

KATOLIŠKI MISIJONI

Slika zgoraj nam kaže p. STANKA PODERŽAJA D. J., najbolj znanega slovenskega misijonarja v Bengalskem misijonu v Indiji. Pred leti je bil poslan na misijonsko postajo v Khari, ki naj bi jo z njemu lastno podjetnostjo in požrtvovalnostjo dvignil v kar se da cvetoči misijon. Ena najvažnejših nalog, ki si jo je zastavil, je postavitev nove, dovolj prostorne in veličastne hiše božje. Tega cilja kajpada ne bo dosegel brez pomoči svojih rojakov. Računa pred vsem na svoje zveste sotrudnike med staronaseljenci v USA, ki si jih je pridobil že nemajhno število, kar je vsekakor lepo spričevalo njih misijonske vneme. Prav pa bi bilo, da bi tudi ostali, po vsem svetu raztreseni rojaki po svojih močeh priskočili misijonarju na pomoč, zlasti nekdanji sotrudniki Bengalskega misijona, ki jih tudi med novonaseljencj ni malo. To bomo radi storili še posebno zato, ker je p. Poderžaj gradnjo cerkve v Khariju posvetil preganjani veri v naši domovini, kakor sam piše: "MISIJONSKA CERKEV V KHARIJU BODI SIMBOL PREGANJANE VERE SLOVENSKEGA ČLOVEKA; SIMBOL NAŠE PRIPADNOSTI IN ZVESTOBE KATOLIŠKI CERKVI; BODI NAŠ MOGOČEN PROTEST PROTI SILAM TEME! — Bog vladaj, ne samo, kjer je že bil česčen nepretrogoma tisoč dvesto let! On vladaj tudi tam, kjer je dozdej gospodaril duh teme. Satanu se je žalibog posrečilo, da je Cerkev pregnal ali pa jo še izganja iz mnogih starodavnih krščanskih dežel, kjer njegovi valpti zasegajo cerkve, jih spreminjajo v plesišča ali celo rušijo. Prekrižajmo mu načrte s tem, da postavljamo nove cerkve drugod! Če naj v borbi s silami teme zmagamo, moramo preiti v napad — tudi na misijonski fronti!" — Darove za cerkev v Khariju sprejema Dušnopastirski misijonski odsek, Víctor Martínez 50, Buenos Aires.

KRŠČANSKA RAZCEPLJENOST

Palestina, zemeljska domovina Jezusa Kristusa, ni krščanska dežela. To dejstvo mora nas kristjane boleti. Nobene podobe tudi ni, da bi se to stanje spremenilo v bližnji bodočnosti. Za usodo sv. dežele se bijejo med sabo Izraelci in Arabci, torej judje in mohamedanci. Kristjani pri tem ne prihajamo v poštev. Zadovoljni moramo biti, če se nam dovoli obisk svetih krajev.

Jeruzalem, mesto najsvetejših dogodkov, ni v krščanskih rokah. Mesto, v katerem je umrl za naše odrešenje božji Sin Jezus Kristus, mesto, v katerem je hodil po Križevem potu, v katerem je postavil najsvetejši zakrament Rešnjega Telesa, še danes ni krščansko. Poganski Rim je postal krščanski, pravoverni Jeruzalem pa ne. "Jeruzalem, Jeruzalem, ki moriš preroke in kamenjaš tiste, ki so k tebi poslani; Kolikokrat sem hotel zbrati tvoje otroke, kakor koklja zbira svoja piščeta pod peruti, a nisi hotel." (Mt 23, 37). Nisi hotel. Temna skrivnost človeške zlorabe svobodne volje leži nad jeruzalemskim mestom. Kdo bo mogel kdaj prodreti vanjo in jo razumeti popolnoma? Kdo bi mogel dati odgovor na zadnje vprašanje?

Danes se dvigata v svetu nevera in brezbožnost. Organizirata se, postajata napadalni. Bolj ko kdaj poprej bi bilo potreba, da bi se proti njima dvignila vera v Boga. Vera pomeni priznanje osebnega Boga nad nami in priznanje naše odvisnosti od Njega. Kdor ne prizna Boga kot bitje, ki je različno od vsega stvarstva in je nad njim, kdor ima Boga le za neko nerazumljivo silo zunaj sebe ali ga istoveti s stvarstvom, ta nima vere v Boga, pa čeprav še tako lepo piše o Neznanem in Svetem v svetovju. Druga sestavina vere pa je priznanje človeške odvisnosti od osebnega Boga.

Vera o tema dvema sestavinama bi bila zadosti, če ne bi bilo božjega razodetja. Bog pa se je razodeval po očakih in prerokih in končno po svojem Sinu Jezusu Kristusu. Zato ni zadosti zgoraj opisana naravna vera v Boga, marveč je edino prava razodeta vera, ki jo po Kristusu imenujemo krščanska vera. Ni torej dovolj, da imaš vero, marveč moraš imeti krščansko vero. Kdor je po svoji krivdi neveren in brezbožen ter bo takšen ostal do konca, bo pogubljen. Pray tako pa tudi tisti, ki bo po svoji krivdi ostal zunaj krščanske vere, čeprav bi imel naravno vero v Boga. Rešil se bo le tisti, ki bo sprejel Kristusa. Kako važna stvar je torej, pridobivati ljudi za Kristusa. Proti neveri in napadalni brez-

božnosti je treba klicati ljudi na krščanske okope. Tu vera, tam nevera, tu Bog, tam brezbožnost, tu Kristus, tam Antikristus! Ali — ali. Tretjega ni. Sredine ni. Sredinec ne moreš biti. Ali neveren, ali kristjan.

Nad svetim grobom v Jeruzalemu se dviga bazilika. Prvo je postavil krščanski rimski cesar Konstantin Veliki v prvi četrtini IV. stoletja; bila je to veličastna cerkev, ki pa jo je porušil divji perzijski general Kozroa v VII. stoletju, še v istem stoletju je zgradil novo patrijarh Modest; to je uničil muslimanski kalif Haken v začetku XI. stoletja. V naslednjem stoletju so križarji postavili novo. Ta je pozneje prešla v last pravoslavcev, ki so jo zlasti v XIX. stoletju večkrat popravili. Danes se nahaja v slabem stanju. Pred nekaj meseci jo je še požar poškodoval.

Ta bazilika, ki stoji na najsvetejših tleh, kar jih je na svetu, nudi žalostno sliko — krščanske razcepljenosti. V njej namreč opravljajo svoje bogoslužje različne krščanske veroizpovedi. Tako zlasti PRAVOSLAVNI GRKI, ki so se dokončno odcepili od katoliške Cerkve v sredi XI. stoletja. Dalje razkolni ARMENCI, ki so prelomili s katoliško cerkvijo že v začetku V. stoletja; razkolni KOPTI, ki so potomci starih egiptovskih katoličanov, kateri pa so postali razkolni v XI. stoletju; JAKOBITI, ki so zašli v krivo vero v V. stoletju, ABESINCI, krivoverci iz zgodnjih krščanskih stoletij; in končno še pravoslavni RUSI, ki so zašli v razkol pod grškim vplivom. Katoličane pa zastopajo na tem svetem kraju frančiškani, katerim je sv. stolica izročila varstvo svetega groba. "Da bi bili vsi eno," je molil Kristus na večer pred smrtjo; nad njegovim grobom pa se še vedno dan za dnem razodeva v vsej luči krščanska razcepljenost. Ni se zgodilo le enkrat, da je morala na tem svetem mestu kristjane različnih veroizpovedi, ki so se med sabo prepirali in pobijali, miriti mohamedanska žandarmerija. O, sramota! Kako strašna slepota je človeka! "Poglejte, kako se ljubijo med seboj. . ." Na samem mestu, kjer je tekla zanje Odrešeni-kova kri.

Kristus ni učil samo prave vere, ni samo postavil zakramentov, ki so podelilna znamenja milosti, ni samo na križu zaslužil milosti in spravlil z odrešilno smrtjo grešni svet z najsvetejšim Bogom, marveč je ustanovil tudi versko družbo, Cerkev, ki naj ljudi uči njegov nauk, jim deli njegove zakramente, ponavlja njegovo daritev na križu na nektrav način pri sveti maši ter naj vodi ljudi

po poti zveličanja. Na božanski način je preskrbel za ljudi, preden je odšel v nebesa. Od tam je poslal še Tolažnika sv. Duha, ki naj stalno biva v Cerkvi in jo uči vso Kristusovo resnico ter varuje, da ne zaide v zmotu. Tako naj bi Cerkev na nezmoten način nadaljevala Kristusovo odrešilno delo do dne, ko se bodo dopolnili časi in bo Kristus prišel z vsem veličastvom na oblakih neba soditi žive in mrtve.

Kristusova Cerkev od vsega početka ni imela lahkega dela v svetu. Svet je preganjal Kristusa in zato tudi njo, ki je bila Kristusova ustanova. Kristus sam ji je napovedal, da bo njena usoda takšna. Sv. Janez je v Razodetju v groznih slikah videl v naprej boj med dobrim in zlom, ki se bo vršil ob Cerkvi in tudi v njej.

Najtežja preizkušnja za Cerkev so bili boji, ki so nastajali v njej sami. Zaradi temne skrivnosti, ki leži nad zlorabo človeške svobodne volje, so se začeli dvigati v Cerkvi krivi nauki in razkoli. Nezmotljiva Cerkev je krive nauke in razkole obsojala; njih prišaste, če se niso hoteli vdati in svojo zmotu priznati, pa izključevala iz cerkvenega občestva. Učitelji obsojenih krivih nauk pa so pogosto postali začetniki napačnih krščanskih veroizpovedi. Nekatere med njimi so kmalu izumrle, druge pa so se ohranile in okrepile. Različni naravni vzroki so pospeševali obstoj in razvoj krivih krščanskih ver in razkolov. Tako sovražnosti med vladarji in papeži, pretirane nasprotne težnje, laksono življenje duhovščine, zlasti pa nesrečni človeški napuh, človek tako nerad prizna, da se je zmotil.

Krivih ver in razkolov je bilo v 19 stoletjih, kar Cerkev obstoji, vse polno. Prvotno so nastajale zaradi zmot glede sv. Trojice, potem zaradi zmot glede Kristusove osebe, glede Matere božje, glede milosti, glede zakramentov, glede narave Cerkve, glede papeževnega prvenstva in tako dalje.

Nekatere teh krivih ver so bile katoliški Cerkvi zelo nevarne. Tako na primer v IV. stoletju arijanizem, kriva vera o Kristusovi božji naravi, ki je grozila preplaviti ves krščanski svet.

Največ škode pa sta napravila krščanski edinosti grški razkol, ki se je dokončno izvršil sredi XI. stoletja, in protestantizem, ki se je začel v prvi polovici XVI. stoletja. Oba trajata še danes. Grški razkol je zajel velik del Slovanov; protestantizem pa severne evropske narode in je z njimi prišel v Severno Ameriko. Protestantizem se je razklat v razne ločine in se še vedno razceplja. Teh protestantskih ločin je danes že toliko, da jih

more poznati le strokovnjak, ki se s tem bavi. Vsak čas je treba registrirati kako novo "odkritje" in novo vero. Mnoge od teh nimajo več prav nič krščanskega na sebi; nekaterih tudi ne moremo imeti več za vere, marveč so le še krožki, ki se bavijo z bolj ali manj neumno magijo in spiritističnimi sejami. Slepotu in neumnost človeška sta res neizmerni.

Krščanska razcepljenost povzroča veliko škodo. Noben resen krščanski človek o tem ne dvomi. Kako to škodo popraviti?

Napačno bi bilo iskati le to, kar je vsem krščanskim veroizpovedim skupno; le to poudarjati in tako ustvariti neko "krščansko jedro", ki naj bi ga vse krščanske veroizpovedi priznale, v ostalem pa bi jim bilo dano na izbiro, da uče, kar hočejo. Tako "široko kršianstvo, tak pankristianizem, bi bil izdajstvo nad Kristusovim naukom.

Resnica ne more priznati zmote poleg sebe; resnica je le ena. Kristus je Bog, ali pa ni. Je ustanovil zakramente, ali pa jih ni. Nas je odrešil, ali pa ne. Je ustanovil Cerkev, ali pa je ni. Oboje hkratu ne more biti res.

Krščanska razcepljenost se da odpraviti le na ta način, da zmotu preneha. Kdor je zašel, se mora vrniti na pravo pot, drugače ni mogoče do cilja.

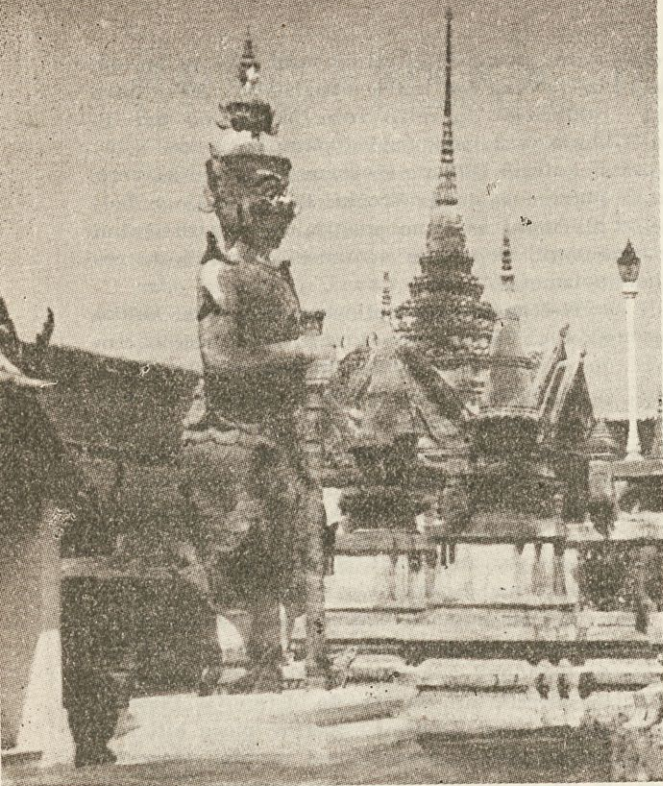
Edinost v krščanskem svetu se bo dala doseči le z izredno božjo milostjo. Le Bog more nagniti srca, da se bodo hoteli vdati spoznani resnici. Za takšno milost pa je potrebno veliko molitev, prošnja, žrtev. In kdo naj opravlja te molitve, kdo naj prosi in prináša žrtve?

Vsi jih moramo; vsi, katerim je na tem, da pride do edinosti v krščanskem svetu; vsi, naj smo katoličani ali pa ne. V tem resnem prizadevanju za božjo milost moramo biti vsi edini.

Kadar bo krščanstvo enotno in se bo v baziliki nad božjim grobom ter povsod drugod opravljal le pravo krščansko bogoslužje, bomo mogli kristjanji z veliko večjo močjo pridobivati poganski in mohamedanski svet za Kristusa in klicati vse dobre ljudi na krščanske okope proti neveri in napadalni brezbožnosti. Da bi zasijal kmalu ta dan!

DR. AL. ODAR

Enajst let misijonarka u daljnem Siamu

V Siamu smo koncem šolskega leta. Z veseljem porabim priložnost, ki se mi nudi, da vam pošljem nekaj vrstic. Želela bi se z vso dušo zahvaliti za prelepe "Katoliške misijone", ki ste jih poslali v Bangkok. S kolikim veseljem jih prebiram. Bolj ko kdaj sem ponosna, da sem Slovenka. Prepričana sem, da bo Gospod v svojem času prišel in pomagal do zmage ubogemu slovenskemu narodu. Zaupno prosim Marijo, Kraljico Slovencev, naj se vendar usmili domovine in vseh onih, ki so jo morali zapustiti. S kolikim veseljem sem po "Katoliških misijonih" spoznala tudi nove slovenske misijonarje. Žal, da niso romali preko Bangkoka. Moje molitve objamejo vse: one, ki trpe v domovini, vas v izgnanstvu in one, ki se bore na misijonskem polju.

Sem že 11 let v Siamu. Moj ideal je isti, moje navdušenje še večje, dasi poznam misijonsko življenje v golem realizmu. V splošnem, bi rekla, vlada v Siamu materialistično mnenje z enim samim idealom: uživanje. V naši šoli so povečini poučevala moralno. Mnogo vprašanj, zanimanja o vsem, kar je lepo, vzvišeno, toda imajo vtis, da je vse to skoro nemogoče doseči. Z občudovanjem nas gledajo in kar ne morejo razumeti, kako more biti kdo srečen v vedni odpovedi.

Toda polagoma se duše odpirajo in začnejo po našem zgledu čutiti, da je prava sreča drugje. Sejem in sejem, kadar le morem, toda zlasti molim. Vse je ovisno od Očeta luči. Vero more dati le On; kdor hoče doseči duše, se mora skriti v Kristusu. Kristus mora govoriti po njem — samo v tem primeru bo globočina duše odgovorila! Najbrže mi samo pripravljamo zemljo — drugi bodo želi, toda nič ne de, saj "kdor ostane v Meni in Jaz v njem, obrodi mnogo sadu."

Ni mnogo vidnega uspeha, toda milost božja deluje in zdaj pa zdaj le predre srca naših otrok in jim vzbudi željo, poznati isto srečo. Včasih pa tudi Gospod pokaže duši nebeško kraljestvo v vsej lepoti, da se duša odloči slediti milosti. V božičnih praznikih me je ena mojih učenk iznenadila z vprašanjem: "če kdo želi postati katoličan, kaj mora narediti?" Mislila sem, da vpraša le iz radovednosti, toda je takoj pristavila odločno: "Jaz verujem v Boga, prosim, poučite me." Opogumila sem jo, naj sledi luči, ki jo vabi. Naslednji dan je prišla z isto prošnjo. Brez ozira na opazke sošolk, skuša napraviti vse, kot da bi bila katoličanka. Upam, da

bo polagoma z milostjo božjo premagala vse težkoče, ki jih bo našla zlasti doma, in da bo postala ud mističnega telesa Kristusovega.

V zadnjem času sem imela priliko pripraviti več duš za sv. krst. Priložim film, kjer sem jaz sama z dvema Siamkama, ki sta bili krščeni ena 1946 (Marija Suthiyani — Immaculata na levi), druga 1947 (Marija Chayini — Viktorina na desni). Obe preprosti duši, toda zelo dostopni za vse, kar je večno. Bog se res razodene malim in ponižnim. Obe sta zvesti vsakdanji sv. maši in sv. obhajilu. Da, le molitev jima bo pomagala iti preko vseh težkoč. Zlasti Suthiyani se bo morala bojevati odločno. Niti domov ne more, oče pogan jo vabi domov le, da bi strl v njej vse, kar je svetega. In mati ji je svetovala, naj apostazira. Toda mislim, da ni nevarnosti, da bi zavrgla vero, ker dekle moli veliko in v Bogu bo zmagala.

Na praznik Kristusa Kralja lansko leto pa smo imeli v naši mali kapeli veliko slovesnost: sedem deklic je bilo krščenih — nekatere sem jaz sama pripravila za sv. krst.

Da bi res Kristus končno zavladal! Mi smo tako srečni, da moremo pripravljati pot Gospodu. "Veseli in ponosni, da živimo v takem velikem času, veseli in ponosni, da smemo živeti za svojo Cerkev v najusodnejši dobi", kot pravi tako lepo gospod Sodja. In

Da in ne

Ali je misijonsko delo — delo za reševanje duš ali ne?

Najbolj se začudi človek, ko mu novodobni misijonski znanstveniki zastavijo vprašanje: ali je misijonsko delo delo za duše ali ne. Za kaj drugega se pa pehajo misijonarji kot za duše? Zaradi duš so zapustili svojo domovino, zaradi duš so si namesto udobja izbrali samo trpljenje, zaradi duš se izčrpavajo tisoči in tisoči, da umirajo prezgodnje smrti. Zakaj potem tako vprašanje?

Prav tu se nam najbolj občutno zamajejo dosedanja tla. A ne bojmo se krivovertstva, saj smo oprli svoje misli na temeljni nauk Cerkve.

Kako je zdaj: ali je misijonsko delo delo za duše? Da in ne.

V resnici misijonstvo ni delo za duše. Rekli smo, da je cilj misijonskega poslanstva Cerkve, presajanje Cerkve tja, kjer je še ni. Nič več in nič manj.

Torej spreobračanje duš ni misijonstvu svojski cilj.

Prav po tem se loči misijonstvo od drugega poslanstva Cerkve, od njenega glavnega cilja, ki je vprav spreobračanje duš.

Zakaj pa potem misijonarji spreobračajo duše?

Res, tu tiči pravi odgovor. Misijonarji spreobračajo duše, pa še kako se trudijo, da bi jih čimprej in čim več spreobrili, a to jim je le sredstvo. Njihova naloga je, da zgrade v poganskih deželah vidno Cerkev. Mi smo že ugotovili, da mora ta vidna Cerkev obstajati iz vernikov, duhovnikov in redovnikov. Tako so misijonarji prisiljeni spreobračati pogane, da bodo iz spreobrnjenih kakor iz zlatih kamnov pozidali hišo božjo, sveto Cerkev. Te duše so jim sredstvo, snov, če smemo tako reči, iz katere se gradi Cerkev v poganskih deželah. Cilj pa ostane še vedno samo ta, da se Cerkev ustanovi in utrdi.

Nekaj pa imajo vendarle prav tisti, ki pravijo, da je misijonstvo delo za duše. Zakaj? Če govorimo o svojskem cilju misijonstva, to je o tistem cilju, ki ga ima pred seboj samo misijonsko delo, potem nimajo prav. Če pa gledamo kar tako splošno na poslanstvo Cerkve, ki je v glavnem vodstvo

da skončam z g. Sodjem: "— trpljenje in groza bosta še naš delež, rod za rodom bo morda še v bolečinah in bo celo v mučeništvu služil tej zmagoviti misli, a konec bo zмага."

M. DEODATA HOČEVAR O.S.U.

duš k zveličanju, imajo pa deloma prav. Misijonarji namreč vrše misijonsko delo prav zato, da bi se potem, ko bo misijonsko delo dovršeno, reševale in spreobračale duše, da bi se mogle vse poganske duše zveličati. To pa je drugi glavni namen Cerkve, ne pa svojski namen njenega misijonskega dela.

Iz tega pa si moramo dobiti še drugo spoznanje. Nekateri misijonarji so res tako mislili, da je misijonsko delo samo spreobračanje duš. In kaj so storili? Namesto, da bi v poganski narod, v tisto omiko in družabno življenje, Cerkev zasajali in utrjevali, so spreobračali posameznike. In kako! Iztrgali so jih iz poganskega okolja, jih po evropsko oblekli, jih učili evropskega jezika, tako da so se domačinom čisto odtujili. In lepega dne je prišlo do tega, da so oni s svojimi verniki postali strah tistega naroda. Pogani so se zbal, da bo s takim delom ves narod uničen.

Ali so delali prav ali ne? Nikakor. Saj bi moral tak misijonar Cerkev prav v tisti narod, v tisto omiko presaditi. On je pa delal čisto nekaj drugega. Reševal je duše in jih zbiral okoli sebe, s tem pa je Cerkev čisto odtujil tistemu narodu, namesto da bi jo bil približal. Saj so danes posamezni poganski narodi že tako silno občutljivi. Ne prenesejo, da bi se jim vsiljevala tuja omika, kakor bi ne prenesli mi, če bi nam hotel vzeti kak kitajski misijonar narodne posebnosti in nas pokitajčiti. Zato je prišlo ponekod tako daleč, da so veljali misijonarji za sovražnike naroda, za potujčevalce in jim je grozila nevarnost, da jih izženo.

Prav to dejstvo kaže, koliko lahko zagrešimo, če nimamo pravih pojmov, če ne vemo cilja svojemu delu.

Danes Cerkev nujno zahteva, da se kaj takega ne zgodi več.

Pa še nekaj. — Zakaj nam je misijonski cilj dostikrat tako oddaljen? Rekli smo že, da zato, ker mislimo, da bo dosežen šele ob koncu sveta. To mnenje smo pa dobili predvsem zaradi tega, ker smo mislili, da moramo z misijonskim delom spreobrniti ves poganski svet. Če je to resnica, da moramo z misijonskim delom spreobrniti vse pogane, potem bo v resnici trajalo do konca sveta.

Samo pomislimo! Poganov za muslimani vred je milijarda in 250 milijonov. Letno se jih spreobrne 500.000. Torej bi bilo treba v primeru, da poganska množica nič več ne naraste, celih 25 stoletij, da bo vsa spreobrnjena. V mestu in okraju Tokio je n. pr. 15 milijonov prebivalcev in pol, letno se jih spreobrne kakih 250 do 300. Če pojde tako naprej, bo treba 60.000 let, da bo Tokio katoliški, in to seveda, če prebivalstvo nič več ne naraste.

Dalje. Vsak dan umrje 80.000 ljudi izven katoliške Cerkve, in to po 2.000 letih krščanstva. Misijonarjev je 22.000; 90% izmed njih je zaposlenih z dušnopastirstvom med spreobrnjenci. In ta mala peščica živi med milijardo 259 milijoni nekristjanov. Mala Belgija, ki ima 8 milijonov prebivalcev, pa ima 15.000 duhovnikov. V naši škofiji je bilo pred vojno za pol milijona ljudi 750 duhovnikov. Stara Japonska ima pa za več kot 70 milijonov ljudi le 420 duhovnikov.

Še dalje. — Poganska množica ne ostaja samo pri tej strašni številki, ampak raste neprimerno hitreje kot število katoličanov. Vsako leto je ne svetu 20 milijonov prirastka, a katoličani pridobe le za 4 milijone, torej petino vsega. In še od tega pridejo 3 milijoni in pol iz katoliških družin po naravni poti rojstev, medtem ko je pravih spreobrnjenj le pol milijona. Tako se poganska množica od leta do leta veča in prepada med obojno številko, številom nekatoličanov in katoličanov, je vedno večji. Kdaj bo torej dovršeno misijonsko delo, če moramo spreobrniti vse duše...?

Ne gre za to. Duše bo treba spreobračati do konca sveta. Saj prav zato je Kristus ustanovil Cerkev. A misijonsko delo ima drug cilj, ne spreobračanje duš. Presaditi mora Cerkev v kraje, kjer je še ni. Ko je to dovršeno, je konec misijonskega dela, pa četudi bodo tam še pagani. Ko bo n. pr. v kitajskem narodu, ki šteje približno 400 milijonov ljudi, kakih 80 milijonov ali 100 milijonov katoličanov in bodo po vsej Kitajski organizirane župnije in škofije, bodo imeli svoje domače duhovnike in redovnike in škofo in vse drugo, kar se za Cerkev

zahteva, in bodo s krščansko mislijo prepeljili vse družabno in kulturno življenje, bo tam misijonsko delo dovršeno. Cerkev bo ustanovljena, utrjena in bo lahko samostojno živela.

Zdaj bo pa naloga te Cerkve, ki je bila ustanovljena z misijonskim delom, da bo spreobračala duše vseh ostalih 300 milijonov kitajskih poganov. To pa ne bo več misijonsko delo. Kakor moramo mi tu spreobračati moderne pogane, morajo oni tam spreobračati svoje rojake, stare pogane. Ne eno ne drugo pa ni misijonsko delo.

Ko smo si na jasnem o tem, nam ne bo težko odgovoriti še na naslednja vprašanja. Ko vemo za cilj, vemo tudi za notranji razlog misijonskega dela. Notranji razlog, ki Cerkvi daje pravico in dolžnost misijonariti, je prav ta, da je Cerkev po svojem značaju katoliška, to je taka, da mora biti povsod razširjena. Mi pa smo mnogokrat slišali, da je razlog misijonskemu delu vsezveličavna božja volja.

Bog hoče vse ljudi zveličati, to stoji v svetem pismu. (1 Tim 2, 4). Zato pošilja misijonarje. Da in ne.

Ravnokar smo rekli, da ne gre pri misijonstvu — če mu iščemo svojski cilj in razlog — za spreobračanje duš. Torej tudi ta volja božja, da se vsi ljudje zveličajo, ni svojski razlog misijonskemu delu. Ta razlog je dan prav vsakemu delu Cerkve. Vse, kar je Kristus storil in kar dela Cerkev, ima ta končni cilj, da se vsi ljudje zveličajo. Vemo pa, da ni vse delo Cerkve misijonsko delo, torej ta razlog ne more kot svojski razlog veljati tudi za misijonsko delo, velja pa prav tako ali še bolj za dušnopastirsko delo. Pravi, misijonskemu delu svojski razlog, ki velja samo za misijonstvo, je značaj Kristusove Cerkve, da je katoliška. Ker mora biti razširjena in utrjena v vseh narodih in na vseh krajih, zato vodi misijonsko delo.

Ko bo ta cilj dosežen, bo pa svojski razlog dela Cerkve vsezveličavna volja božja in bo ta novoustanovljena Cerkev spreobračala duše kot smo rekli. Je torej daljni razlog, ne pa bližnji, misijonstvu svojski.

ALI JE KRŠČANSKA LJUBEZEN RAZLOG MISIJONSKEMU DELU ALI NE?

Kaj pa ljubezen? Ali je ljubezen razlog misijonskemu delu? Da in ne. Ljubezen vodi vsako dobro delo, torej tudi misijonsko. A po čem naj potem ločimo misijonsko delo od drugega dobrega dela? Po ljubezni ni mogoče ločiti. Torej ne more biti svojski razlog.

Misijonstvo temelji na katolištvu Cerkve. Zato mora biti ljubezen pri misijonstvu naravnana predvsem na katoliško Cerkev. Iz lju-

bezni do Cerkve sodelujemo pri misijonstvu. Tu je treba omeniti še nekaj stvari.

Dostikrat podpiramo misijone iz ljubezni do ubogih poganov. Saj si jih vedno predstavljamo napol nage in v razcapanih krpah, brez hrane, pravega stanovanja itd. Smilijo se nam, zato jim z malimi darovi priskočimo na pomoč. Kaj pa naj zdaj rečemo, če nam bo kdo očital, češ: tja daleč pošiljate, rajši pomagajte domačim revežem.

Prav ima vsaj v nekem pogledu. Če gre pri misijonskem delu samo za to, da mi izkazujemo usmiljenje poganom in jim gmotno pomagamo, potem ni razloga, zakaj bi prav njim izkazovali to usmiljenje. Saj imamo reveže med seboj; in še kakšne. In ljubezen, ki je prav urejena, mora najprej pomagati tistim, ki so bližnji po krvi.

Še več. Mnogokrat se sliši ugovor: Čemu hoditi v misijone in podpirati misijone, saj je doma dosti dela: so duše, ki jih je treba spreobrniti, so reveži, ki jim je treba pomagati; sploh vsakovrstna duhovna in telesna dela usmiljenja lahko vršite in do kraja lahko izčrpate svojo ljubezen do Boga in do duš.

Prav ima ta človek. Če gre samo za to, da izkazujemo svojo ljubezen do ljudi, jo lahko izkazujemo prav tako tudi pri nas kakor drugod in najprej smo jo dolžni izkazovati doma. Torej ne v misijone, proč z misijonskim delom!

Nikakor. Saj ne gre za to. Gotovo pri misijonskem delu igra važno vlogo ljubezen in treba je, imeti jo v podvojeni meri, kajti misijoni so daleč od nas in njih potreb ne vidimo, kot dan na dan vidimo potrebe okoli sebe. Zato se lahko zgodi, da je naša ljubezen premajhna. A gre za nekaj drugega. Naprotniki bi nam radi spodbili našo gorečnost. In lahko bi jo s tem, češ kaj hodiš tja delat, kar lahko vršiš doma.

To pa ne drži. Kajti doma ne moremo nikdar vršiti tega, kar se dogaja v misijonih. Doma je Cerkev že dograjena, so domači duhovniki, domači škofje, so cerkve in vse potrebne ustanove, tako da je vsakemu Slovincu znano, da je sredi nas prava Kristusova Cerkev in se vsak lahko v njej zveliča, če je le dobre volje! — V misijonih pa tega ni. Tam ni Cerkve in kljub najboljši volji tisoči in milijoni poganov ne morejo postati njeni člani, ker je ne poznajo. Zato ugovor nasprotnikov ne drži in zadene v prazno. Misijonarji bi ostali doma, če bi šlo za isto stvar, a gre za nekaj drugega, kar je trenutno še važnejše. Naj naši ljudje Cerkev poslušajo, pa bodo lahko vsi zveličani. Pogani je pa ne morejo poslušati, ker je ni in je ne poznajo. In če kaj, se mora

najprej izvršiti ta Kristusov načrt, da bo Cerkev obstajala povsod.

Zato misijonsko delo ne more biti ovrženo s takimi razlogi; ker smo ga postavili na pravi temelj, zato stoji tako trdno, da ga nam ne more spodbiti noben ugovor.

Če se komu zdi škoda misijonarjev in moči, mu lahko mirno povemo tole. Ko bo misijonsko delo dovršeno in bo Cerkev povsod zakoreninjena, potem bodo lahko naši misijonarji prišli nazaj in bodo spreobračali poganse Slovence, kakor bodo kitajski duhovniki spreobračali poganse Kitajce. Dokler pa ta cilj ni dosežen, ni mogoče najti nobenega upravičenega razloga, ki bi odvrčal misijonarje, da bi ne zapustili domovine, ali vernike, da bi s svojimi molitvami in žrtvami ter gmotnimi sredstvi ne pomagali pri tem tako nujnem in važnem delu.

Franc Sodja CM ("Ljubimo Cerkev")

BARAGOVA HIMNA

O Baraga, pred nami hodi
z zastavo svojo kakor svit!
Slovincem vsem vzor svetel bodi,
najlepši grb, najtrši ščit!

O Baraga, znanilec zmag!
Kot včeraj danes sreč drag!
Ostani z nami še naprej
in kaži pot nam kot doslej!

Prinesel križ si iz domovine,
posvetil z njim poganski rod,
zdaj vlada Krist te pokrajine,
kjer ti si prvi krčil pot.

O Baraga...

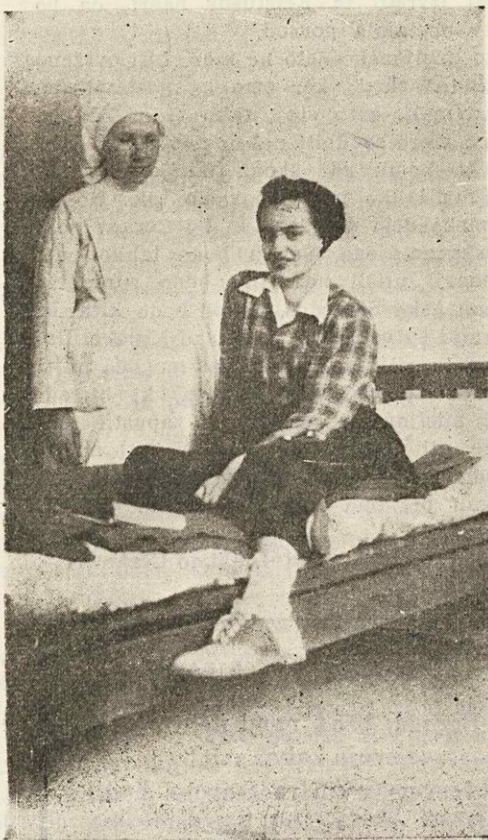
Tvoje ime v čast je deželi,
ki pila ti je znoja žar;
Slovinci z njo vred bi želeli
postaviti te na oltar!

O Baraga...

Ti pijonir svete ljubavi
Slovincem bodi varuh nov!
Zanje svoj glas Bogu zastavi,
pri Njem izprosi blagoslov!

O Baraga...

Sestavili v angleščini in komponirali
v Marquettu, prevel Jeremija Kalin

V čaotunski bolnici se je zdravila tudi žena francoskega konzula v Kunmingu, ki jo vidimo tu zgoraj s slovensko misijonarko. Na desni strani pa nam kaže slika, kako so v bolnico na konjiču prinesli bolnika. Velikokrat morajo ti reveži romati po cele dneve, preden pridejo do zdravnika in bolnice. Zato se Cerkev po misijonarjih trudi, da bi zgradila čimveč misijonskih bolnic in vanje privabila čim več krščanskih zdravnikov, ki jih je v zapadnih deželah na pretek in ki naj bi s svojim požrtvovalnim delovanjem med pogani pričali o ljubezenskem poslanstvu Cerkve.

RENTGENE DELUJE

Spoštovani gospod urednik! — Pred nekaj dnevi sem Vam pisal iz Kunminga. Sporočil sem Vam malo vico o nakupu našega Rentgena. Na kratko sem Vam popisal našo pot do Kunminga in povedal zaskrbljenost, kako priti v teh težkih časih nazaj v Chaotung srečno z vso nakupljeno ropotijo. Sreča je vedno nami in nas tudi to pot ni zapustila. S s. prednico našla avto-jeep s prikolico in odšla na pot. Po 3 dneh sva srečno prišla domov.

Pot, po kateri sem prvič prihajal v Chaotung, je sicer zasedena od nacionalnih, toda na dveh mestih neprehodna, zato sva se odločila iti po poti preko Tončvana. Ta pot je gorata, po večini zasedena od komunistov, pa tudi banditov ne manjka. Na naš jeep sva naložila preko 1000 kg. Največji strah sem imel za občutljive dele rentgena, katerega smo popolnoma razdrli. Skrbelo me je, kaj bo z občutljivo rentgensko cevjo, ki ne prenese veliko tresenja. Če se razbije, kje naj dobimo drugo? Skrbela me je zaslona, skrbel transformator. Na avto smo nalepili rdeče križe in ime bolnice ter se spustili v nevarno podjetje. Rdečih kontrol smo imeli nešteto. Vse je šlo v red. le zadnja, nekaj ur pred ciljem je bila izredno situacija. Hoteli so, da vse odpremo. Mislili so, da imamo orožje. Kaj je rentgen, nihče še nikdar slišal ni od teh oboroženih učenjakov. Končno so vse pogledali in se naredili važne, da vse poznajo, in nas spustili v teritorij nacionalistov.

Že po 10 minutah vožnje smo prišli do prepađa, kjer se je odtrgala zjutraj cesta. Delavci, ki so popravljali cesto so rekli, da bomo pod milim nebom morali par dni čakati. To nam nikakor ni bilo všeč in smo jih prosili za pomoč. Prinesli so par desk, naložili nanje kamna, odsekali skalo in tako za silo naredili pot tako široko, da bi šel avto laho čez. Opozorili so nas, da to naredi na našo odgovornost, da oni ne odgovarjajo, če avto zleti v prepađ. Vsi smo popirali deske in avto je srečno prešel.

Ponoči smo bili že v bolnišnici. Vsi so spali, ker je bilo pozno, in niso verjeli, da bi v pozni uri nadaljevali potovanje. Prihodnji dan smo takoj zjutraj začeli z montiranjem aparata. Ko je bil aparat sestavljen, smo zagnali električni motor. Skoraj obupan sem stal pred aparatom, da ga preizkusim, saj sem bil prepričan, da se je po strašni cesti pokvarila rentgenska cev. S strahom sem pritisnil gumb. Ne morete si misliti, s kakšnim veseljem sem hitel vsem povedat, da je vse v redu in da rentgen živi.

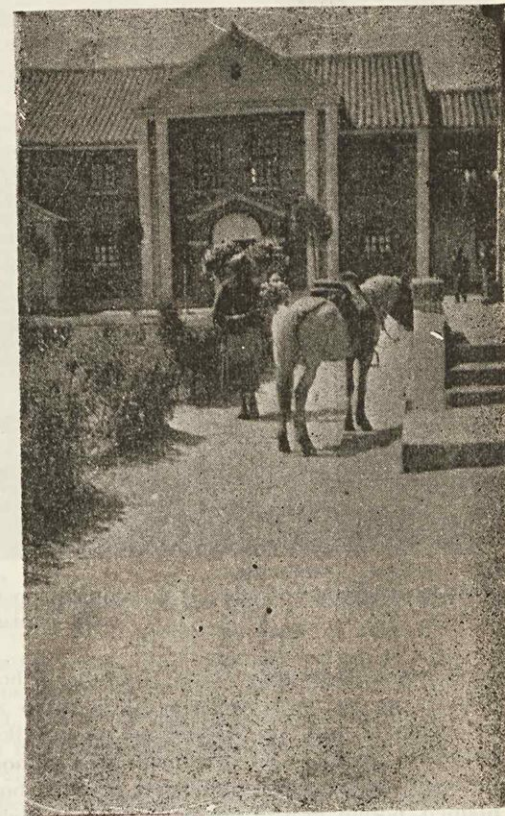
Sedaj z naglico urejamo rentgenski oddelček, pripravljamo temnico za razvijanje slik, itd. Tako smo poslali telegram v Kunming g. dir. Majcnu, da je vse v redu. Vsi so vse dni molili za našo srečno pot, v čaotungu pa g. monsignor maševal v ta namen. Sedaj nas oblegajo ljudje iz mesta, ki hočejo videti

aparatus in slišati zgodbe o naši poti. Ne morejo se načuditi, da smo tako predrzni. — Lahko bi napisal knjigo z naslovom "Zgodovina rentgena", pa se bom omejil le na kratke vrstice.

Dva dni po naši vrnitvi me je iznenadilo Vaše pismo, poslano preko Francije. Že dolgo ni bilo glasu od vas. Po ovinkih sem slišal, da ste začeli akcijo za naš rentgen. Kakšno veselje in tolažba je zame in za nas vse Vaše pismo, si ne morete misliti. Že iz Kunminga sem pisal o skrbeh, v katere sem zašel radi nakupa rentgena. Jaz sem bil tisti zločinec, ki je sestre silil v posojilo, in zato čutim odgovornost. Ko so se sestre odločile, da ga kupijo, sem povdaril: Toda za bolnico, ne za mene; če ga mislite kupiti meni na ljubo, potem ga ne kupujmo!

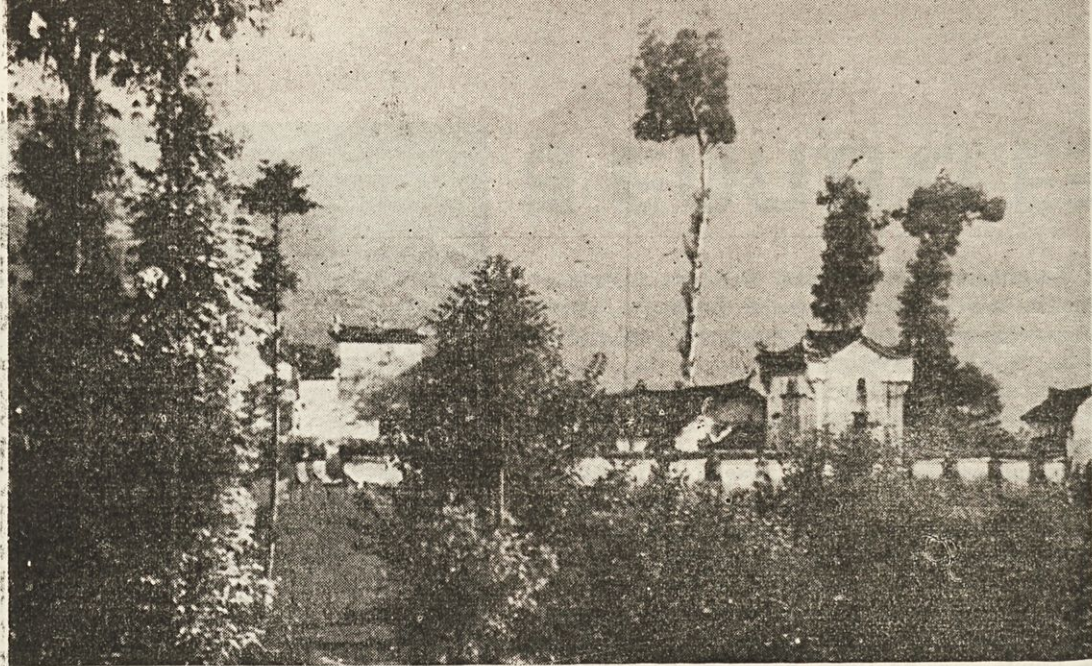
Nekoč sem Vam opisal moje pojmovanje službe misijonskega zdravnika. Povedal sem Vam, da sem šel v misijone stvaren — ne sanjač. Biti je treba hladen in preračunljiv, spoprijazniti se z dejanskim položajem. Ko prideš v nov delokrog, ga je treba skrbno opazovati in se mu prilagoditi. Če kaj ne najdeš v redu ali zadovoljivo, boš lahko spremnil in uredil po svoje — toda previdno, v potrpljenju, ne prehitro. Meni se je v dobrem letu posrečilo mnogo več kot sem upal — saj smo z novim rentgenom začeli največjo rano tej lepi ustanovi, kateri le še malo manjka. Imamo lepo urejeno operacijsko dvorano, nov laboratorij in sedaj še rentgen. Tudi še sedaj ne bom rekel: dovolj je, počivajmo; tega zdravnik nikdar storiti ne sme. So me že vprašali: Kaj pa sedaj na vrsto pride?

V denarnih težavah oz. v dolgovi smo. Vi ste namojo prošnjo začeli akcijo za Rentgenski sklad. Pravite, da lepo napreduje, in omenjate posamezne primere. Predobro poznam okoliščine med vami, saj sem na svoji koži preizkusil življenje begunca in novonaseljenca. Poznam skrbi in težave naših ljudi. Od nikogar ne vzemite daru, če ni prostovoljen in od srca. Od nikogar ne vzemite, če bi radi tega moral čutiti tudi le malo pomanjkanja. Od nikogar ne vzemite, če ga skrbi, da bo rentgen kupoval komunistom. Mi smo kupili aparat za bolnišnico. Nad Kino je strašna nevihta. Te ni kriv kitajski narod. Kmalu se bo zavesa potegnila preko vse Kine, narod pa bo še bolj trpel kot danes trpi in pomoči potreboval še bolj kot včeraj. Katoliška Cerkev ima že lepo število pripadnikov, ki bodo morali živeti v novem okolju. Ali naj jih v nesreči na cedilu pustijo, ali naj Cerkev neha živeti zanje? Naj se zgodi karkoli, rentgen bo lahko služil samo bolnikom in ne oblastnikom!!! Ali je bolnik kriv nesreče, ki pride nad narod? Sam tozadevno nisem imel niti enega pomisleka, prav tako ne naše vrle sestre, posebno pa naš mons. Kerec, ki je vse storil, da smo dobili posojilo! Bolnišnica je bila zidana z velikimi žrtvami

Obe dve spodnji sliki sta posneti v Kunmingu, kjer so naši misijonarji nabavili rentgen za bolnico v čaotungu. Slika levo nam kaže na značilnih kitajskih "kočijah", ki so vanje vpreženi — ljudje, ne konji, in ki so na Daljnem Vzhodu splošno v rabi, v ospredju s. prednico Konstantino, zadaj pa prodajalca rentgena. Vračata se od podpisane pogodbe, kjer je s. prednica rentgen plačala — z izposojenim denarjem... Dr. Janeža ni na sliki, kakor ga sploh na malokateri najdemo, kajti on je namreč tisti znameniti fotograf, ki vse te slike posname. Slika tu spodaj pa kaže, kako ne-sejo stojalo rentgena.

Dobro utrjena starodavna misijonska postaja v Tavanze, ki so jo pred kratkim obiskali naši čaotunški misijonarji

to je res, toda še bolj važna je kvaliteta bolnišnice, ne pa metri zidovja, ki je samo za oči. Zidovja tudi na Kitajskem ne manjka. Bolnišnic pa ni in še premnogi brez pomoči umirajo. Če so naši misijonarji zgradili bolnišnico, potem je njih dolžnost, da tudi skrbe za kakovost svoje ustanove. Kot zdravnik te bolnišnice čutim odgovornost za njen napredek, pa ne samo kot zdravnik, ampak tudi kot sorojak misijonarjev, ki so jo zgradili. Dames tu vsak Kitajec ve, da smo Slovenci, in se mi zdi, da zahteva tako vodilo pri našem delu ne samo naša misijonska dolžnost, temveč tudi narodni ponos, ki naj ne ostane le pri besedah, praznih demagoških besedah, ampak naj se pokaže tudi v dejanju, v dejstvih. Že danes tu vsakdo ve, da so Slovenci gradili bolnišnico, in kdorkoli se bo kdaj v njej zdravil ali bo delal, bo zvedel resnico: Slovenci so bolnišnico zgradili!

Ko sem hodil po svetu, sem povsod videl, kako raznim ustanovam dežuje pomoč iz domovine! Nam je ta pomoč onemogočena, čeprav je tam na tisoče tistih, ki bi velikodušno priskočili na pomoč! Dobro poznam številne naše izseljence po svetu — novonaseljence skoraj vse — in dobro vem, da je med njimi mnogo za misijone navdušenih src! Ker vem, kakšni so, sem se obrnil na Vas s prošnjo za akcijo in sem prepričan, da bo uspela. Upanje me ni varalo. Mislim, da ne Vi ne kdo drugi ne bo dvomil v poštene namene te akcije! Zase ne bomo nikdar prosili! Ko sva bila s sr. prednico v Kunmingu, si ves čas kljub obilici trgovin in slaščic nisva niti enkrat privoščila enega bonbončka ali

priboljška! Raje bomo lačni, če bo treba, samo da bomo uspešno lahko nadaljevali z delom! Poročila iz rdečih delov so povsod enaka. Da se delati, toda denarne težave!!!

Naj se že danes lepo v imenu nas vseh zahvalim za začeto akcijo Vam in vsem, ki so slišali glas ter se odzvali. Prosim Vas tole: Kadar boste akcijo zaključili, mi sporočite imena vseh darovalcev, ker bomo v rentgenski oddelek obesili seznam tistih, ki so bolnišnici aparat kupili. Ta teden bo mons. Kerec blagoslovil novi aparat. Vsako leto ta dan bomo imeli za naše dobrotnike sv. mašo v naši cerkvi. Bog jim povrni!

Rdeči se približujejo naglo. Smo mirni! Morda bomo Božič še normalno preživeli. Pravite, da se nekateri zanimajo, kaj bom napravil v primeru rdeče zasedbe... Vaše mnenje je v skladu z mojim in bom tako storil kot Vi tolmačite. Ko sem odhajal, sem dobro vedel, kam odhajam!!! Morda bo meni kot civilistu lažje kaj storiti v korist stvari. Bomo videli, kaj bo čas prinesel.

Prosim Vas, zahvalite se v "Katoliških misijonih" gospodu župniku Demšarju v Avstriji; mnogo skrbi za nas in nam je že večkrat poslal kirurške igle, več novih medicinskih knjig in drugo! Tudi Francki šuštaršič iz Kanade se zahvalim za poslane igle! Lepa hvala vikarici sr. Amabilis iz Francije za mnoge potrebne in koristne stvari! Prav tako še mnogim drugim neimenovanim! Vsem tem in vsem Slovencem: Srečno novo leto!

Čaotung, 26. XI. 1949.

DR. JANEŽ

Na Janeža mislim

Paul Claudelova umetnost je edinstvena morda prav zato, ker jo zna ta veliki katoliški gigant peresa ven in ven odevati z mogočno veličastnim plaščem univerzalnosti. V tem pa se tudi že kar očitno izkazuje bistvo katoliškega umetnika: živeti kot katoličan, po jedru te besede, z vesoljno zemljo. Pred prvo vojno ga je pot zanesla v Kino. Ni šel misijonarit tja; bil je francoski diplomat. Bral pa sem oni dan, da je v prostih urah bogato obiskoval misijonarje vseh narodnosti in se zaglabljal v poslanstvo njih dela. Nekaj mesecev menda je bil tam.

Malenkost... Ena izmed mnogih, ki gredo mimo. Skoraj ni vredno govoriti o njih. Kaj nam Paul Claudel in kaj to, da je mimo svojega diplomatskega posla v Peipingu še k misijonarjem zahajal v obisk! Nič, res, prav nič, da bi ne bil prav Claudel, ki je v pismu prijatelju Jean Jacques Rivièreju iz Kine v Pariz zaklical:

"Tu živim rumeno!"

V najboljšem smislu. Hoče reči: s Kitajci — po kitajsko.

Mož je skoraj trideset let nosil v žepu dramo, ki jo je nazval "Partage de Midi — Zlom Poldneva". Bore malo jih je bilo, ki so vedeli zanjo. Lani so jo uprizorili v Parizu. In je tista znana pariška zavedna masonska literarna kritika, ki nikoli ni opustila trenutka, da bi ne bila jedka do vsega, kar je versko, katoliško še posebe, stisnila rep med noge in samo zajecljala kot otrok pred božičnim drevescem: "Claudelova umetnost je pri svojih šestdesetih letih bolj sveža in bolj mladostna kot vse, kar nam je dal do zdaj! Claudel je čarovnik! Claudel preseneča!..."

Spet ena tako mimogrede.

Res, tako bi bilo, da bi Claudel ne zaklical že pred prvo vojno iz Kine: "Tu živim rumeno!..." in pa da bi svojega "Zloma Poldneva" z vsemi tremi dejanji ne postavil, pomislite, prav v — Kino!...

Zaradi eksotike? Za privlačnost? Bogme, pravi umetnik ni tako poceni!

Zaradi univerzalnosti pač! Zaradi odgovornosti do svojega umetniškega poslanstva, ki je v bistvu nekaj univerzalnega. Ker ve da more izpeti to, kar v njem je, samo iz kontinenta na kontinent, od oceana na ocean, od poldneva v poldne, ker je vse v njem dan in večera ne pozna, ker mu sonce nikoli ne zaide in so mu zvezde samo obstret božje glorijske. Pa še zato morda, ker čuti Boga nič manj v Franciji kot v Kini, res, morda tam, kjer srečuje milijone, ki nevedni tavajo in

po Njem hrepene, še bolj, kot pa v onemglo popačeni Evropi, kjer se človek od Njega odvrta ali pa Ga celo bije v obraz. Svojemu dramskemu junaku — Méša ga ime-nuje — da najti Luč prav v Shang-ha-ju.

* * *

Tole in takšno mi hodi v misel, ko prebram že skoraj leto dni Janeževa pisma. Ne da bi Janeža s Claudelom primerjal. Dvakrat neumno bi to bilo, saj ni naš doktor ne pesnik, ne diplomat. Neka podobnost pa je vendarle med njima. Podobnost v njuni katoliški širini, univerzalnosti.

Ali ni gnala našega Janeža prav katoliška univerzalnost, ki je univerzalnost ljubezni, v Kino, kakor je prav ista gnala vélikega božjega pevcu Claudela, da je na Kitajskem "živel rumeno", da je junaka svoje drame postavil v Kino?!

Janež je v Kini več kot mimogrede. Bogastva si tam s svojim "mesarskim poslom" — (brez zamere, ampak tako je svojo zdravniško obrt sam nazval, ko naju je argentinska ladja vodila čez ekvator; kateri so bili z nama, naj potrdijo!) — prav gotovo ne bo nabral. Prej revščino, da ne pomislim na vse drugo neugodno, kar razbiram med vrsticami njegovih pisem.

Dobro se spominjam tiste ekvatorske noči, ko sva z Janežem slonela ob boku belega "Buenos Airesa". Teden dni ali kaj, odkar smo se v jesenski megli odtrgali od umazane Genove. Janež se nikoli ni postavljajal s kakšnim astronomskim znanjem. Pa sem tisto noč spoznal, da je na nebu skoraj doma. Če bi mi iz svoje zdravniške vede pravil ne vem kaj vse, ne poslušal bi ga tako verno, kot sem strmel v njegovo zvezdno povest. Sredi oceana, na zibajoči se ladji so zvezde res nekaj čudovitega. Zdi se, da se pripogibajo, da toneju v morju, pa se spet dvigajo in plavajo nazaj na firmament. Pa ne mislite, da je bilo to kakšno romantično sanjarjenje! Presneto malo romantike, iti takole s culo iz Evrope kot številka v Argentino, kjer boš menda spet lahko človek, če boš hotel... Ne vem, katero ozvezdje je že bilo, ki ga je iskal, pa ne našel.

"Vidiš, ker smo čez ekvator! Teh zvezd ne poznam več..."

Ob tistem, da smo čez ekvator, sem v njegovem glasu zaznal nekaj kot bolečino, kot grenko spoznanje. Ne verjamem, da se mu je stožilo po domu. Saj če je človek nekaj let že proč, kot smo vsi takrat bili, ga prav na redke čase objame mehkoča domotožja. Misli že, misli, na dom, ampak brez solza, po možko, bolj razumsko kot s srcem. Nekaj drugega je bilo, kar je utripalo v njegovih besedi.

"Ja, fant moj, Evropa je za nami. Druge zvezde nam zdaj kažejo pot..."

Vse do zdaj sem poznal Janeža kot veseliga človeka, včasih za spoznanje pikro vbadljivega. Tale težka resnost njegova zdajle pa mi je odkrila v njem vse več kot zgolj rojaka, prijatelja s pota čez morje, zdravnika, ki so ga vsi radi imeli.

"Se vam toži po Evropi, doktor?"

Pogledal me je, potem pa se je obrnil, se naslonil čez ograjo in dolgo, ne da bi odgovoril, gledal v belo grebenasto peno, ki jo je lizal ladijski bok. Čez čas je skoraj dahnil, kot da ne ve več, kako še vedno slonim ob njem:

"Evropa je bolna. Težko zdravniku, ki bi jo zdravil. Mislim, da ga še ni. Mene tam prav res nič več ne veseli. Zato sem jo usekal iz Koroške v Rim brž, ko se je dalo. Ni mi žal. Človeku se slednjič zagabi, kar tam gleda. Vse je samo denar, vse samo dobiček. Še kolajno ti bodo dali, če boš znal brata spretno opehariti. Ljubezni ni... To je strup, ki žre kot rak. Če hočeš pošteno delati, pravijo, da si goljuf; če goljufaš, te imajo za poštenjaka. Mene so držali za norca, če sem nagnal žensko, ki me je prišla prosit, naj bi ji splavil, nazaj v barako..."

Kar v neko sveto ihto so vrele besede iz njega.

"Kaj sem zato študiral za zdravnika, da bi ubijal?..."

In ni rekel nobene več.

Vedel sem že dokaj prej, da ga vleče v Kino. V Rimu že, tisto jesensko popoldne, ko sva s ploščadi misijonske hiše na Pompeo Magno gledala v zlato rožni križ na šentpeterski kupoli, smo se menili o tem. Potem je nekako kar utihnilo. V tisti prašni sopari na Saavedri, kjer smo v prvih mesecih našega argentinskega življenja gradili lične bajtice, sam Bog vedi za koga, mi je nekoč zaupal, da so strašne težave z vizumi. No, pa je tudi to minilo, in resnično žal mi je, da mi niso povedali, kdaj bo odšel. Rad bi mu stisnil roko ob odhodu.

Ko sem takole mislil sam pri sebi, kaj ga je zaprav gnalo tja na vzhod, med milijonske Kitajce, sem se spomnil na tisto ekvatorsko noč pod oceanskimi zvezdami, na njegove tožne, pa tako strahotno resnične besede o bolni Evropi. In če sem umoval naprej, kaj bi mu ta pot utegnila koristiti, sem spoznal, da k bogastvu in slavi in zemski sreči prav zares, da ne!

"Ljubezni ni..." mi je dejal na brodu.

Kot zdravnik je to čutil bolj trdno od nas. In je šel, sem sklenil sam pri sebi, ker je v Kitajcu spoznal brata, ker je živel iz

evangelija, ker je živel in hoče živeti — ljubezni, iz katoliške vesoljne ljubezni, ki se v svoji iznajdljivosti hoče razdajati pravitam, kjer je najbolj manjka.

Claudel da svojemu junaku v "Zlomu Poledneva" živeti, doživeti Luč in umreti presijajves od nje — v Kini.

Kaj pravite, nam bo Janež napisal kdaj dramo o Kitajski?

Mislim, da ne. Ni nagnjen k pijači poeziji in dramatike.

Pa vendar — upam si trditi in zapisati — tudi naš Janež piše visoko dramo, katere dejanje se prav tako, kot v Claudelovi, odvija v Kini. Dramo prvega slovenskega misijonskega zdravnika, kjer je sam hkrati pesnik, režiser in prvi igralec. Le s to razliko od Claudela, da ne da svojemu junaku še doživeti rojstvo Luči v Shang-haju, marveč je sam tisti, ki od Luči gnan prinaša kot tisoči drugih neimenovanih junakov, Luč prav v Shang-hai, ko zapušča brod.

Mi Slovenci smo strašno ponosni na svoje junake. Na vso žalost pa se nevadno spominjamo samo tistih, ki so se že umaknili onstran. Pozabljamo, da jih je živih vse polno med nami, ki jih ali ne znamo, ali pa nočemo videti. Če pa jih že vidimo, jim prav gotovo iz bolnega strahu, da bi naša glorijska ne bila na škodi, junaštva ne priznamo.

Pa so drugi, večji in silnejši narodi, ki dajejo hrupno hvalo že navadnemu rekordu v boksu, ki svoje avtomobilske dirkače kujejo v zvezde, in ki dan na dan po cele strani v časopisju in revijah posvečajo razporokam filmskih zvezd.

Kaj ko bi enkrat jenjali vsaj mi z zagledanostjo v tuje žive junake, pa bi rajši v svojih vrstah poiskali nekatere takšne krepkejše kalibre, o katerih bi bilo vredno, da bi se jih vsaj od časa do časa spomnili, vsaj s peresom po naših časopisih, če že drugače ne. Kak boren "homenaje", kak bežen "acto de adhesión", če ne več. Ali bodo morali res vedno samo "Katoliški misijoni" trobentati o njih.

Zdi se mi, da bi se tudi v teh stvarih utegnila pokazati naša zrelost in kultura! Pa me kar boli, če takole, kadar pogovor nanesemo na naše Janeže, Kereče, Poderžaje, Kopače, Wolbanke, Jerebe in drugi deset in deset, še vedno tolikrat čujem ven in ven isto, že naravnost dolgočasno zabavljanje:

"Kaj jih ni škoda? Kaj bi ne mogli biti z nami in za svoje rojake delati? Zdaj so pa za narod izgubljeni..."

Ali bom moral res Janežu samemu verjeti, ko mi je nekoč dejal:

"Kranjci res ne vemo, kaj hočemo..."

MIKLAVŽ TRPOTEC

Moj prvi obisk u budistična pagoda

Misionarji, svetovni popotniki, raziskovalci dežela soglasno trdijo, da vsa ljudstva po širnem svetu vsaj v neko višje Bitje verujejo, kateremu tudi na viden način izkazujejo zunanje češčenje. Torej je versko čustvo človeka nekaj splošnega, nekaj človeku naravnega. Kaj torej čudnega, če srečamo ljudi z močnimi verskimi čustvi tudi tam v Afriki, Oceaniji ali Notranji Kitajski, kjer so ljudje povečini še sami pogani! Očividno se pa misionarji in drugi očividci čudijo zunanjemu izrazu verskega čustva in nizkemu pojmovanju o Višji sili pri ljudeh, ki jih še ogrinja senca poganstva. In v takšnem poganskem okolju sem se znašel tudi jaz, ko me je Previdnost konec l. 1947 kot bogoslovca pripeljala v južnozapadno kitajsko provinco Yunnan. Res je, da sulpic. semenišče v Kunmingu (glavno mesto Yunnana), kamor sem že prve dni po prihodu vstopil, nima prav nič poganskega na sebi, ampak je nasprotno prav vzorno katoliško semenišče, vendar pa mi je bila v času bivanja v tem semenišču dana tudi priložnost, se vsaj nekoliko seznaniti s kitajskim poganskim svetom. Red v semenišču namreč predpisuje semeniščnikom vsako sredo daljši sprehod v bližnjo okolico. Že prvi sprehod s kitajskimi bogoslovci mi je nudil veliko zanimivega o prevladujoči veri tukajšnjega prebivalstva t. j. o budizmu.

Korake smo usmerili v bližnje gore k budističnim pagodam. V četrt ure smo bili že izven mesta in našim očem se je odprla prostrana ravan z značilnimi rižnimi polji. Nisem se dosti menil za zvedave kitajske obraze, ki so, srečajoč nas na poti, zlasti mene kot belokožca radovedno ogledovali. Mene je namreč gnala druga radovednost: ogledati si eno znamenitejših budističnih pagod v okolici Kunminga. Svoje zanimanje za stvar sem kitajskim bogoslovcem že kar na poti izražal z raznimi vprašanji. Med drugim sem tudi vprašal, če je mogoče, da mi že zdaj oddaleč pokažejo kako pagodo. Malo sem bil začuden, ko mi eden od bogoslovcem odgovori, da pagod, četudi stoje na gorah, ni mogoče prej videti, kot na licu mesta, ker so skrite med drevjem v gorskih globelih. V tem oziru torej pagode prav malo sličejo našim slovenskim cerkvam, ki stoje na vrh gričev in holmov, da jih je videti daleč naokrog. Zares, naj sem še tako bistro motril v bližnje gole hribe, nikjer nisem mogel opaziti kake stavbe ali kaj podobnega. Le tu in tam so enoličnost golote motili redko posejani šopi dreves. "Potrpljenje torej, vse ob svojem času!" S

tem geslom v mislih sem pogumno nadaljeval pot z dobrodušnimi Kitajci. Kmalu smo prišli do podnožja gora. Dobri dve uri smo se nato potili po kamnitih gorskih stezah, medtem malo počivali ter se ozirali na izgublajoče se mesto Kunming. Slednjič smo zavili v neko gorsko kotanjo, zaraslo s košatimi evkaliptusi in vitkimi cipresami. Še par vzponov in stali smo v senci starodavnih dreves (spomnil sem se na veličastne lipe pred slovenskimi cerkvami) pred veliko polmarmornato in pol leseno budistično pagodo. Najprej sem občudoval velikanski umetno izdelan vhod, nad katerim je stalo zapisano ime pagode ("Tretja nebesa") z velikimi kitajskimi zlatimi črkami. Pri vstopu v predvor nas je pozdravil velik lesen kip Bude. Bil je prav takšen, kakršnega sem včasih v domovini gledal naslikanega: debela glava s širokimi smejočimi se usti in velikanski trebuh med razkremenimi nogami. Nisem se dolgo zadrževal pri tem "stricu", ker me je radovednost gnala v notranjost pagode. Še predno sem vstopil v mračno notranjost, sem že začutil značilni vonj kitajskega kadila, kar mi je dalo vedeti, da verni budisti ravno zdaj zažigajo svojemu Budi. Pri vstopu v Budino "svetišče" sem res opazil dve Kitajki, ki sta z obema rokama držali prižgane kadilne paličice ter se globoko priklanjale velikanskemu pozlačenemu kipu Bude. Obstal sem ter strme motril njih ceremonije. Pogled mi je nato ušel na pozlačen Budov kip. Bil je to naravnost pošastna postava: pogled strašno divji, nasmeh satanski, v rokah koročač, pred njim na oltarju prižganih nebroj kadilnih paličic, nad glavo pa svetiljka na olje, kot pri nas večna lučka pred Najsvetejšim. No, sem si mislil, pred to pošastjo verni budisti pač lahko molijo in se priklanjajo, saj jih mora k temu že sam strah priganjati. Množica okroglih slamnatih klečalnikov, razpostavljenih vse naokrog, je dokazovala, da ima ta Budov kip mnogo častilcev. To še ni vse. Ko sem se po nekaj minutah privadil temačni notranjosti te pagode, sem bil kar nekoliko iznenaden, videč krog in krog trojne galerije kipov iz gline ali lesa, predstavljajoč Kitajce v vseh mogočih in nemogočih držah, z vsemi mogočimi obrazi. Eni nasmejani, razigrani, odločni, s smelim zrenjem, drugi jokajoči, grozeči, s satanskim pogledom itd. Dalje postave: velike, srednje, majhne; debelubi, suhci, plešasti in z dolgimi lasmi, vsi pa prav pisano pobarvani. Škoda, da nisem imel fotografskega aparata. Tokrat

sem vsekakor nekaj novega videl. Vprašal sem seveda bogoslovce, kaj naj vse to pomeni. Takoj so mi postregli z odgovori: Ti kipi predstavljajo okoliščine posmrtnega življenja in stanje slehernega človega na drugem svetu, kakor uči budizem. Debeli trebuhu in smejoči se obrazi pomenijo posmrtno srečo pravičnih, mršavi in emerikavi pa onostransko prokletstvo. Zares konkretne postave, in za yunanske Kitajce prav primerne in dostopne, saj ti ljudje na splošno težko pridejo do kakih odmišljenih pojmov, podobno kot Judje v stari zavezi. V mislih sem se prav čudil neverjetno bujni domišljiji budistov in kako more človeška pamet priti do takšne mere nesmiselnih tvorb. Precej časa smo si ogledovali to "kiparsko razstavo", zraven pa se o tem in onem na tiho pomenkovali. Ves ta čas pa so prihajali v pagodo verni budisti, zažigali kadilo ter se vsakemu kipu posebej globoko priklanjali. Bolj ko je bil malik strašen na pogled, tem globokejši so bili pokloni.

O, da bi ti ljudje vse to izražanje spoštovanja in vdanosti Budi, "izkazovali pravemu Bogu!" če bo božja volja, kako težka, pa vendar lepa naloga me v nekaj letih čaka na Kitajskem. V teh in podobnih mislih sem sledil bogoslovcem, ki so se malikov že nagledali in zavili v stranski predel pagode. Podobno kot v srednjem delu nam je tudi

tukaj najprej vzbudil pozornost velik pozlačen malik. Ta pa je bil obdan z velikimi steklenimi stenami, in bil tako zavarovan, da bi poželjivost po zlatu obiskovalcem ne napravila "dolgih prstov". Po mnenju mojih sopotnikov je ta malik največja dragocenost v daljni okolici Kunminga. Noč in dan ga eden od tukajšnjih boncev straži. Budisti se torej dobro zavedajo, da je božanstvu treba izročiti najboljše. Zanimale so me pa tudi vzdolž sten razobešene podobe na papirusu. Vsaka je predstavljala kak presunljiv prizor iz posmrtno sodbe ali mučenja hudobnih in zavrženih ljudi. Bili so prizori, katerih je zmožna le bujna budistična fantazija. Zgolj pojem budistov o posmrtnem življenju je vse, kakor podoben krščanskemu, le da si vse to preveč otročje in konkretno predstavljajo.

Tako sta nam minili kar dve uri v tem budističnem vzdušju. Dovolj za en dan! Zapustili smo pagodo ter se umaknili v prostoro naravo med nizko grmičevje. Tam smo pospravili s seboj prineseno okrepčilo, se malo razgledali in razvedrili. Nato pa je vsak vzel v roke rožni venec ali "Parvum officium B. M. V." Tako smo tega dne tudi mi povzročili nekaj vzpodbudnih zgledih vernih budistov v pagodi in ob brnenju budističnega gonga dali dostojno čast našemu pravemu Bogu.

ANDREJ JERMAN OM

DVE PISMI IZ ČRNE AFRIKE

Irebu, 4. marca 1949.

Tu v Irebu sem od vsega osebja te postaje edino še jaz ostal. Oba očeta misijonarja sta namreč tudi odšla na dopust v Evropo, zadnji pred dvema tednoma. Ker je ta poslednji tudi vojaški kurat v tukajšnjem vojaškem taborišču, je pod vojaško komando in je moral nastopiti svoj dopust (po enajstih letih) v od poveljstva določenem času, brez ozira na potrebe misijonske postaje. Pričakujemo, da se v aprilu vrne prvi misijonar iz Evrope, ker v tem času njegov dopust poteče. Zaenkrat je tu en misijonar iz Beleba, pozneje bo tega nadomestil nek mlad misijonar iz Bikora in morda tudi naš monsignor, ki je pa že tako preobremenjen. So pač težave, če ni dovolj delavcev. Sicer nam letos obetajo precejšen dotok novih misijonarjev. Konec lanskega leta smo imeli namreč kanonično vizitacijo, ki jo je pri nas in pri naših usmiljenkah izvršil preč. g. Genoud, ravnatelj usmiljenk belgijske province. Prepričal se je, da je sedanje število misijonarjev kakor tudi sester za uspešno misijonsko delo res nezadostno.

VISOKI OBISK

G. Genoud je prispel sem v Irebu 6. minulega decembra in sicer v našem motornem čolnu iz Lukolele. Enajst ur take voznje je razmeroma mnogo za potnika, ki ni vaju tukajšnjega podnebja. Slovesen sprejem, ki ga je bil deležen naš odličen gost na tukajšnji misijonski postaji, mu je bil v povračilo za težave prestane voznje. Dve pirogi, okinčani z zelenjem, in v vsaki dvanajstotica praznično opravljenih veslačev, z zastavicami na koncu vesel, v taktu pesmi veslajoč sta šli en kilometer daleč motornemu čolnu naproti. Bili so to gajenci misijonske šole. Pirogi sta sprejeli medse motorni čoln in se tako pevajoč in vzklikajoč bližali misijonski postaji. Misijonska postaja stoji prav blizu vode, ki je na tem mestu tudi dovolj široka, da je motorni čoln mogel, po vnaprej danih navodilih, zarisati velik vprašaj na vodi, preden je temu vprašanju postavil na obrežju piko s tem, da je pristal. Tako je prihajajoči gost imel lep pogled s čolna na misijonsko postajo in vso množico, ki ga je tam pričakovala. Bili so tu

zbrani vsi šolarji naše šole z domačim učiteljstvom ter tudi deklice, ki so jih pripeljale usmiljenke. Ko so utihnili zvoki dobrodošlice in je bilo tudi pozdravljanja konec, smo se vsi podali v stopu po dovolj širokih potih preko misijona v cerkev, kjer so pevci-šolarji takoj zasedli svoja mesta na koru in med kratkim opravilom v zahvalo odlično zapeli pod vodstvom sestre prednice umetni Magnificat. Med tem se je zvečerilo in g. Genoud je stopil na prvi kratki obisk k sestram misijonarkam.

KRŠČEVANJE

Tiste dni je g. vizitator imel tudi priliko krščevati. Bližal se je namreč že sklep šolskega leta in dvajset učencev naše šole je bilo dovolj pripravljenih na sv. krst. Z očetom misijonarjem sta krstila vsak polovico. Seveda je bil to za našega gosta izreden dogodek. Ko je te novokrščence po končanem opravilu v cerkvi o. misijonar v svoji pisarni vpisoval v krstno knjigo in jim nato delil podobice ter vsakemu tudi po en rožni venec, je g. vizitator te srečne in pod črno kožo tak hip vse bele duše, s svojim filmskim aparatom "streljal", da jih za spomin in misijonsko propagando ponese v domovino.

Na naši osrednji postaji v Bikoru je bilo o božiču 180 svetih krstov. V tem času je bil g. Genoud tudi že tam in je bila njegova pomoč pri krščevanju zelo dobrodošla. Na tej misijonski postaji imajo letos 350 šolarjev v "šolskem središču" pa, ki spada tudi pod Bikoro in o katerem sem vam že nekoč poročal, je letos vpisanih 250 učencev. Misijonar, kateremu je poverjena skrb za tamkajšnje šole, mora torej nadzirati in delati pri vzgoji 600 črnih paglavcev, katerih nekateri v zadnjih razredih so včasih že dorasli mladeniči, godni za ženitev.

KAJ JEDO NAŠI ŠOLARJI?

Navadno je večina gojencev misijonske šole tudi v internatu, to je, da so nastanjeni na misijonski postaji in se v času šolanja pripravljajo na sv. krst. Za vse te stotine vedno lačnih ust je pa tudi treba preskrbeti vedno sproti dovolj hrane, kar ni najlažja zadeva v vzdrževanju misijonske šole. Po končanem pouku, tik pred poldnevom, je vsak dan delitev "sikwanga", to je nekaj podobnega kranjskim žgancem. Vendar so ti "žganci" bolj trdi in tehta posamezen okoli enega kilograma. To je glavna hrana naših črncev sploh. Za tem pridejo ribe, sveže in okajene oziroma posušene. Riž zelo papriciran in pripravljen s palmovim oljem, tako da je ves rdeč, je praznična hrana. Sadja

menda ne uživajo posebno mnogo, ker jih ni skrb, da bi si vzgojili primerne sadnega drevja. Okrog misijonskih postaj pa je tudi težko kaj gor spraviti, ker šolska mladina ničesar ne pusti dozoreti. Z bananami je dobro, ker nikoli ne dozori na mestu. V danem času jih je namreč treba "vkletiti", to je odrezati grozd, ki vsebuje po več stotin banan, če je dobro razvit, ter ga obesiti n. pr. v shrambo za jedila, kjer prvotno popolnoma zelene banane začenjajo po nekaj dneh polagoma rumeneti in postanejo dobre za uživanje.

POTOVANJE

Kot navadno, smo v januarju imeli v Bikoru letne duhovne vaje za en del osebja naše prefekture.

Dan po duhovnih vajah je br. Marcel moral v Coquilhatville, 5 kilometrov severno od ekvatorja, da si oskrbi zdravniške papirje, potrebne za pot v Evropo, kamor je odšel na zaslužen oddih, s katerega pa se kmalu vrne. Jaz sem pa bil povabljen, da grem z bratom Andrejem in očetom Julijem v nasprotno smer, na njih postajo Bokongo, 50 kilometrov v notranjost, med Pigmejce. Pridružil se nam je še pravkar v Lukolelo došli mlad misijonar. Bili smo torej štirje, ki smo se na nek način vkrcali na "avto" očeta Julija. Treba je videti to vozilo, ker z opisovanjem bi mu gotovo krivico storil. Menda je to nekdanji Ford, morda še iz prejšnjega stoletja. Bil je nekoč štirisedežen, jaz in brat Andrej sva pa sedela ali bolj prav čepela na vsem, kar je bilo treba v Bikoru naložiti. Vedeti je treba, da smo imeli tudi streho nad — hrbti. S precejšnjim hruščem je le šlo nekam naprej. Mislim, da bi bila taka vožnja po evropskih ali ameriških velemestih zelo uspešna misijonska propaganda. Škoda, da nismo bili filmani. Ko smo prišli v področje slonov, smo šele čutili, kaj se pravi. Sloni namreč puščajo "prstne odtise" v obliki precejšnjih jam, koder se prikažejo. Tako smo tudi z našim avtom morali preko teh odtisov. Treba je bilo od časa od časa postati in br. Andrej je vselej ob taki priliki spretno našel pot na trda tla, da se prepriča, če imamo še vsa štiri kolesa pod seboj. Vozilj smo se skozi mnogo vasi, ker je tukaj dežela precej obljudena. Ljudje že poznajo glas o. misijonarja odnosno ropot njegovega avta, zato nas je nadebudna gola mladež vselej pričakovala ob straneh ceste in ne redko jih je bilo treba poditi, ker so se obešali ob straneh ali zadaj na vozilo. Vendar smo brez hujšega vendar prišli na cilj — na misijonsko postajo v pragozdu med Pigmejci.

VESELJE IN ŽALOST V MISIJONARJEVI DRUŽINI

Irebu, na god vseh svetnikov 1949

Zadnjikrat sem Vam pisal v februarju ali marcu enkrat. Dolga in neopravičljiva zamuda... Sporočil sem Vam takrat, da je brat Marcel odšel na dopust v Evropo. Okoli Velike noči je bil približno dva meseca v Trstu pri domačih ter se preko Pariza vrnil v Belgijo. Kakor je z letalom odšel iz Konga, tako se je tudi vrnil in 11. oktobra srečno pristal na letališču v Léopoldvillu. Štiri dni nato je že bil na svojem novem mestu v prefekturi, to je v Yumbi-ju, kjer ga čaka zidanje. Misijon Yumbi postane skoro samostojna misijonska postaja, nima pa še trajnih zgradb. Marcelova naloga bo torej, da kot že skušen stavbenik, vaje tukajšnjih razmer. pozida potrebna misijonska poslopja iz trajnega materiala.

V naši domači družini smo doživeli nenadno izgubo, ko je ljubi Bog poklical k sebi našo sestro, šolsko sestro Justo. Umrla je v tržaški mestni bolnišnici 24. avgusta. Bila je operirana 17. ponoči. Par dni je kazalo, da se bo izvlekla, kot se je večkrat preje. Pozneje se je obrnilo na slabše, tako da je po tihem, mirno prenašanem trpljenju izdihnila. Priporočam jo v molitev.

Pri nas gre misijonsko delo svojo normalno pot, ker ima naša postaja sedaj stalno osebje. Konec preteklega julija smo sprejeli med se novodošlega misijonarja. Pred dobrim mesecem se je pa vrnil s svojega dopusta eden prejšnjih tukajšnjih misijonarjev. Prefektura je dobila letos še drugega mladega misijonarja, ki je nameščen v Yumbi-ju. Ker se je pa žal moral eden vrniti v Evropo, naše število nikakor še ni polno. Za vedno obilnejše delo bi bilo treba vedno novih misijonskih moči. Tukaj moremo, hvala Bogu, vsaj še mirno delovati.

V tem zgornjem delu prefektore je naš monsignor prefekt v preteklem maju in juniju birmoval; pri nas je bilo 18 birmancev. Novorojenim katoliških staršev se radi reda in če ni sile, deli sv. krst vsako nedeljo v naši cerkvi. V tukajšnji bolnišnici za domačine je tudi porodnišnica, zato skoro ni nedelje brez krščevanja. Šolarji-katehumeni bodo pa o Božiču prišli na vrsto.

PRAZNIKI V MISIJONIH

Tu je navada, da se misijonska nedelja praznuje obenem s praznikom Kristusa Kralja. Ker je skoro potem god Vseh svetnikov in spomin vernih duš, so naši zamorci povabljeni, tudi oni iz oddaljenega zaledja, da prejmejo sv. zakramente. Tako se zbere pre-

cej ljudi za praznik Kristusa Kralja, zlasti še ker je v neposredni bližini misijona veliko vojaško taborišče, kjer z vojaki živijo tudi njih družine. Predstojnik našega misijona je obenem tudi vojaški kaplan za to zamorsko vojašnico, kjer ima v resnici veliko dela. Vojaki prihajajo sem iz vseh delov Konga in so zelo različnih plemen, jezikov in verstev. Največ je seveda še poganov, precej je tudi protestantov med njimi. Misijonar se predvsem najprej zanima za katoličane in katekizma, kateri so se začeli učiti katekizma v domačem misijonu. Vojak-katehist ima zanje reden pouk na misijonu. Včasih ostanejo tu dovolj časa, da so izprašani in krščeni.

Na praznik Kristusa Kralja je pri slovesni sv. maši streglo deset vojakov-katoličanov. Sploh se služba božja pri nas zelo lepo opravlja, morda lepše, kot v marsikateri podeželski župniji v Evropi. Imamo zlasti lepo petje po zaslugi sestre predstojnice treh usmiljenk, ki delujejo na misijonu. To nedeljo smo imeli tudi celodnevno češčenje Najsvetejšega, ki je poteklo zelo lepo v veliko zadoščenje vsem. S slovesnim večernim blagoslovom je bil zaključen dan obilnih molitev za različne namene in pereče potrebe doma in drugod, ki jih je nakazoval sproti misijonar. Povdaril je zlasti, da je čas urediti enkrat toliko neurejenih zakonov med njimi. Zakonsko življenje, skrajno zamotana stvar teh ljudi.

BR. KAREL KERŠEVAN C. M.

PREBERI TO

Mnogi misijonarji v svojih pismih prosijo, da bi jim dobili kakega dobrotnika, ki bi jim plačal in naročil slovenski tisk. Zato je konzorcij "Duhovnega življenja" odobril za misijonarje, ki bi radi dobivali "Duhovno življenje", izredno ceno — 15 pesov letno, hoteč s tem misijonskim prijateljem omogočiti da pripravijo vsem slovenskim misijonarjem ta veliki užitek, mesečno dobiti 64 strani "Duhovnega življenja", ki misijonarjem ne predstavlja samo vezi z rojaki in domovino, ampak tudi po "Katoliških misijonih" medsebojno misijonsko vez, posebno pa jim nudi z bogato duhovno vsebino oporo in poživitev njih lastnega osebnega duhovnega življenja ter vzpodbudo v njih apostolatu. — Kdor od bralcev teh vrstic torej hoče in more za mal denar narediti temu ali onemu slovenskemu misijonarju veliko dobroto, naj vplača na naši upravi v ta namen znesek 15.— pesov in bo zagotovil enemu slovenskemu misijonarju 800 strani "Duhovnega življenja".

OB ŠTIRISTOLETNICI ROJSTVA

JAKOBA PETELINA-GALLUSA

Narod, ki svojih velikih mož ne slavi, jih vredni ni! Ta tako resnična ugotovitev nam mora biti vedno veliko svarilo, naj ne pozabimo tistih, ki so s svojim velikim in pomembnim delom v preteklosti slovenskemu imenu, malo znanemu in malo omenjanemu, utirali pota med kulturni svet. Dokler teh ne pozabimo, dokler ob njihovih likih in njihovem ustvarjalnem geniju skušamo rasti, dokler iz njihovih zakladnic škrapamo lepoto, dobroto, ljubezen in vero, toliko časa bomo ostali zvesti vsemu, kar je svojsko našega, vsemu pozitivnemu slovenskemu.

Morda smo v tem pogledu doslej nekoliko grešili? Morda nekoliko! Saj smo v šolah veliko slišali in še vedno slišimo in beremo o svojih voditeljih-škofih, o oblikovalcih našega jezika, o pesnikih, pisateljih, politikih in narodnih voditeljih. Toda zelo malo ali nič o naših glasbenih ustvarjalcih. Res jih v stoletjih nazaj nismo imeli, vsaj takih ne, ki bi v svetu kaj več pomenili, a enega smo imeli, ki ga svet morda bolj pozna, kot mi, dasi je iz našega rodu izšel. Odkrito moramo priznati, da je malo Slovencev, ki bi kaj več vedeli povedati o Gallusu-Petelinu kot to, da je bil skladatelj, pač pa jih je dosti, ki bodo mirno pritrdili, da o njem ni bilo dosti slišati, kadar smo omenjali kjerkoli naše kulturne velikane. Pa pozna našega Gallusa-Petelina že več kot tri stoletja ves kulturni svet. Res ni deloval med Slovenci in tudi ni njegovo glasbeno ustvarjanje specifično slovensko, a bil je prvi Slovenec — glasbeni ustvarjalec, ki se je s svojim delom opazno pojavil v kulturnem svetu in to delo uživa povsod nedeljena priznanja.

Prav je torej, da se letos, ko praznujemo 400 letnico njegovega rojstva, malo več spoznamo z njim in z njegovim delom, ne samo tisti, ki se z glasbeno-ustvarjalno zgodovino ukvarjajo, ampak vsi, ki čutimo slovensko. Da bo vsak naš človek vedel, kdo in kaj je bil naš Petelin in da bo vedno s ponosom tudi njegovo ime imenoval, če bo našteval, kdo so bili naši kulturni velikani. Prav je tudi, da prav "Duhovno življenje" temu posveča posebno pozornost, saj je bil Gallus izključno cerkveni, duhovni skladatelj.

Jacobus Händl Gallus, dictus Carniolus — tako srečujemo njegovo ime povsod — se je rodil na Kranjskem leta 1550. Njegovi pravi, prvotni priimek je Petelin; doba in okolje, v katerem je živel, sta mu to ime pomencila in polatinila v Händl Gallus. Žal niso ohranjene nobene rojstne matične knjige iz te dobe, ki bi nesporno dokazale njegovo poreklo in izpričale točen dan in kraj njegovega rojstva. Vse to je doslej le rezultat sklepanj, ki pa so postala neizpodbitna spričo dejstva, da nasprotnega doslej nihče ni mogel dokazati. Tako sklepanje je tudi njegovo rojstno leto. Na stari, še ohranjeni Gallusovi sliki stoji n. pr. zapisano: Jacobus Händl Gallus, dictus Carniolus, aetatis suae XL, anno MDX — J. H. G., imenovan Kranjec, v

40. letu starosti, leta 1590. Torej je bil rojen leta 1550. Da je bil rojen na Slovenskem, pa izpričuje pristavek k njegovemu imenu "dictus Carniolus". V tej dobi so z imenom "Kranjec" označevali Slovence, ime "Slovenec" v tej dobi še ni bilo v rabi. Kot dokaz navajam Trubarja, ki Slovence imenuje "Ker-sczenike tiga Crainskega jesiga".

O Petelinovem življenju vemo le malo, a vsaj to malo naj bi poznali vsi, ki s ponosom lahko kažemo na tega našega rojaka, ki "sodi v vrsto največjih in vodilnih skladateljev" (Dr. Mantuani), sodobnikov velikega Palestrine. Da je bil velik in znan skladatelj, dokazuje med drugim tudi dejstvo, da so ga, ne vedoč za njegovo poreklo, označevali do zadnjih časov kot "nemškega Palestrino", kajti njegova kakovostna visoka vokalno-glasbena tvornost se je povsem razlila v zapadno kulturo. Zadnja leta pa je že povsod v glasbeno-zgodovinski znanosti prevladalo prepričanje, da je Gallus po rodu Slovenec, in le nacionalno zagrizeni in v svoje "kulturno poslanstvo" zaverovani Lahi še trmasto vztrajajo v trditvah, da je bil Gallus njihov. Če bi ga mi Slovenci znali in mogli dovolj visoko dvigniti na svojem praporu, verjetno ne bi bilo tako.

Sporen pa je še vedno kraj njegovega rojstva. Eni trde, da je bil rojen v Ribnici, drugi — katerih dokazovanja so verjetnejša — pa pravijo, da je bil rojen v Sentviški gori pri Idriji, odkoder pa se je rodbina pozneje preselila v Ribnico. Mnenje, da je po rodu Idrižčan, podkrepljuje predvsem dejstvo, da je Gallus "prvi zanesel na nemška tla takrat moderni beneški glasbeni slog" (V. Ukmar v "Novih zborih"). Idrija je bila namreč posredovalka med Benečijo in Dunajem.

Njegovo življenje je potekalo najprej po

raznih samostanih, kjer se je skoro gotovo šolal, l. 157 pa ga srečamo kot pevca dvorne kapele na Dunaju. (Tradicije zboru te kapele še danes nadaljuje znani zbor dunajskih slavčkov — "Wiener Sängerknaben"). Leta 1580 je nastopal mesto kapelnika škofa Pawlowskega v Olomucu, od l. 1585 dalje pa se je naselil v Pragi, kjer je vodil zbor v cerkvi sv. Janeza na Bregu vse do svoje smrti leta 1591.

Življenjska pot mu je bila torej kratko odmerjena, vendar šteje njegovo delo čez 500 vokalno-glasbenih ustvaritev. Na višku svojega ustvarjalnega dela je tik pred smrtjo se osebno nadzoroval tisk svojih največjih del.

Gallus je izrazit vokalni skladatelj. Vse njegove skladbe so komponirane za pevske zборе, od 2 do 24 glasne, so vseskozi cerkvenega značaja ter jih odlikuje mojstrska dovršenost v izpeljavi Njegova tehnika kontrapunkta je ena najdovršenejših ter se odlikuje zlasti po tem, da za harmonične linije (tkiva) ne jemlje le poedinega glasu, temveč kar celo večglasno tvorbo. Gallus pa je tudi iznaddljiv homofonik ter med njegovimi deli v tem pogledu skoro gotovo prednjači skoro vsem znani madrigal "Ecce quomodo moritur iustus" — Glejte, kako umira pravični. Posebna Gallusova značilnost je tudi tehnika tkzv. večzborja (cori spezzati), ki je nastala v Benečiji in jo je Gallus prvi zanesel na sever. Bistvo te tehnike je v tem, da deli zbor na več sestavnih delov, ki se potem menjaje uporabljajo ali posamič ali pa v raznih vezah. Primer take skladbe je "Haec dies" (izvajal Gallus v letošnji božični oddaji v radio Municipal). Vse Gallusove

skladbe odlikuje sočnost, čudovita, včasih naravnost drzna modulacija, samoniklost v iskanju motivov ter globoka občutenost. Ta zadnja pride zlasti do izraza v nekaterih delih kot so n. pr. Lamentacije, Ubi Plato, Pater noster, Impetum inimicorum, Media vita in morte sumus itd., od katerih upamo marsikatero slišati, ko bo SPZ "Gallus" pripravil koncert v proslavo obletnice rojstva.

Omenil sem že, da šteje Gallusova zapuščina več kot 500 del. Izšla so v raznih zbirkah, od katerih največja je "Opus musicum" (1580 do 90), ki obsega v 4 knjigah 474 raznih duhovnih zborovskih skladb za različno število glasov. Znana je tudi zbirka maš "Selectiones quaedam missae" in madrigalov "Harmoniae morales". Mnogo Gallusovih del je v letih pred drugo svetovno vojno in tik po začetku te izdala ljubljanska Glasbena Matica. — Značilnost Gallusa je tudi, da je za svoja dela uporabljal izključno latinske besede.

To je v glavnih potezah Gallusovo življenje in ustvarjanje. Življenjepis je skromen, vendar zelo zanimiv, delo pa veliko govore o svojem gospodarju Postavil si je z njimi spomenik, trdnejši od bronu, in v nesmrtnih delih življenja v svetu še stoletja po svoji telesni smrti. Vse njegovo delo govori o njegovi "izredni prvobitnosti, resnobi in človeški veličini" (V. Ukmar). Naj bi obletnica njegovega rojstva, ki jo v tem Svetem letu 1950 obhajamo, ne bila neopažena mimo nas. Ob moči in veličini njegovega duhovnega ustvarjanja iščimo krepijočo silo za svojo duhovno rast.

—jus—

MOLITEV SV. FRANČIŠKA ASIŠKEGA ZA MIR

GOSPOD, STORI ME ZA ORODJE TVOJEGA MIRU:
 KJER JE SOVRAŠTVO, NAJ SEJEM — LJUBEZEN,
 KJER KRIVICA — OPROŠČENJE,
 KJER DVOM — VERO,
 KJER SENCE — LUČ
 IN KJER ŽALOST — VESELJE!

O BOŽANSKI MOJSTER:

NAJ NE IŠČEM, KAKO BI BIL POTOLAŽEN, TEMVEČ, KAKO NAJ TOLAŽIM!
 NAJ NE IŠČEM, KAKO BI BIL RAZUMLJEN, TEMVEČ KAKO NAJ RAZUMEVAM!
 NAJ NE IŠČEM, KAKO BI BIL LJUBLJEN, TEMVEČ KAKO NAJ LJUBIM,
 KAJTI — DAJEMO NAJ, KAKOR PREJEMAMO,
 ODPUŠČAJMO NAJ, KAKOR NAM TI ODPUŠČAŠ,

IN UMIRAJOČ V TEBI SE ROJEVAMO ZA VEČNO ŽIVLJENJE!

(JEREMIJA KALIN)

Dela na božjem gruntu

KAJ

V mesecu februarju bo v argentinskem San Luisu posvečen v mašnika Ljubljčan Janez Ogrin. V novembru preteklega leta pa sta bila posvečena v Čileju slovenska salezijanca Tone Gril in Bogdan Metlika, ki smo o njih slovesnosti pisali že v zadnji številki, dočim v tej na drugem mestu prinašamo njune slike. — Vsem tem slovanskim novomašnikom in nam, ki se z njimi v Gospodu radujemo, v topel spomin na nove maše, kakor smo jih nekoč obhajali doma, objavljamo sledečo črtico.

Jegalar se je sam v sebi na tihem poslavljaj od sina. Do zadnjega je na tihem upal, da se morebiti le obrne, zdaj ve, da se ne more več. "Naj bo, Bog že ve, zakaj!", se je izmučen udal.

Kakor smreke močne, visoke fante je imel njegov grunt. Že ga je skrbelo, kako bo vsem trem poskrbel dovolj dobre grunte, da njega Jegalarja ne bo sram stopiti potem k njim na obisk. Pa je Bog poskrbel za to. Starejša dva je vzela vojska, najmlajši pa je že zlezal čez peto šolo. Ni hotel popustiti, mati mu je stala ob strani. Tako je gospodaril sam s hlapcem in dekle in dvema hčerama.

Pa je sin — edina veja, ki bi še pognala njegov rod, šel v bogoslovje. Branil mu je, prosil ga je; trd je ostal na zunaj, na znotraj so pa iz srca kapale krvave solze. Na njegov grunt bo prišel tujec — drugo kri bodo redile njegove njive in travniki. Na videz se je udal, upal pa je še do zadnjega; zdaj je gotovo... "Bog že ve, zakaj —"

Tomaž je delal zadnje duhovne vaje pred posvečenjem. Mati je bila vsa srečna, sestri prav tako, le očetu je še vedno trpkost ležala na obrazu. Vse živo je bilo v vasi. Na domačem podu vsak večer že 14 dni veselo vrvenje: Vsa dekleta iz vasi so pletla vence. "Tako mora biti, da bo vse v vencih in zelenju." Pesem za pesmijo se je vrstila, smeh za smehom. Kot dolge zelene kače so ležali venci po tleh.

Od farne cerkve sem v vas že stoji cel gozd mlajev in še jih postavljajo. Večer za večerom kažejo fantje svojo moč in veselje v pozno noč. Saj je eden izmed njih novomašnik. Pesem na sredi vasi šele zaključí to postavljanje. Prav pred hišo postavijo zadnjega, najvišjega, z veliko zastavo.

Jegalar opazuje večer za večerom, še se bori v njem veselje in žalost, ponos in potrtost. S krepko roko in besedo ukazuje in pripravlja doma. Hiša mora biti na novo pobeljena, vse počedeno, pot do hiše posuta z najdrobnejšim peskom.

V nedeljo jutraj se je opravil v črno — tisto lepo črno obleko kot jo je nosil na poročni dan. Z njim so stopili praznično opravljeni iz hiše vsi drugi — na pot v Ljubljano v stolnico.

Dolga vrsta jih je stala pred glavnim oltarjem. Jegalar je poiskal svojega Tomaža. Visok, slok, bled se mu je zdel. Na obrazu pa mu je vendar bral vso srečo novomašniškega srca. Spremljal je vse škofove obrede; ko je škof poljubil sina, mu je zdrknila solza med sklenjene žuljave dlani. "Zdaj ni več moj, škofu in Bogu sem ga dal, Bog in Mati božja naj mi povrmeta s tem, da tega ne bom preveč težko nosil."

Popoldne so ga sprejeli pred farno cerkvijo. Kar dihala in žarelo je veselje, sreča in ponos iz vseh. Jegalar je stopil za sinom v cerkev, prvič je prejel njegov blagoslov. Žalost se mu je začela tajati, v trdo grčasto srce je začelo prihajati do sedaj neznano veselje, neznan ponos. "Več moj sin ni mogel postati, več za moj grunt ni mogel storiti. Če bi stoletja moj rod živel in garal samo za to uro, da je rodil duhovnika, je svojo dolžnost častno dovršil." Iz oči so mu tekale solze notranjega miru v nepoznanem ganotju —

Še so ga sprejemali, še bolj pristrčno doma pred hišo. Fantje, njegovi vrstniki, so mu prihajali naproti do vaške meje, dekleta kot razcvetele rože v narodnih nošah — vse se je drenjalo okrog njega, vse ga pozdravljalo — ni bil več Jegalarjev, postal je dragulj cele vasi, cele fare.

Samo ob večerih sta lahko posedela skupaj Jegalar in njegov fant. Cele dneve se je vozil okrog sosedov in sorodnikov in vabil na novo mašo — zvečer sta pa prenekaterikrat obseдела sama. "Poglej fant," se mu je oče odkril do dna kot zrelemu možu, "do zadnjega sem prevzetan gruntar mislil samo na Jegalarjev rod in grunt, čigar zadnja korenina si ti, zato sem bil čemerin in žalosten. Vendar sem Bogu uklonil svojo voljo. V nedeljo, ko si prvič žegen dajal, mi je vse prešlo, zdaj sem vesel, zdaj sem ponosen na to, da si, kar si —" Vlažno se je zabliskalo v očesu Jegalarjevem, pa tudi v Tomaževem: "Bog lonaj, oča, za te besede, nikoli vam jih ne bom pozabil —"

Že od jutra naprej je ves čas pritrkavalo tisto nedeljo. Pred župniščem je bila glava pri glavi. Nekako ob pol desetih sta stopila v sobo k Tomažu oče in mati. Tomaž je zdrknil s solznimi očmi na kolena, da sta ga blagoslovila za novo pot. Mehka je bila materina roka kot njena želja, ki jo je nosila dolga leta in je sedaj uresničena.

Jegalar je s tresočo se roko naredil križ na sinovo čelo, usta in prsi, potem pa so stopili v vežo, da ga napravijo. Sestra mu je pred vrati dala križ na pot v njegovo življenje, križ, ki bo vsak dan večji, vsak dan težji, ki ga bo pa nosil podprt od roke — svojega Gospoda, za katerega se je vsemu odrekel.

Kolikrat je Jegalar slišal nepozabljivo pesem: Novomašnik bod' pozdravljen — Danes jo je razumel, danes ga je pretresla, s ponosom navdala. Še sam je pritisnil s tresočim glasom in pomagal vsem, ki so peli svojemu faranu, svojemu vaščanu, svojemu vrstniku, sosedu, prijatelju in on svojemu sinu —

Ta njegov sin je prvič povzdignil hostijo — vsemogočnega Boga. Bog ga je izbral —

zato se veseli vsa fara, vas, zakaj se ne bi iz cele duše tudi on, ki je njegov oče...

Prenekatero pohvalo so izrekli na pojedini razni govorniki za novomašnika, hišo, mater in očeta, prenekatero pesem zapeli, preden se je slavlje končalo, nihče pa se ni upal omeniti Jegalarjeve bolečine — izumrlega rodu, ker so vsi mislili, da ga še vedno boli. Le on in fant sta vedela, da ne.

Šele pozno v večer sta sedla v oddaljen kot Jegalar in stari gospod župnik. "Danes boš peljal, Jegalar, poln, zvrhan voz same hvale domov. Meni se pa zdi, da te moram zato pohvaliti, ker si se tako trdno in korajžno držal. Dolga leta že vem in čutim, kaj te boli, in danes sem mislil, da te bo bolelo najbolj. Jegalar, danes si pokazal, kakšen mož si; za moža sem te imel, danes si v mojih očeh še dvakrat toliko vreden. Ne boj se, Bog ti bo v hčerah vse povrnil, kar si mu v sinu dal." Stisnil mu je roko —

"Gospod župnik, je Jegalar ginjeno rekel, "Bog lonaj za te berede, pa so že nepotrebne. Bolečina je že zaceljena. Zdi se mi kakor v

vojski dobljena huda rana, ki se zaraste; še jo človek čuti včasih, preden se vreme spremeni, drugače mu je pa še samo v čast in ponos. Bogu sem sina dal, On mi je pa rano zacelil, da več ne boli."

"Bog s teboj, Jegalar, če že danes prav vidiš, kako boš šele tedaj, ko boš imel moja leta! Verjemi, da vsako leto človeka bolj bliža nebu in trga od zemlje, če je človek pravi — če ne, pa je obratno — in to je za človeka največja nesreča in žalost. Nama dvema je prihranjena, tvojemu sinu bo pa to največji križ v njegovi službi, kolikor vidiš moje slabe oči. Ljudje-gredo vedno dalje od Boga, vedno globlje v zemljo in svojo čast —"

"Daj, da še enkrat rečem lahko noč tvojemu sinu in svatom, star sem, moram počivati, lahko noč, Jegalar."

Svatje so se razšli. Jegalar je peljal sina novomašnika domov, da preživi na rodnem gruntu še nekaj tednov in se potem loči od njega in zaživi za božji grunt — — —

Mali su. Krištof

GENEVIERE DUHAMELET

"Danes sem šel pa po stari cesti," je dejal oče Petač, ko je sedel za mizo k večerji. "Kalvarija bi bila pa res že potrebna popravila."

Mati, ki je imela opravka s štirimi otroki, ni odvrnila ničesar, toda najmlajši, Jakec, je brž dvignil glavo:

"Tudi jaz sem jo videl zadnjič, ko smo šli iz našega otroškega zavetišča tam na sprehod in trgali rože ter jih polagali pred dobrega Jezusa. Videli smo, kako je kamenje v... v..., no, kako se reče tistemu, očeka, ki drži križ?"

"Menda misli podstavek."

"Da, podstavek. Res, vse kamenje v podstavku je že omajano."

Ko je mati razdelila juho po šestih kroznikih, se je lahko vmešala v pogovor še ona.

"Saj ta naša Kalvarija še ni tako stara. Še prav dobro pomnim, ko so jo postavljali. Bila sem stara nekako toliko kot Jakec, kakih sedem ali osem let. Imeli smo sveti misijon in postavili so jo v spomin nanj. Vsi so hod'li tedaj še po cesti; toda pozneje, ko so zgradili novo, ja ostala čisto zapuščena. Da, prav dobro še pomnim... Dvanajest mož je tedaj neslo križ na ramah"

"Dvanajest!" je vzkliknil Tonček. "Ali je tako težak, mama?"

"Da, zelo težak. Zdi se mi pa, da podstavka tedaj niso zgradili dovolj trdno, ker se je že tako hitro razmajal."

"Zakaj ga pa ne popravijo?"

"Bilo bi precej drago. Včasih je bil naš trg bogat, toda sedaj je mnogo hiš propadlo, drugod imajo mnogo otrok."

"Kot pri nas, mama!"

"Da, kot pri nas, in mati se je zadovoljno ozrla po rdečih licih svojih sinov in hčera.

"Toda paziti moramo vendarle, da pri takem občinskem odboru, kakršnega imamo danes, ne pridemo slednjč še ob Kalvarijo," je pripomnil oče.

"Kako to? Po kakšni pravici?" se je začudila mati.

"Eh, ženske ne razumete postav!... Poškodovano Kalvarijo bi lahko popravili, toda če bi se podrla, bi morali dobiti posebno dovoljenje za postavitev. In, draga moja, sama veš, kako se je zadnjih pet in dvajset let vse spremenilo, župan bi takega dovoljenja nikoli ne dal gospodu župniku."

Žena je prikimala. Poznala je strastno protiversko razpoloženje občinskega odbora. "Govoril bom z gospodom župnikom," je pristavil mož. "Naj priredi v cerkvi darovanje za popravilo Kalvarije ali pa zbirko med ljudmi. Pisal naj bi morda tudi škofu..."

Mati je zmajalo za glavo, kajti vedela je, da je tudi škofija jako revna in preobložena s potrebami.

Nato je nanesel pogovor na druge stvari. Toda mali Jakec se je zamislil. Tako, draži križ, pred katerim je tolikokrat pokleknil, pred katerim je tolikokrat polagal rože, križ ob stari cesti je obojen. Oče je dejal tako in on se nikoli ne zmoti...

Po večerji je legal ves zaskrbljen in sanjalo se mu je, da se je rušila celo sama cerkev, kamen za kamnom, medtem ko si je gospod župan zasmehljivo mel roke. Od same groze se je prebudil. Zunaj je ležala še temna noč in huđ veter se je zaganjal v oknice. Bilo je v dnevih pomladanskih neviht in viharjev. Le s težavo je Jakec vnovič zadremal.

Zjutraj se je veter nekoliko polegel, toda dež je še vedno lil kot iz škafa. Mati je oblekla svoj drobitž in mu dala zajtrk. Hčerki še nista hodili v šolo in Tonček, najstarejši, je ostal tudi doma; bil je nekaj prehlajen.

"Jakec moj!" je dejala mati, "saj si že velik fant. Nimam časa, da bi te spremila v šolo; pripraviti moram še obladek za Tončka, a Micka — tako je bilo ime domači dekli — ima danes žehto."

Šola je stala komaj deset minut od Peta-

čevih in Jakec je sam prav dobro poznal trg. že večkrat je tako nanese, da je moral oditi sam po najbližji poti v šolo.

Toda ko je prišel deček danes na cesto, se je nekako obotavljal. Ura na cerkvenem zvoniku, ki je še vedno stal, je kazala šele osem.

"Prezgoden sem," si je dejal Jakec. "Stopim lahko še do stare ceste, da vidim, če nocojšnji vihar ni preveč poškodoval Kalvarije."

Rečeno — storjeno. Pogledal je hitro še skrivaj nazaj, če ga morda ne vidijo od doma, potem je pa izginil v eno izmed malih stranskih ulic, ki so vodile na polje...

* * *

Bližalo se je že poldne, toda Petačeva mati se je zaman ozirala po svojem sinčku. Vzemi-mljala jo je vsaka malenkost, tako da se je njen mož večkrat norčeval iz nje; toda danes je naraščalo njeno razburjenje od minute do minute, vendar si ni upala oditi klicat moža. Tedaj je zazvonilo angelovo čiščenje in skočila je pokonci.

"Poldne!... Ali je morda zaprt? To bi bilo prvič. Ali se mu je pripetila kaka nesreča? Toda pozna ga ves trg. Gotovo bi nam prišli povedati, celo če... Joj! Moj Bog, kje vendar hodi!"

V hišo je stopil oče Petač. "Ali danes ne bomo jedli?" je vprašal razigrane volje.

"Ah, Jakca še vedno ni!"
"Prava reč! Moj Bog, kaj pa vendar misliš? Privoščil si je pač majhen potep. Morda je spremil kakega sošolca, pa se je malo zakasnil. Veruj mi, da ga ne bo odnesel v nebesa."

"Dragi, lepo te prosim, stopi v šolo in poprašaj, kdaj je odšel..."

Ko se je oče vrnil, je bil prav tako bled kot njegova žena.

"Jakca danes sploh ni bilo v šolo," je povedal na kratko in z zamolklim glasom.

In da bi nekoliko prikril svojo razburjenost, je pristavil: "Najbrže se je šel danes rajši potepat ali kaj!"

"Ne govori vendar tako! Sam dobro veš kakor jaz, da bi naš Jakec nikoli ne storil kaj takega. In zakaj naj bi bil tudi izostal, saj tako rad hodi v šolo. In ravno za danes se je bil celo prav dobro naučil vse. Moralo se je dogoditi kaj drugega."

Toda ko je opazila, da se tudi mož ves trese od strahu za otroka, ga je skušala pomiriti:

"Morda pa ni nič hudega... Bog je dober in zaupa v njegovo previdnost."

S pomočjo nekaterih sosedov so ga začeli brž iskati, toda nobeden njegovih sošolcev ni vedel povedati o njem ničesar.

"Treba bi bilo pogledati še po polju," so menili nekateri. "Ali ne tabore neki tuji sejmariji zunaj trga, tam okraj stare ceste?"

Mati je vsa drhtela in skoro omedlela, ko so odhiteli nekateri proti drevju ob stari cesti.

Nenadoma so zaslišali otroški glas, ki je slabotno klical:

"Očka!... Mamica!... Pomagajte..."

Klic je prihajal od križišča, kjer je stala Kalvarija.

* * *

Vihar je bil zadnjo noč dokončno omajal križ, toda zadrževalo ga je še vejevje okoli stoječih dreves, da se ni zrušil popolnoma. Vsak nov sunek vetra bi ga vrgel po tleh, toda za sedaj mu je majhna opora še pomagala, da ni padel.

In že od jutra je med dežjem in vetrom opiral mali Jakec svoj hrbet ob močno nagnjeni steber križa ter ga podpiral z vso svojo silo. Tako je ihteče pripovedoval svojim staršem, ki so nežno objemali svojega malega najdenčka, medtem ko so možje, ki so prihiteli z očetom Petačem, postavljali nazaj Kalvarijo.

"Naš mali! Naš dragi!" sta ponavljala ganjena roditelja in stiskala že popolnoma onemoglega otroka k sebi. "Ali nisi pomislil, da bi te križ lahko zmečkal, če bi padel?"

"O, ne!" je odvrnil deček. "Vedel sem prav dobro, da mi dobri Jezus ne bo storil ničesar hudega. Toda očka," je dejal, "ker bi križa ne smeli postaviti več nazaj, če bi se podrl, zato sem ga moral podpirati."

* * *

Nekaj mesecev pozneje so Kalvarijo popolnoma obnovili. Lahko si mislite, da verniki vse škofije, potem ko so izvedeli o tej zgodbi, nikakor niso hoteli zaostajati za malim dečkom. Bil je velik praznik za vso župnijo. Prišel je sam škof, da izrazi priznanje vrlemu krščanskemu junaku, katerega je nazval ob tej priliki Kristof. To pomeni nosilec Kristusa.

Duhamelet Genevliere (roj. 1899) je profesorica v Parizu in je bila ponovno odlikovana z najvišjimi pisateljskimi priznanji in nagradami Njene črtice kažejo globok čut za opazovanje. Napisala je mnogo romanov, gledaliških komadov in tudi nekaj zbirk pesmi. Črtica, ki je objavljena, je izšla v zbirki novel, ki jih je zbral in prestavil g. Franc Erjavec, izdala pa kot letošnje Večernice Goriska Mohorjeva Družba.

JANKO

Zlata

V kotlu kamenitih vzpetin, poraslih tu in tam s temnozelenim mahom, čepi vas Karolina. Škrbasto kamenje molli na vseh koncih iz suhih tal.

Že vse popoldne čepi ob vijugastem potoku v dve gube stisnjena postava človeka. Trdno na čelo ima pogreznjen zaprašeni klobuk. Sonce m' škropi z zadnjimi žarki v velik lesen krčnik, ki ga stavec neprestano vrti

v desnici. Zdaj zdaj zajame rjavo vodo v krožnik, s katerega padajo ob vrtenju vodne kaplje kot z mlinskega kolesa in se modro, zeleno in rdeče lesketajo v sončni luči. Po daljšem času podrgne s predolгим kazalcem stavec s krožnika v pločevinasto štirioglato škatljo pesek, v katerem se sveti zlat prah.

Sonce je že pristalo v zatonu, a večer se še ni prihulil na zemljo. Na jugu so vstale

cele kopice pepelnosivih oblakov. Te so tudi napotile čepečega starca od potoka domov.

Pred svojo strganijo stoji stari stiskač in se ozira v levo in desno v sivo nebo. Blešči se belina njegovih velikih oči, ki so krvavo obrobjene. Na hrbtu mu je telo pognalo v grbo, rumeni puh na glavi mu le še za silo služi. Dolge kocine na bradi se rdeče svetijo.

Dvakrat, trikrat tleskne s palcem in kazalcem. Čudno skrivljene in dolge prste ima, pa vsi so razjedeni od vode. Z mezinca mu štrli umazan noht.

Protih zahodu se nebo še sveti, tako da se tu z vzpetine prav lahko vidi planinski potok, ki sili po dolini naprej. Tam je nebo jasno in svetlo, zvezde se belo blešče. Na jugu pa je nebo sajasto in prav na koncu popolnoma črno kot planinska prst. Največje veselje vlivajo stiskaču v srce hitro se bližajoči oblaki.

"To bo še dežja in vode. Ha, še bo lepo."

Na kamniti klopi pred bajto je mačka usločila suhljati hrbet. Dolgčas je brez družčine.

Kakor zamaknjen je starec v oblake.

"Dež, dež!"

Potem računa, kakšno bogastvo mu bo ta dež prinesel.

Tu v Karolini je namreč rudnik. Pa ne premoga, ne. Niti svinca ali česa drugega, ampak zlata. Res, rudnik pravega zlata. Že več let je od tega, ko ga je tuja družba nehala kopati. Nabrala si je nekaj zlate rude in menda se ji podjetje ni obneslo, pa je odšla. A ostali so izkopani rovi v gori. Iz rova teče rjav studenec in ta tovari s seboj bogato kamenje. Kamenje je treba drobiti, ga mešati in čistiti v lesenih krožnikih in zvečer ostane v pločevinasti posodi prav malo zlatega prahu. Treba ga je pomešati z živim srebrom in ga spraviti. Drugi dan spet tako in tretji, in četrti in peti. Prah se nabira, pa bogastvo s tem in blaženost v stiskačevem srcu. Čim več dežja pošlje nebo, močnejše vre vir iz zlatega rova in tem več zlate rude prinese s seboj iz osrčja bogate gore.

Zato pa je stiskač tako neznansko vesel. Ti črni oblaki bodo prinesli zlato, čisto rumeno zlato.

Za hribi se je rdeče zabliskalo. Vsak čas bo zagrmelo. Oh, kako dobro de. Še bo lepo na svetu.

Stiskač se prestopi z leve na desno. Oblize si palec in prsti mu začno nehote drgniti drug ob drugega, kot bi šteli denarce. Z levim rokavom si obriše nos, z desnico se popraska po glavi. V očeh mu gori.

Potem stopi v svojo podrtijo. Nekaj kamenja je bil skupaj zmetal in z blatom zadelal. Tu stanuje. V levi leži na tleh kup cunj, na katerih spi. V kotu je lonec in žlica. Pod stropom visi kos krvavega mesa. Še nekaj ropotije leži sem in tja po prstenih tleh. Majhna luknja v zadnji steni mu služi za okno. A tamle pod cunjami, pod zglavjem, tam je vse njegovo bogastvo. Spet gre tja. Usede se na cunje, potem mu svetle oči zaplešejo po prostoru, če ga slučajno kdo ne gleda. Prižge svečo. Veter skoz vrata vleče v plamen, da nemirno gori.

Prve kaplje so padle na streho. Kakor balzam hlade. Ah, ta sreča.

Dolgi stiskačevi prsti tipljejo po cunjah. Točno vedo, kam iti po zaklad. Tresejo se, ko vlečejo iz cunj zavoj.

"Ah!"

Starec boža z levo ovoj. Potem odvija. Počasi, previdno. Vsaka kretnja nova sreča. In zunaj dež. Cunjo za cunj odmota. Končno pride do velike steklenice. Živo srebro je v njej, pa vse polno zlatega prahu. Široko se mu razležejo usta, da se vidijo škrbine v zobeh. Rdeče mu ožarja plamen krivi nos in ščetinaste obrvi.

Stisne se v dve gube in steklenico stisne k sebi kot mati otroka. Potem se skloni nad njo in jo boža.

"Ah! Ah! Ti moj zlatek, ti moj ljubček!" z ussti cmoka in sline mu padajo na raztrgane hlače.

"Še te bom kopal in čistil. Še veliko, veliko. Tako da bo steklenica čisto polna in druga in tretja. Potem bom nehal. Samo gledal te bom noč in dan in se menil s teboj. Ah, to bo sreča. Ne, še četrto bom napolnil in peto. Potem pa ne več. Pet steklenic zlata, saj več res ni treba. Kakor otroke vas bom varoval. In če vam bo dolgčas, vam bom poskrbel še šesto in sedmo steklenko... A. a...!"

Zunaj dežuje. Močni šum spremlja dež. Voda rohni in toča je začela. Divje se bliska in grmi.

"Še, še! Voda, voda! Dež, dež! Še, še! Še vse premalo. Še vse bolj, da bo potok bolj deroč. Naj vrag vzame sosedove vrtove! Zlato, zlato!"

Kakor bi ga nebo uslišalo, dež vse močnejše lije. Škropi mu skozi vrata in okno v prostor, pa kaj zato! Malo pojenja, a še huje pritisne.

"To je prav! Verjetno se je oblak odtrgal. Le naj se! Da bi se še eden, še dva."

Ah nocoj ne bo mogoče spat in prevelike sreče. Saj bi šel sedajle pobirati drago kamenje. Sem bi ga znosil in ob sveči rešetal, da bi nabral zlati prah. Pa preveč satansko lije.

Nič, jutri bo treba navsezgodaj vstati. Dobro bi bilo zagraditi drveči potoč. Voda bo drvela naprej, v kotanji za jezom se bo pa nabiralo drago kamenje. Nabral ga bo v vreče, potolkel, presejal, izpral in v dlaneh mu bo ostal rumeni prah.

Vedno bolj divje dežuje. Bliski razsvetlijo hišo, da se ustraši. Hitro zavije zlato v cunje. Veter mu upihne svečo. Naenkrat je tudi sam pod cunjami. Na čelu čuti pot in vse telo drgeta. Tako pa še ni lilo, kar je tu pri zlatem viru. Pa naj le, še bolj, še vse bolj, da bo zlata veliko.

Zdi se mu, da vidi šest, sedem steklenic, vseh polnih zlatega prahu. Pa še dve čakata pripravljene, da ju napolni. Potem bo...

Grozen ropot dežja mu zapre usta. Voda se je vllla kakor pri slapu. V hišo je butnil cel potok. Naenkrat je vse v vodi.

Starec se vzpne, a močan tok ga trešči z vso silo po tleh. Stene so se premaknile. Strop se zamaje. Voda odplavi vso šaro po skalah.

Še dvakrat, trikrat se prekopicne stiskač po kamnih, potem čofne v potok kot štor. Tu se bo napil zlata do sitega, révež.

Buenos Aires...

Ko stopiš pri Piedrasu s podzemske železnice, te zmoti zvončkljanje. Monotono je, enakomerno in uspavajoče.

Na pločniku, pred vhomom v podzemlje sedi na nizkem stolu berač. V levici drži zvonček in neprestano zvoni. V naročju ima krošnjo z bonboni Nad to ročno trgovinico pa nosi napisano svojo nesrečno vizitko: Ciego — slepec. Z zvoncem opozarja mimoidoče nase.

Nikogar še nisem vprašal, kako dolgo že sedi ta berač na Rivadaviji. Pred letom, ko sem se znašel v mestu, sem ga že tam dobil. Morda sedi tam noč in dan. Tako me mika, da bi sedel k njemu in bi ga zaupno vprašal, kako dolgo že sedi tu in zvoni mimoidočim, ki se ne zmenijo zanj. Pa si ne upam. Bojim se namreč, da je mož tudi mutast. Nikoli ga še nisem slišal govoriti. Samo njegov zvonec glasno moleduje in prosi. On pa sedi v dostojanstveni pozi, z visoko dvignjeno glavo. Pred očmi mu stražijo temna očala.

Mimoidočim je to zvončkljanje prišlo že tako v ušesa, da ga sploh več ne slišijo. Mimo berača hodijo tako kakor mimo vsakega drugega človeka in se nič ne zavedajo, da sedi pred njimi mož, ki mu manjka nekaj strašnega — vid. Nisem še videl človeka, ki bi se sklonil k slepemu beraču in bi vsaj kupil od njega bonbone. Reveži so revščine itak že vajeni. Pa imajo bonboni pri beraču prav isto ceno kot pri bogatinu.

Nimam namena opisovati danes tega berača ali celo prositi v njegovem imenu miloščine. To zgodbo sem omenil samo mimogrede.

Kadar slišim namreč slepcev zvonček, mi pride pred oči slika nekega berača, ki sem ga pred 15 leti srečal na novi maši v Prlekiji.

“Jež” smo mu rekli. Nihče mu ni vedel drugega imena. Tega primka se je nalezal zato, ker je imel trde, po koncu zraščene, skoraj do oči segajoče lase, ki so, resnici na ljubo povedano, sličile jezevim bodicam. Kadar se je približal hiši, je potegnil iz žepa zvonček, zazvonil in se režeče zakrohotal. Ta odurni smeh je rezal do kosti.

Jež je bil eden tistih starih poklicnih beračev, ki jih na nobenem žeganju ni manjkalo. Njegova obleka je bila poklicu primerna. V pasjih dneh je nosil zimsko suknjo. Za tri številke preveliki čevlji so bili spredaj nazaj zavihani. Hlače — bogata zbirka vzorcev najraznovrstnejšega blaga. Iz do-

mačega platna narejena srajca še ni bila nikdar oprana, zato se tudi njena starost ni dala ugotoviti. Na glavi je nosil, kolikor so to dopuščale “bodice”, staro vojaško čepico iz avstro-ogrške monarhije. Ježeva obleka ni poznala ne zime, ne poletja, ni ločila delavnika od praznika.

Ježa sem videl samo enkrat v življenju.

Pospravljali smo po novi maši.

Pred vrati je pozvonilo in bebast smeh je naznanil, da je prišel “Jež” po svoj novomašni delež. Povabili smo ga v kuhinjo, pa ni hotel iti Režal se je in kazal proti ustom. Kjer so črvivi zobje čakali, da popadejo kos mesa.

Pri hiši so ga že poznali. Gospodinja mu je naložila velik krožnik mesa: mastno pečenko, kurja bedra, klobase in šunko. Berač je popadel krožnik. Nikogar ni več videl, ne slišal. Njegov obraz je dobil ostro začrtane poteze, ki so se vse stekale doli k ustom. Oči je ostro uprl v krožnik. Bolj je požiral kot jedel.

Odnokod je prišel domači hlapec. Pristopil je k beraču, prijel za krožnik in s stisnjenimi zobmi zasikal, da je šlo skozi ušesa:

“Jeeeež, ssssmrrrrt! Jeeeeeež, ssssmrrrrrrt!”
Živalski prizor.

Berač je krčevito stisnil krožnik, izbuljil oči in se začel tresti po vsem životu. Hlastno je zgrabil z desnico velik krožnik in metal meso pest za pestjo za umazano srajco okrog pasu. Mast se je cedila skozi obleko. Kurje bedro, ki je bilo na dnu krožnika, je vtaknil med zobe in se spustil v beg. V dolgih skokih je bežal skozi sadovnjak. Zvonček v žepu dolge suknje pa je pri vsakem skoku pozvonil in zdelo se mi je, kakor da navček pri kapelici v vasi zvoni nekemu zadnjo uro.

Nikoli več ga nisem videl.

Teden dni za tem so ga našli mrtvega v obcestnem jarku. Na neki gostiji so mu dali preveč mesa. Hotel je vse pojesti, pa mu je počil želodec.

Tisti, ki so ga videli, so pripovedovali, da je še mrtev krčevito stiskal roke okrog pasu, kjer je imel za srajco spravljene mastne kose mesa.

Pravili so, da je bil berač “Jež” vedno dobre volje in vedno nasmejan. Le kadar je slišal besedo “smrt”, se mu je na mah spreminil obraz, zatulil je in bežal.

Revček, pa ga je smrt kljub temu dohitela.

SVETA MARIJA

Sveta Marija, Virgen del Valle,
sobici moji si tajno središče,
Tvoja podoba pot k večnosti kaže
duši, ki zmučena smernice išče...

Sveta Marija, Virgen del Valle,
s plaščem modrine, v kroni zlati,
Tvoja dobrota in milost ne laže:
bodi mi tujcu, popotniku mati.

NI SENCE...

Ni sence, mraka, ne noči,
vsak dvom iz duše je splahnel,
razkošna luč mi pada na oči,
kar Tvojo milost sem zajel.

Daljine sinje ko nekoč
utripljejo v sijaju svilatam,
Ti krilom mojim daješ božjo moč,
za Tabo mimo brezen zemlje grem.

SLAVKO SREBRNIČ

V imenu Očeta...

Tonček je težko čakal, da bi smel iti z mamo k maši na Belgrano. Toda mama mu je rekla, da se mora še prej naučiti lepo narediti križ. Tončku se je zdel križ zelo težak. Zato se ga ni rad učil. Kadar ga je hotela starejša sestra učiti, ji je ušel. Zato je še vedno delal križ tako kakor majhni otroci. Potegnil je z roko od čela mimo očesa za uho.

Drugi dan je šel k sosedovim. Zazvonilo je poldne. Molili so angelovo česčenje. Ko je sosedova Anica videla, kako je Tonček naredil križ, se mu je začela naglas smejati. Anica je že hodila v šolo in je znala lepo narediti križ. Tončka je bilo tako sram, da bi se najraje vdrl v zemlo. Postal je rdeč kot kuhan rak. Kar med molitvijo angelovega česčenja je zbežal domov, naravnost k mami. Povedal ji

je, kaj se mu je godilo. Zdaj je mamo lepo prosil, naj ga nauči delati križ, da se mu sosedova Anica ne bo več smejala. Mama mu je obljubila, da ga bo naučila. Popoldne, ko so drugi šli delat, sta imela mama in Tonček spet šolo. Najprej sta ponovila sklepanje rok k molitvi. To sta hitro končala. Tonček se je dobro zapomnil, kako se lepo sklenejo roké.

Préden je mama začela učiti Tončka delati križ, mu je povedala, da je Bog eden. V Bogu pa so tri osebe. Imenujejo se: Oče, Sin in Sveti Duh. Vsaka božja oseba je pravi Bog. Vendar so pa vse tri božje osebe le en Bog.

Ko si je Tonček to zapomnil, ga je naučila lepo, počasi izgovarjati besede: "V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen." Tonček se je kmalu tudi te besede zapomnil. Mama pa je razlagala dalje:

"Kadar delamo križ, počastimo vse tri božje osebe. Ko rečemo: V imenu Očeta, počastimo prvo božjo osebo, Boga Očeta, ki nas je ustvaril, ki nam ohranja življenje in bolj skrbi za nas kakor zemeljski oče za svoje otroke. Ko pravimo: In Sina, počastimo drugo božjo osebo, Boga Sina, ki nas je učil, kako moramo živeti, da bomo v nebesa prišli, in nas je tudi na križu odrešil. Ko izgovorimo: In Svetega Duha, počastimo tretjo božjo osebo, ki naše duše posvečuje z milostmi." Tonček je mamo pazljivo poslušal in se čudil, da zna tako lepo učiti.

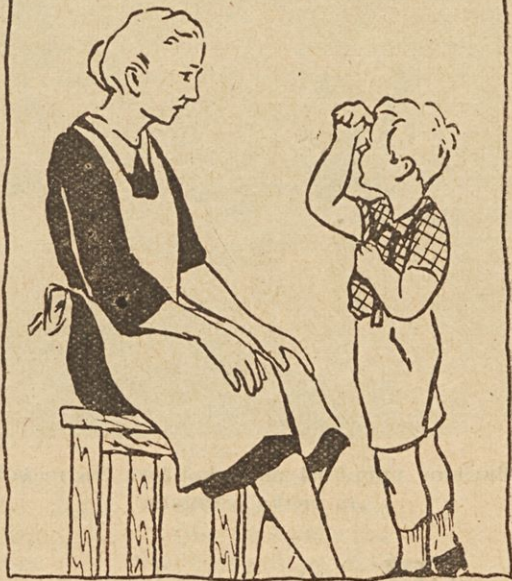
Mama je potem peljala Tončka v hišo, kjer so imeli v kotu velik križ. Povedala je Tončku, da so Judje naredili križ tako, da so daljši tram položili podolgem, krajši tram počez in ju skupaj zbili. Jezusa so prej na smrt obsodili, ga bičali, s trnjem kronali, potem so mu pa naložili križ. Ta križ je bil zelo težak. Na njem so bili grehi vseh ljudi. Jezus je moral nesti križ na Kalvarijo. Med potjo je večkrat padel pod njim. Ko je prišel s

križem do smrti utrujen na sveto goro, so mu iztrgali z ran obleko in ga pribili na križ. Potem so križ postavili pokoncu. Jezus je tri ure visel na njem med nebom in zemljo. Ko je pretil za nas vso svojo kri, je za nas na križu umrl.

Tončka je bolelo srcé, ko je poslušal, koliko je moral Jezus trpeti na križu. Ko je mama pripovedovala, da so Jezusa z velikimi, ostrimi žebli pribili na križ, so Tončku začele teči solzé po licih. Sram ga je bilo, ko je slišal, da je Jezus toliko na križu trpel, Tonček se pa še križa ni maral učiti.

Mama je zdaj začela učiti Tončka lepo delati križ. Povedala mu je, da mora pred križem vselej lepo skleniti roke. Tonček jih je brž sklenil. Potem mu je rekla, naj levo roko s skupaj zloženimi prsti položi na spodnji del prsi. Mama mu je sama pokazala, kako naj to naredi. Tonček si je to hitro zapomnil. Mama mu je potem razlagala, da delamo križ s palcem desne roke, druge prste denemo skupaj in jih nekoliko upognemo, tako da napravimo z njimi malo, položno strehco. Spet mu je natančno pokazala s svojo roko, kako mora narediti. Ker Tonček prstov ni mogel zakriviti, mu jih je mama upognila.

“Tonček, zdaj pa skrbno pazi, kako bom naredila križ”, mu reče mama. Mama naredi najprej križ na čelu, potem na ustih in na prsih. “Koliko križev sem naredila?” “Tri!” se oglasi Tonček. “Kje sem naredila križ?” vpraša mama. “Na čelu, na ustih in na prsih”, hitro odgovarja Tonček. “No, zdaj pa naredi križ sam.” Tonček je začel delati križ, pa ga je mama takoj ustavila. Od zgoraj navzdol je znal potegniti prav, počez pa je hotel potegniti od desne proti levi. Mama ga je brž poučila. “Tonček, počez moramo vedno potegniti od leve proti desni. Povej mi, kje imaš desno roko?” Tonček jo hitro dvigne. “Vidiš, Tonček, tam, kjer imaš desno roko, je desna stran. Tam pa, kjer je tvoja leva roka, leva stran. Kadar delamo križ, vedno potegnemo s palcem najprej od zgoraj navzdol, potem pa od leve proti desni.” Ko je mama nehala govoriti, je spet naredila počasi tri križe, na čelu, na ustih in na prsih in sklenila spet roke. Zdaj je rekla Tončku, naj jih tudi on naredi. Tonček se je kar tresel od strahu, če še zdaj ne bi naredil prav. Mama ga prime za roko in mu pomaga večkrat narediti križ. Nazadnje pa je Tonček zaklical mami: “Zdaj pa že znam sam!” “No, pa pokaži, če res znaš!” mu

odgovori mama. Tonček res večkrat naredi prav lepo križ.

Pri tem se je pa Tonček tako utrudil, da se skoraj ni mogel več učiti. Vroče mu je bilo. Rad bi malo počil. Zato je mamo vprašal, zakaj moramo delati križ tako, da potegnemo od zgoraj navzdol, potem pa od leve proti desni. Mama mu hitro razloži: “Zato, ker je Jezus prišel iz nebes na zemljo, potegnemo od zgoraj navzdol. Mi vsi smo bili prej na levi strani. Hudobni duh nas je imel v oblasti. Ko je Jezus za nas na križu umrl, nas je rešil oblasti hudobnega duha. Prestavil nas je iz leve strani na desno stran. Zato potegnemo od leve strani na desno stran, ko delamo križ. Ali zdaj veš, zakaj?” vpraša mama Tončka. “Vem, vem!” odgovarja Tonček.

Potem je mama peljala Tončka h kropivčku, ki je bil pri hišnih vratih. Povedala mu je, da je v njem blagoslovljena voda. Kadar bo prišel v hišo ali šel iz nje, naj se z njo lepo pokropi in križ naredi. Pokropi naj se tudi z blagoslovljeno vodo in lepo pokriža zvečer, preden gre spat, in zjutraj, ko vstane. Tonček je zvedel spet nekaj novega. Obljubil je mami, da na to nikdar ne bo pozabil. Potem sta se z mamo večkrat pokropila, naredila križ in izgovarjala tudi besede: “V ime-nu Očeta in Sina in Svetega Duha”. Ko je Tonček vse lepo znal, mu je mama obljubila, da bo šel jutri z njo k slovenski maši na Belgrano.

Barletov najmlajši pa Bokaličeva "ta mala" sta velika prijatelja

Marijin studenec

Daleč od nas, kamor odlete pred zimo lastovke in žerjavi, v bližini velike rumene puščave, je bila nekoč revna vasica. V njej je bilo le nekaj kočic iz dateljevega lesa in strehe so bile iz suhega bičja, stene iz posušenega blata, prebivalci pa so živeli po večini kakor živali v puščavi in duplih.

V tej vasi je bilo veliko pomanjkanje. Ni bilo ne zasluzka, ne hrane, ne obleke, zlasti pa je primanjkovalo dobre pitne vode. Zato so ljudje bolehal, največ na gobavosti. Radi gobove bolezn, se je vse plašno ogibalo te vasi in niti kraljevi poslanci niso stopili vanjo.

"Revni smo, zaničevani in zavrženi, o Bog! Pošlji nam koga, da nas reši te bede, pošlji nam svojega Maziljenca, da nas otme in osreči!"

Tako so molili ljudje vsak petek zvečer, ko je zahajalo sonce v rumeni puščavi in so prižgali sobotno svetilko. Molili so prisrčno in se spominjali svojih grehov ter so verovali v Boga Izraelovega.

Nekega dne so prišli tuji popotniki v to vas. Videti so bili zelo revni, kajti vse njihovo imetje je nosil en sam osliček. Mož se je oziral po praznih razvalinah in votlinah, kje bi našel kakšno zavetje. Ah, vse je bilo tako ubožno, komaj primerno človeku za bivališče. Končno je le našel prostorček.

V neko temno duplino je odložil svojo prtljago; bilo je rokodelsko orodje in ne-

kaj odej ter perila. Mož je brž pospravil v temnem prostoru, ga za silo osnažil in odpeljal vanj ženo z otrokom.

Bili so to Jezus, Marija in Jožef, toda tega nihče ni slutil. Iz strahu pred hudobnimi ljudmi so pribežali sem in tu so zdaj živeli v najrevnejšem kraju dežele.

Kmalu je oskrbel Jožef mizico, pručico in opletel stene ter pripravil tiho in čedno bivališče. Marija je predla in tkala, pletla in krpala ter s tem pomagala služiti kruh. Toda ljudje naokoli so bili revni. Pritiskala je beda. Najhuje je bilo to, ker je primanjkovalo vode.

Nekega dne Jožef ni mogel več gledati te stiske. Osedlal je oslička, natovoril mu velik meh za vodo in je nameraval iti v puščavo, da bi tam poiskal kak studenec. Marija mu je branila. Na tistem je odšla, krenila do starega drevesa v bližini, tam malo pokopala in glej, kmalu je privrela iz zemlje vodica in se zbrala v tolmunček. Marija je poprosila Jožefa, naj koplje naprej in brž je doteklo toliko vode, da je bilo stiske konec.

Veselo je žuborela vodica po trdem kamenju. Ptički so prileteli, pili in slavili Boga. Tako je Marija prišla do vode, da je lahko kopala otroka, prala perilo in vsak dan donašala sveže studenčnice.

S časom je dorasel Jezušček in se je igral z vaškimi otroci. Nekega dne so bili vsi trudni in žejni radi igranja in skakanja. Tedaj jih je odpeljal Jezušček k studencu in jim dal piti. Otroci so pili in pili. Povedali so pa tudi doma o čudoviti vodi in kmalu so prosile vse matere za vodo iz tistega studenca.

V vasi so se pa jeli goditi čudeži. Sveta moč je morala biti v tisti vodi, kajti ozdravljala je mrzlico, celila vsakršne rane in dajala novo moč. Če so matere skopale v njej gobave otroke, so padle z njih gobe kot luskinke in ozdraveli so.

Tedaj so si ljudje tiho pripovedovali: "Kdo nam je naklonil to veliko dobroto? Ni li to tiha ljuba gospa, ki tako rada dela? Jožef nas je naučil umnega rokodelstva, Marija pa naše žene šivanja. Mir prihaja od teh ljudi, blagoslov in sreča. Pojdemo, izvolimo Jožefa za svojega starešina; vedno naj ostane pri nas in naj bo naš vodnik!"

Tako so govorili možje in so šli, da se Jožefu zahvalijo. Ko so pa prišli do votline, so našli vrata in okna široko odprta. Bivališče je bilo prazno; sveta Družina je odšla.

Žalostni so odšli možje domov in povedali, da so prišli prepozno. Tedaj so zajokale matere in otroci, neki starček pa je rekel: "Bog je bil pri nas!"

Tisti studenec je postal ljudem svet. Imenovali so ga "Marijin studenec". Pozneje so ga ogradili s kamenjem, po-

sadili drevje okoli njega in sezidali cerkvico nad tistim bivališčem svete Družine. Ko so prišli potem čez mnogo let Jezusovi učenci v tisti kraj, jim je še ta in oni domačin pravil o dobrih tujcih, posebno o ljubem Jezuščku in o njegovi ljubeznivi, pridni materi.

Dedkovo pismo

* * * * *

"Ljuba moja Metka!
Kaj je z našo Metko?
Vem, da le bolj redko
spomniš se me dedka.
Vedno mislim nate.
Tvoje kite zlate,
obrvi rjave
kakor moja čedra.
In oči sanjave.
Vedno živa, vedra?
Lica rdeča, polna
kakor jadra čolna.
Tvoj smeh skoro grešen,
čelo — bela volna,
ustni — dvoje češenj.
Piši mi veliko,

kaj, kako je s Tabo!
Pošlji svojo sliko.
Mene senči lipa,
diham njeno cvetje.
Spodaj klop in petje,
jaz in moja pipa.
Srce moje — kletka,
golobica bela v njej, Ti,
ljuba Metka.

Kakšno, kakšno pismo,
kakor fant bi devi pisal!
Pa — odvisni nismo.
Kaj bi? Saj otroka
sva oba, ne Meta?
Ti si še, a jaz sem spet

pal v otroške leta.
Naj bo dosti! Kaj odpiši!
Lep pozdravček, Metka,
vsem, ki so pri hiši.
Zlasti Tebi, veš, od dedka."
Potlej zre veselo
pismo stari dede.
Kima z glavo belo,
k peči, k peči sede.
Strga tiho pismo.
Molek črni vzame.
Treše se mu roka.
Glas je kakor žamet.
"Oče naš za Metko
zame — za otroka,
in — za pravo pamet."

J A N K O

Starčkova smet

Starček je zaradi svoje visoke starosti prišel slabeti in bližala se mu je poslednja ura življenja.

Številni otroci in vnuki so stali okoli njegove postelje. Zdelo se jim je, da starček mirno spi. Kar se mu prikaže na ustnicah in licu trikrat zaporedoma sladek nasmeh, kakor da bi snival prav prijetne in vesele sanje.

Ko se je prebudil, ga vpraša najstarejši sin:

"Ljubi oče, zakaj ste se trikrat nasmehnil?"

Oče odgovori:

"Vse veselje mojega življenja je hitelo pred mojimi duševnimi očmi in nasmehnil sem se, spominjajoč se, kako se pehajo ljudje za praznimi, posvetnimi penami. Potem je šlo mimo mene vse gorje in trpljenje, ki sem ga preстал v svojem življenju, in sem bil vesel, da je izginilo. Naposled sem se spomnil smrti, ki me bo rešila vsega zla in privedla iz doline solz v nebeški raj, in tedaj sem se tretjič nasmehnil, ker zapuščam to zemljo nadlog in vidim odprt kraj miru in duševnega veselja v Gospodu".

Otroci! Rešite posetnico in rebus iz zadnje številke in pošljite nam rešitev, za kar je čas do 15. februarja! Naslov: Uredništvo "Duh. življenja", Victor Martinez 50, Buenos Aires.

Jurček — potem ko ga je oče pošteno premlatil z leskovko: "Zdaj verjamem gospodu katehetu, da je 'dajati slajše ko prejemati!'"

Eno pesem čem zapeti

Eno pesem čem zapeti
očitno vam na glas,
in nekaj razodeti,
leta sedanji čas.
Oh, kak ljudje se nosijo,
po svetu grehe trosijo,
da žalostno je slišati,
kak hudo se godi.

Pa nam je za verjeti,
kir sami vidimo,
če gledamo po sveti,
kaj vse zaslišimo.
Nas huđi časi stiskajo,
ljudje se pritožujejo,
pa vendar žaliti Boga
nobeden ne neha.

Napuh in prevzetija
je poglavitni greh,
hudobnost in norija
se vlači po celem svet.
Kriči vse brez usmiljenja,
sovrastvo in opravljanje
divja po sveti kakor zver,
ljubezni ni nikjer.

Vse ropa ino krade,
vse kolne, goljufa,
ne misli na te huđe
zapovedi Boga.
V nedeljo in na praznike
opušča božja služba se,
v gasuje svete vere luč,
ki je v nebesa ključ.

Po mestih in deželi
je zdaj vse polno zmot,
ljudje so se začeli
že pačiti povsod.
Se eden drugmu lažejo,
za hrbtom fige kažejo,
imajo vsi kosmato vest,
Bogu so vsi nezvest.

Le eno mi poznamo
pregreho med ljudmi,
ki jih od vsega kraja
na svojo stran lovi!
Ji sploh pijanost pravimo,
pa se je ne varujemo,
da vendar za popisat ni,
kak hudo se godi.

Posebno gospodarje
pijanost rada ima,
če se pred njo ne varje,
mu hitro vse proda.
Živino, polje ino les,
verjemite mi, vse to je res
še večkrat dušo in telo
zda še ta hudemu.

Pijanec v krčmi pije,
razsaja, kakor zna,
pozabi na te svoje,
ki jočejo doma.
Otroke, vbogo ženo
doma ga stiska glad,
vse strehe rebra kažejo,
pijanca tožijo.

Zdaj pride iz graščine
za dajo sekucjon,
ne najde v štali žvine,
ne v hrami belih kron!
Al štibra mora vendar bit,
to pravi sekucjon srdit,
če bo v nedeljo boben pel,
kaj boš pijanc začel?

Zdaj pa beraška palca
podana v roke je,
in tebe bo pijanca
živila zanaprej.
Oh kolkrat si nezmerno pil,
al zdaj se boš po svet solzil
po ptujih kočah stanoval,
na golih tleh ležal.

Posebno za mladino
pijanost pridna ni,
še hujši kakor žvino
mladenša naredi.
Okoli se potepajo,
krvavo se pretepajo,
in delajo ponoč nemir,
so hujši kakor zvir.

Kres keden kaj zasluži,
v nedeljo zakadi,
ponoči v vsaki luži
na cesti obleži.
V nedeljo lumpa celi dan,
da je v pondeljek čist bolan,
oj tako znajo zdanji čas,
kako bo le za nas.

Se nosi kak en šribar,
pa je kmetiški fant,
je šuštar ali žnidar,
ima gosposki gvant!
Klobuk ima na glavi tak,
zavihan je iz zaičjih dlak,
bi rad, da bi častili ga
ko sina kraljevga.

Cigarce si kupuje
in zlate prstane,
da lažje zapeljuje
nedolžne deklice.
Štimano hodi sem pa taj,
si misli, da je bog ve kaj,
pa dostikrat en tak bahač
še nima svojih hlač.

Svet roženkranc moliti
je take celo sram,
se v cerkvi prikloniti
pred božjim tronom tam.
Drži se kak en oficir,
se ne boji Boga nikir,
se pogovarja in smeji,
to pač ga veseli.

Dekleta so tud take
al pa nič pridnejši,
so pravo ogledalo
grde prevzetnosti.
Štimano se oblačijo,
da se še lažje vlačijo,
in grejo s fantom v krčmo pil,
ker jih ni sram grešit.

Nektere bodo rekle,
da vse to pač ni res,
pa vari se, ti dekle,
da ti ne prideš vmes.
Le mal ogledaj se okol,
boš vidla, slišala dovolj,
kak zdaj dekleta čenčajo,
poglej, kak pravilo.

Ve, deklice poštene,
mi ne zamerite,
če pa vas kaj zadene,
pa se poboljšajte.
Šaj morate mi pač verjet,
da je med nami dost deklet,
ki znajo glih tako ravnat,
jih čmo na znanje dat.

So dve al tri skup zbrane,
al če jih je še več,
imajo take marne,
da se ne šika reč.
Pa ta je fest, pa ta še bolj,
pa ta je meni bolj po volji,
pa ta mi večkrat piti da,
ne bom pustila ga.

Ti ga ne boš dobila,
si je že mene zbral,
sva se že zgovorila,
mi je roko podal.
Glej, kolko premoženje imam,
za ženo tebe vzeti znam,
le bodi zvesta mi vselej,
za drugimi ne glej.

Bi raj doma ostala,
bi v cerkev nič ne šla,
bi s tem razžlit znala
svojga preljubega.
Vem, da bo gledal za menoj,
zato se bom opravla bolj,
pa naj odmoljo roženkranc,
ki ni za moj grtanc.

Stoji pred ogledalom,
pred njim obrača se,
kako bi se le dalo
nališpati lase.
Pa zmiraj nekaj ji fali,
da v cerkev se ji ne mudi,
če pride glih po zadnji križ,
vse drugo jo v rit piš.

Tam v cerkvi pa pod korom
se v kak kot priloni,
se zmiraj pogovarja
in glasno se smeji.
Vsaj pridgo bi poslušala,
pa bi se kaj poboljšala,
pa si noče tega k srcu vzet,
zna sama bolj živet.

Ko meša je minila,
iz cirkve ven leti,
da bi ta prva bila,
se še ne pokropi.
Tak krbno gleda okol povesod
in kod je v oštarijo pot,
po tisti cesti se poda,
kjer je navajena.

Če svojega zagleda,
jo zlo razveseli,
ta prva je beseda,
da mu spregovori:
"Preljubi moj, sva si še kaj,
tak pa za tvoj vna daj,
bom s tebo v oštarijo šla,
tam bova pila ga.

Nektera je zdaj taka,
se lišpa na vso moč,
je pisana ko sraka,
še v kiklji ima obroč.
To se ji še najboljše zdi,
da vse okoli nje šumi,
še če je sraka kakor pav,
to pač je zanjo prav.

In koder se device
štmano nosijo,
tam rade se plenice
okoli trosijo.
Dokler jo še ima rad fant,
tačas ima ves židan gvant,
na stare dni ji pa velja,
če eno janko ima.

Da koga bi dobila,
to jo krez vse skrbi,
da bi se omožila,
drugač za živet ni!
Si misli tak in govori,
če se pa to ne nagodi,
da boše šla za oferco
vsaj v kako bajtico.

Kjer dosti je bahačev
in ofertnih deklet,
tam dosti je beračev,
ne zmanjka jih po svet.
V mladosti vse zapravijo,
na starost bosí hodijo,
po sveti kruha si peklat,
ker jih premaga glad.

Ste slišali, preljubi,
to moje pisanje,
kako živijo ljudi,
kak alji svoje dni.
Preljubi moji, prosim vas,
saj to življenje ni za nas,
če hočmo boljšo čast imet,
mormo drugač živet.

Kateri bodo brali
to moje pisanje,
večdel bodo spoznali,
da le resnica je,
Nekteri bodo jamrali,
nekteri pa se jokali,
kdor pa se bo krez to jezil,
je vsega tega kriv.

Slovenska

narodna

Detindvajset Ramonovih batrou

Urednik mi je ukazal, naj napišem nekaj
še o četrtem rekordu Ramonovem, o rekordu
apostolata.

Poglejmo najprej ambient, okolje, ki je
bilo deležno Ramonovega apostolata. Dolga
in neznanško visoka bolniška dvorana, v kateri
je ležalo poleg Ramona še 25 bolnikov, ve-
činoma zrelih možakov. Pretresljiva galerija
človeške revščine. Najprej skupina na smrt
obojsenih: rak na jetrih, rak na mehurju,
rak na pljučih, rak v črevesju. Ni rešitve
zanje. Še nekaj tednov ali mesecov, pa bo
trpljenja konec. "Enfermero, calmante, poi-
amor de Dios!" se sliši vsak čas iz te skupine
In bolnik dobi novo dozo morfija, ki ga
zaziblje v brezčutnost in mu vzbudi varljivo
privid, da morda le še ni vse izgubljeno.
Ko pa vsakdo tako rad živi! Nadalje skupina
srčno bolnih in nadušljivih, ki se hrepeneče
ozirajo skozi okno in čakajo, kdaj bo zapihal
vzhodnik, chorrillero, ki bo dal dihati in
počivati. In nato dva, trije, ki jim je pijača
strla živce in mišice: delirium tremens. Nato
bolnik, ki je po svoji "seji" v bolniške hotel
zajahati kljuse, pa mu je alkohol dal preveč
moči in se je na drugi strani konja znašel na
tleh s polomljenimi rebri, ki so se mu za-
sadila v pljuča. Bruha kri in jetika se ga
prijemlje. Poleg njega "hlapec Jernej", du-
ševno in telesno strt uradnik, ki se bori za
pokojnino, pa mu je ne priznajo, in za kot
v domači hiši, pa mu ga ne dajo. In nato
par možakov, ki jim je revmatizem skrivenčil
ude. In nato, poleg skupinice vodeničnih, v

najbolj varnem kotu dvorane dva, ki imata
policaje ob postelji Vsak svojega, da je bolj
gotovo. V ječi, kjer odsedevata večletno ka-
zen, ju je začelo nekaj črvičiti, pa so ju
prepeljali semkaj. Sedita po nedolžnem!
Enemu se je, ne da bi vedel, pomešalo nekaj
sosedove živine med njegovo in, ne da bi
vedel, jo je prodal naprej. Pa so žandarji
in sodniki skrivenčili paragrafe tako, da so
iz tega naredili tatvino. Drugemu se je pa
pri nekakšnem prerekanju njegov sosed za-
letel s prsmi v odprt nož, ki ga je imel
slučajno v roki, pa je izkravel. Pa so žan-
darji in sodniki spet sklenili, da je bil to uboj
v pretepu...

Takšna je bila družčina, ki je pazljivo sle-
dila vsem pogovorom med menoj in starim
Ramonom. Seveda nisem uporabljal ne pre-
izkušanih katehetičnih metod ne učenih teo-
loških opredelitev za verske resnice, ampak
najbolj priprost, recimo gavčevski način. V
teji stroki je bila prava mojstrica stara sestra
Prudencija, ki je dolga desetletja svojega
življenja žrtvovala telesni in dušni negi svojih
bolnikov. Že očete in morda stare očete
teh bolnikov je na isti način poučevala. Za-
čela je navadno s prirodopisjem, z živalstvom.
"Si ti žival ali človek?" Sledil je seveda od-
govor: "Človek." "No, zakaj pa potem živíš
kot žival? Obnašaj se kot bik v pampi, pre-
tepač in neporočen, piješ kot krava in kvan-
taš kot pujs! Ali se to spodobi?" In nato je
kmalu pričela z glavnim napadom: "Očedi
svojo dušo, dedec nemarni, da se boš vrnil

domov zdrav na duši in telesu. In svojo staro pokličji, da se bosta cerkveno poročila. Pa otroke daj krstiti, da ne bodo taki kot poganski zamorci v Afriki. Bo vse zastonj." Besedica "zastonj" je več zalegla, kot cela novena pridig. Če je šlo včasih bolj trdo, se je poslužila posebnega trika: vabnikov. Enega ali drugega izmed bolnikov je imela pripravljene, da je v danem trenutku let prebil. češ, jaz se hočem spovedati in prejeti sv. obhajilo. Samo da se je sprožilo, potem je šlo samo od sebe. In potem je dobra sestra hodila od postelje do postelje, ponavljala z bolniki molitev Očenaša, češčene Marije, Apostolske vere, kesanja itd. razlagala najosnovnejše stvari iz katekizma, enkrat, desetkrat, stokrat, dan za dnem. Ni mnogo ostalo v trdih in takih stvari nevajenih glavah, nekaj pa lé.

Ko sva s starim Ramonom odkričala prvo spoved, je prišel trenutek, ko se je dalo kaj storiti tudi za duše Ramonovih tovarišev. Ramon je bil po spovedi ves drug. Mir in sreča mu je odsevala z obraza. Srce je dosežlo nekaj, po čemer je podzavestno dolgo hrepenelo. Krčevito je stiskal v svojih rokah majhen križec in jokal od sreče, jokal kot otrok.

"Caballeros," kdo hoče jutri zjutraj botrovati našemu Ramonu pri prvem sv. obhajilu?" "Kako, padrecito, botri pri sv. obhajilu?" "Seveda, saj ste imeli botre tudi pri poroki, ali ne, in novomašnik jih ima tudi pri novi maši, ali ne? Zakaj bi pri sv. obhajilu ne bili? Čim več jih bo, tem boljše bo."

"Padre, jaz bóm že," se oglasi "hlapec Jernej". Dedci se oddahnejo. Ramon ne bo brez botra. Na licu mesta spovem Jerneja. "Še kdo, caballeros?" Nič! "Menda vendar ne bo imel Ramon samo enega botra?" "I, bom pa še jaz, padrecito!" "Macanudo, prijatelj!" In sem ga spovedal. In nato se je utrgal plaz. "Jaz tudi," se oglašajo kar po

vrsti. Sestra Prudencija žari od sreče. Prstavlja stol od postelje do postelje, izprašuje možakom vest, obuja z njimi kesanje, molitbo po spovedi zahvalo in odganja radovednežev, ki silijo v dvorano. Mine ura, dve, že sem pri koncu. "Kaj pa vidva?" vprašam bolnika, ki sta se zdravila pod policijskim nadzorstvom. Eden in drugi skomigne z rameni in pošklj na svojega varuha, češ, saj vidite v kakšni družini sva: garjevi oveci, ki ne spadava raj bojnika gnali policajci prav do križa, pa se je le dobro spovedal, ali ne?" "No, dobro pa še midva!" Stražnika sta se odmaknila in tudi zadnja dva sta uredila svoje račune z Bogom.

Seveda so bili ti računi malo drugačni kakor bi morali biti strogo po učenih bukval. Vendar sem prepričan, da Gospod, ki nobi smrti grešnika, sodi te revčke dobrotljivo. Saj niso hudobni; slabi so in nevedni. In dostikrat ne po svoji krivdi. Bog ve, kaj bi bilo z nami, če bi bili na njihovem mestu.

Drugo jutro po maši je prišel Gospod k starému Ramonu. Ko je glas zvončka naznanil, da je sveti trenutek blizu, je zadonela Gospodu v pozdrav pesem Alabado sea el Sacramento del Altar! Peli so botri, Ramonovi botri. Za Ramonom so požbožno prejeli sv. obhajilo vsi njegovi tovariši.

* * *

Ko hočem Ramona popoldne obiskati, se mi zdi, da spi. Pa ne, oči ima uprte nekam v daljavo... Primem ga za roko. Nima več pulza! Zatisnem mu oči in mu pokrijem obraz s prtom.

Petindvajset Ramonovih botrov je radovedno opazovalo to dejanje krščanske ljubezni do bližnjega.

Tišina, smrtna tišina po dvorani. Stari Ramon je končal tek svojega življenja.

Kk

PO KATOLIŠKEM SVETU

BESEDA PASTIRJEV

Papeževa božična poslanica je vsemu svetu pokazala, kje je in kam mu je iti. Ker je božje usmiljenje neizčrpno, je rešitev blizu, dasi je človeštvo popolnoma zašlo in bi bilo, samo sebi prepuščeno, izgubljeno. Nebeški Oče pričakuje vseh izgubljenih sinov. Sveto leto milosti je čas povratka v Jezusovo Cerkev in pričetek nove dobe njene zgodovine.

Ko je sprejel skupino članov ameriškega kongresa, je sv. oče pohvalil navado v Združenih državah, da vsako leto uradno določijo dan splošne hvalečnosti Bogu. Želel je naj bi tako bilo po vsem svetu. Spomnil je nauk sv. Cerkve, da je dajanje hvale Bogu resna dolžnost tudi za "vest ljudskih predstavnikov, ki so izvoljeni prav zato, da potrdijo, po-

vežejo in poenotijo na polit. področju naj globlje duhovno delovanje in teženje ljudi."

Glavni asistent Krščanske zveze italijanskih delavcev mons. Civardi piše v Glasniku Katoliške akcije: "Gospodarska sužnost, žalost, traja kar naprej tudi potem, ko je dobrodejni dih krščanske ideje pometel s telesno sužnostjo... Množica brezposelnih in stradalajočih je dokaz, da je kapitalistični sistem pozabil bistvene pravice dela, ki nujno spada k pravici do življenja... Tedaj ko bodo združene verige gospodarskega suženjstva, upamo, da se bodo zdrobile tudi verige predsodkov, ki ločijo delavstvo od Matere Cerkev in mu jemlje zaupanje do krščanstva kljub vsemu, kar je to izvedlo na socialnem področju v 20. vekih zgodovine."

SVETO LETO

V soboto 24. decembra zjutraj so se vršile slovesnosti, s katerimi se je začelo 25. sveto leto. Bil je delavnik, vendar so ljudje napolnili velikansko cerkev sv. Petra — okoli 35.000 jih je šlo vanjo, okoli 15.000 jih je stalo v stebrišču in pred njim, trg svetega Petra pa je zagrinjalo 150.000 klečečih; prav toliko se jih je nabralo po bližnjih cestah. Če štejemo še množice pred ostalimi tremi bazilikami — sv. Janezom Lateranskim, sv. Pavlom in sv. Marijo Veliko — je bilo vseh, ki so slovesnostim prisostvovali, en milijon.

Ko so papeža nosili v procesiji kardinalov, škofov, duhovnikov in menihov preko trga sv. Petra, so ljudje molili rožni venec. Sv. oče je najprej pokleknil pred oltarjem, potem pa intoniral himno Pridi sv. Duh. Procesija je zdaj šla po stopnišču navzdol in dospela do svetih vrat. Nastala je popolna tišina. Papež je s srebrnim kladivom prvič udaril po pozlačnem križu na vratih in zapel: "Odprite se mi, vrata pravičnosti". Zbor sikstinske kapele je odvrnil: "Vstopil sem skozi in poklonil se bom Gospodu." Ob drugem udarcu so bile papeževe besede: "Vstopil bom v tvojo hišo, o Gospod!" Pevci pa: "Vrgel se bom na obličje v tvojem svetišču poln spoštovanja do Tebe." Tretji udarec je bil najmočnejši, združen s pozivom: "Odprite vrata, kajti Bog je z nami." Odgovor: "Kdo je storil čudeže v Izraelu?" Tedaj so se težka vrata premaknila in zvonovi so zapeli. S papeževim blagoslovom se je slovesnost končala.

V ponedeljek zjutraj je sv. oče prvič obiskal cerkev sv. Petra, da prejme odpustke. Spremljali so ga: 60 škofov, člani kongregacij, redovniki in seminaristi. Na tisoče romarjev je opazovalo obrede, dočakalo blagoslov in ob odhodu navdušeno klicalo svojemu poglavarju. Ob tej priliki je bila blagoslovljena "loggia della Veronica", kjer so svetinje iz trpljenja Gospodovega: del sulice, s katero so Ga prebodli, delček sv. križa in Veronikin prt.

Popolen odpustek so dobili vsi, ki so bili navzoči pri odpiranju svetih vrat, pa tudi vsi tisti, ki so v celoti slišali vatikansko odhajno slovesnost po radiju.

Med poslanicami, ki so jih državni poglavarji poslali za božič sv. Očetu, omenimo najprej poslanico generala Perona. V njej pravi: "Moj narod in moja vlada znova zagotavlja s katoliškim zanosom svoje neododoljivo teženje po miru in sožitju med narodi, ki naj temeljita na socialni pravičnosti. Ob slavnem začetku svetega leta dviga argentinski duh k Bogu molitev za zmago sloge in uveljavljanje človeškega dostojanstva."

Trumanovo poslanico je papežu izročil predsednikov odposlanec Myron Taylor. Božja volja, utelešena v rojstvu in poslanstvu Odreženi, se vedno jasneje izraža v zgodovini. V teh dneh se Združene države še posebno trudijo, da bi po Jezusovih naukih človeštvo prišlo do pravičnega in trajnega miru — V odgovoru sv. očeta se bere med drugim: "V resnici, za svet ni druge resitve; človeštvo mora slediti Kristusovim naukom in zgleodom, kjer se priznava, da so

vsi ljudje sinovi enega Očeta, ki je v nebesih, in da so pravi bratje po svojem edinstvu z božjim Sinom." Le to bratstvo in iz njega izvirajoča enakost in ljubezen moreta dati človeštvu mir.

Papež blagoslavlja Argentino, 28. decembra je prišla v Italijo druga skupina romarjev iz Argentine. Vodi jo kardinal Caggiano. V sredo, 4. januarja jih je sprejel Pij XII. Razen kardinala je bilo v skupini še 5 nadškofov in škofov: Fasolino (Santa Fé), Guiland (Paraná), Buteler (Mendoza), Sosa Gaona (Concepción), Castellano (Córdoba). Sv. oče jih je nagovoril v španščini. Razveselilo ga je tako številno in tako lepo organizirano zastopstvo. Potem je podelil blagoslov romarjem in vsej Argentini.

Sprejem diplomatskih predstavnikov. V sredo 28. decembra so predstavniki držav v Vatikanu voščili za sveto leto. Prvič se je zgodilo, da jih je papež skupno sprejel. Manjkal je edino jugoslovanski zastopnik, ki je bil tedaj v Beogradu. Sv. oče je poudaril pomen Vatikana. "Vojaška zmogljivost te države je ničeva, neizmerljiva pa je njena zmogljivost za mir." Upati je, da bo ta sila vedno rastla v blagoslov vsem narodom. "Bolje kot kdorkoli drug morete vi soditi, s kakšnim veseljem bi dočakali, ko bi to leto, sveto leto začelo novo usmeritev duha in srca, nov način vsakdanjega življenja in medsebojnih odnosov, povratek zašlih k točnim pojmom, pravi resnici, k resničnim temeljem miru v socialnem življenju in v mednarodnih odnosih. Po tragičnih letih, ki smo jih preživljali, se je med najbolj zdravimi plastmi vseh narodov zbudila in obnovila želja po spravi, hrepenenje po duhovnem bratstvu med vsemi narodi dobre volje. Globoka iskrenost in nedvoumno skupno občutje teh teženj bosta, kot upamo, razpršili zadnje ostanke temnih časov, ki so za nami."

Polnočnice v Jeruzalemu in v Moskvi. V Jeruzalemu ni ta čas več kot 200 katoličanov. Maše so bile po samostanskih cerkvah in kapelah. Moskva je najprej doživela katoliško mašo kakih 300 sovjetskih podložnikov, za tem pa se je 200 tujcev udeležilo polnočnice v francoski cerkvi sv. Ludovika. Med verniki so bili francoski, angleški, italijanski in belgijski poslanik.

Za cilje Svetega leta. Italijanska Katoliška akcija začena s Svetim letom "križarsko vojsko velikega povratka". Razen 4 milijonov članov KA se je bodo udeležile vse verske organizacije. Namen je ta, da bi se spreobrnilo komunisti in pristaši drugih brezbožnih strank. Gre torej za rešitev duš, obenem je napovedan brezbožstvu boj brez usmiljenja. Italijanski komunisti pa so pozvali k ojačeni borbi proti protikomunističnim silam s Vatikanom vred.

DOBRO IN ZLO

Fronti dobrega in zla se torej vedno različneje opažata. Nekaj pojavov s fronte dobrega:

Dan, ko so se odprla sveta vrata, je bil tudi dan prvega televizijskega prenosa iz Vatikana. Aparate je darovala Francija, pri prenosu pa sta sodelovali italijanska in francoska radijska družba.

Katoliški zdravniki v San Franciscu bodo poslali v Lurd moderne aparate, s katerimi bodo lahko raziskovali čudežne primere ozdravitvev.

Razen koscev sv. križa v cerkvi sv. Petra v Rimu in še v nekaterih drugih krajih, so nekateri delci vdeleni v "svetem jeruzalemskem križu" obenem s kamenčki s Kalvarije. Ta križ potuje zdaj po svetu. Pred kratkim je z zrakoplovom prišel v Kolumbijo. Ljudje ga časte v stolnici glavnega mesta.

S šestmesečnega potovanja do Japonske se je vrnila v Rim v cerkev "del Gesù" desnica sv. Franciška Ksaverskega. Na Japonskem je ta svetinja povzdignila svečanosti, ki so jih imeli za štiristoletnico prihoda velikega misijonarja na otok vzhajajočega sonca.

Iz Španije javljajo veliko versko gibanje med delavci. V provincah Valencia in Ternel se je udeležilo duhovnih misijonov s pobožnostjo in gorečnostjo okoli 35.000 rudarjev. Za pridige in podeljevanje zakramentov je bilo mobiliziranih 32 kapucinov in 3 jezuitje. V Barruelu je 150 rudarjev s svetilkami počej spremljalo podobo Fatimske Marije. Posebno pristrčni prizori so bili pri obhajilu otrok. Samo v Ternelu je prejelo prvo sveto obhajilo 1.600 delavskih otrok. — Napovedani so misijoni med rudarji v provincah Murcia in Zaragoza.

V Argentini je Sveto leto obenem leto petega evharističnega kongresa. Vršil se bo meseca oktobra v Rosariu. Škofje so že leto prej izdali pastirski list, ki razlaga pomen in namene tega kongresa. Zadnjega je priredil Buenos Aires oktobra 1934, torej tik pred ljubljanskim. Veličastnost tistih dni še zdaj ni pozabljena.

Peta kolona katoliške Cerkve. Sevillski nadškof Peter Segura je obsodil komunizem v enem izmed govorov, ki jih je imel v katedrali med devetdnevnic v čast Brezmadežni. Obenem je priznal, da ima Cerkve povsod peto kolono. To je večna resnica, ki je razpršena po vsem svetu.

Eden tistih, ki jo širi z največjimi uspehi, je mons. Fulton J. Sheen s severoameriške katoliške univerze. Z novim letom je začel dvajseto vrsto radijskih govorov. Ljudje se jih ne naveličajo; poslušalstvo nedeljske katoliške ure je izredno številno in iz vseh plasti prebivalstva.

Tudi tistih sedem francoskih in nemških škofov, ki so se sestali v južnonemškem kraju Buhl, je razpravljalo o tem, kako okrepiti peto kolono s Katoliško akcijo in z vzgojo po seminarjih. Lepo so pokazali, kakšno je uspešno sodelovanje med narodi.

Obletnica. Okrog božiča so se mnogi katoliški listi spomnili, da so pred enim letom rdeči madžarski oblastniki zgrabili kardinala Mindszentyja. Rimski "Il Quotidiano" pravi med drugim: "To prijetje ni moglo zlomiti odpora in enotnosti katoličanov. Mindszenty je zdaj živ pokopan v neznanem kraju v komunističnem paradižu, kjer je toliko pokopališč za žive in kjer imajo vso prednost tako imenovani ljudski demokrati."

Za žrtve verskega preganjanja v Evropi. Med ljudmi in organizacijami, ki za njih kaže store, je argentinska Katoliška akcija. Več člankov je izšlo v "Antorchis", glasilu far-tovske veje; Vrhovni svet je v začetku septembra poslal skupščini Združenih narodov protestno noto; vodstva posameznih organizacij so poskrbela za razne akcije v korist trpečim za železno zaveso. Dilaška Katoliška akcija je vsem predlagala obširno delovanje sredstvi dveh vrst: 1. nadnaravne: pravojsko molitev in žrtev za preganjance — za preganjalce; 2. protestne prireditve: mitingi po cestah, plakati in napisi, letaki itd. — Namen vsemu temu so strnili v stavku "Naj katoliška mladina vse države ponudnebu svoje molitve in žrtve, ljudem pa predloži svoj možati protest proti preganjanju".

Borci za zlo nam ne bodo zamerili — zato ne, ker nas ne bodo brali —, če od njih junških in prebrisanih dejanj zapišemo samo dve, pa še ti dve na koncu.

Poljska YMCA (Krščanska zveza mladih ljudi) je sklenila, da zbrši iz svojega imenja pridevnik krščanska. No, nekaj bo še vedno ostalo. Tudi pri nas so se pred vojno pojavljali "imkarji", največ med akademiki. Prav posebno vernih mladeničev in deklet te angleško-mednarodno-protestantski zvezi ni bilo, pač pa nekaj komunistov in njihovih kandidatov. Pokrovitelj zveze je bil eden od univerzitetnih profesorjev. — Sem lahko pišemo, kako so modri rdeči očetje sedanjepoljske province zaukazali, naj podložnik rajši hitro kot počasi pozabijo na buržujske praznike, kot so bili: 3. maj, dan Naše Gospe poljske Kraljice, veliki šmaren — spomin bitke pri Visli. Navadijo pa naj se praznovanja res velikih duš, kot so 7. november ruska revolucija, ali pa celo 21. december Stalinov rojstni dan!

Zgodovinski dogodek je bilo zborovanje Argentinske laične organizacije. To je kakor 3 leta stara družčina, ki se je z imenom delom postavila proti Katoliški akciji. Takoj kajšnja "La Prensa", "največji list na svetu" prav rada daje prostor za popisovanje takih prireditev (mimogrede: ali bralci Duhovnega življenja veste, da je edini katoliški dnevnik v Argentini "El Pueblo"?). — Tam so mogli vsi, ki so brali, najti to, da je veličastno 3. zborovanje izdalo tudi deklaracijo. V njej so človeštvu povedali tudi takele učene stvari: "Laicizem osvobaja človeško pamet verskega nasilja in "razodetih resnic"; s tem pospešuje napredek znanosti in krepi borbo proti političnim absolutizmom, saj se nagiba k podpiranju svobode." Ali pa: "Trditve, da so duhovno in materialno ustvarjajoče sile človeku in v družbi, se je zgodovinsko dokazalo v kulturnem delovanju zapada." — Morda slim, da imate dovolj. J. C. Moreno jim v "Pueblu" (24. decembra) pove, kar zasluži: končuje pa tako: "Že je minilo četrto stoletje liberalcev, antiklerikalcev in racionalistov. Njihovo dialektiko je razbila resničnost. Na ta način se dá razložiti, da na omenjenem zborovanju ni bilo tistih, ki so ohranili vsaj še nekaj naravne pameti."

SLAVE NAJ TE, O BOG, SLAVE NAJ TE VSI NARODI!

Med izseljenci

ARGENTINA - SLOVENSKI NASELJENCI PO POSAMEZNIH KRAJIH PRAZNUJEJO BOŽIČ

DVE LEPI BOŽIČNI PRIREDITVI SMO IMELI V CAPITALU

Pevski zbor "Gallus" je 8. jan. ob 20 v župni cerkvi sv. Julije zapel lepo število slovenskih božičnih pesmi. Od Svete noči, preko Glej zvezdice božje in drugih novejših smo prislunhili slovenski duši, ki proslavlja božično skrivnost in se raduje ob njej. Zbor je vodil njegov stalni dirigent dr. Julij Savelli. Tega večera svetih pesmi se je udeležilo veliko število Slovencev, pa tudi Argentinec, ki so spoznali in znajo ceniti slovensko pesem. — Prostovoljne prispevke je zbor "Gallus" vse odstopil Slovenski Vincencijski konferenci, za kar naj mu Bog povrne!

O koncertu je nekdo napisal tele pretople besede:

Kako nas ima Bog rad: v mirni cerkvi poslušamo — rešenci iz rdečega potopa — pesmi svoje mladosti. Čudovito je tedaj, ko ne premišljaš, kdo poje in kako poje (— seveda, če dobro poje in Gallus je dobro pel —), ampak prepevaš sam v sebi in čustvuješ ob tem, kar je najlepše, najvažnejše in nikdar razumljeno. Nismo bili radosni, ali je napev pristno narodni, ali je izoblikovan po italijanski kantileni ali ponavljala alpske melodije; ni nas zanimalo, kdo je podpisan — Vavken, Premrl, Kimovec —, kajti vse je bilo naše, domače, čisto, lepo.

Kdor se je v preskušnjah in trpljenju navadil, biti hvaležen, je pri prebujenju iz teh razpoloženj našel pot še v drugo: v hvaležnost Detetivskega Odrešeniku, ki so mu vse pesmi veljale, in v hvaležnost vsem, ki so mu dali ta nedeljski večer.

Cerkveni pevski zbor iz San Martina pa je prav v isti namen v nedeljo 15. jan. v cerkveni dvorani v Ciudadeli priredil Tomčevo spevoigro "Slovenski Božič" pod vodstvom dirigenta g. Pavšarja. Spevoigro so v režiji g. Špeha lepo

podali, zlasti nekatera mesta so posebej zadihala slovensko domačnost. Hvaležni smo zboru, da je položil toliko truda v to predstavo in nam obnovil dmoače božično razpoloženje.

Mendoza.

Tod kjer živi največja skupina Slovencev izven Buenos Airesa, so preživeli ta praznik prav posebno v družinskem razpoloženju. Polnočnico so imeli v kapeli sv. Jožefa, bratov marianistov. Sv. mašo je imel slovenski dušni pastir g. Caserman, prepeval pa je mendoški cerkveni zbor. Na sv. dan popoldne so imeli v isti kapeli pete litanije Matere božje, nato pa v zavodski dvorani božično prireditev pod naslovom "Obisk pri jaslicah". Posamezne božične dogodke so predstavili po slovenski besedi v živih slikah. Recitatorja in pevski zbor sta izmenoma lepo podajala vsebino božičnega praznika. Prireditev je pripravilo tamošnje Društvo Slovencev in je njegov predsednik ravn. g. Marko Bajuk vsem voščil praznike, g. Caserman pa se je društvu zahvalil za pozornost, ki jo je temu dnevu posvetilo.

Cordoba.

Tudi tamošnji Slovenci so se na božične praznike prav posebej pristrčno povezali v družinsko občestvo. Imeli so sv. mašo, ki jo je opravil njihov dušni pastir dr. Hanželič. Ves čas je prepeval tamošnji cerkveni zbor.

Vse rojake, ki kaj vedo o tajnem dušnopastirskem delovanju slovenskih duhovnikov († Kremžarja Marjana, † Srečka Huta, † Henrika Goričana in drugih, živih ali mrtvih) po krajih, kjer za časa nemške okupacije ni bilo duhovnika —, prosimo, da to popišejo in pošljejo na naslov: Slovenska dušnopastirska pisarna, Víctor Martínez 50, Buenos Aires, Argentina.

Prišel je v Argentino kapucin p. Jakob Vučina in živi v kapucinskem samostanu pri cerkvi Nueva Pompeya, Esquíu

974. Tel. 61-0772. Tam imate rojake priliko za sv. spoved. (Parroquia de Nueva Pompeya, Esquíu 974, Buenos Aires).

RAZNE OBLETNICE

"Slovenska Krajina", društvo Prekmurcev na Avellanedi, je imela 22. januarja svoj redni letni občni zbor. Izvoljen je bil stari odbor spet za eno leto.

Dne 12. februarja bo Društvo proslavilo svojo desetletnico delovanja za kulturno in versko življenje rojakov na Avellanedi.

Ob 10 h dop. bo na Avellanedi (Manuel Estavez 630) sv. maša za žive in mrtve člane.

Po maši se podamo na društveno zemljišče v Lanus (Camino La Plata, Km 7), kjer si bomo privoščili "asado".

Prva obletnica.

12. februarja ob 12 bo pri sv. Rozi sv. maša za pred letom dni, 7. II. 1949, umrlega našega dragega pokojnika

Vidmar Alojza

iz Rihemberka.

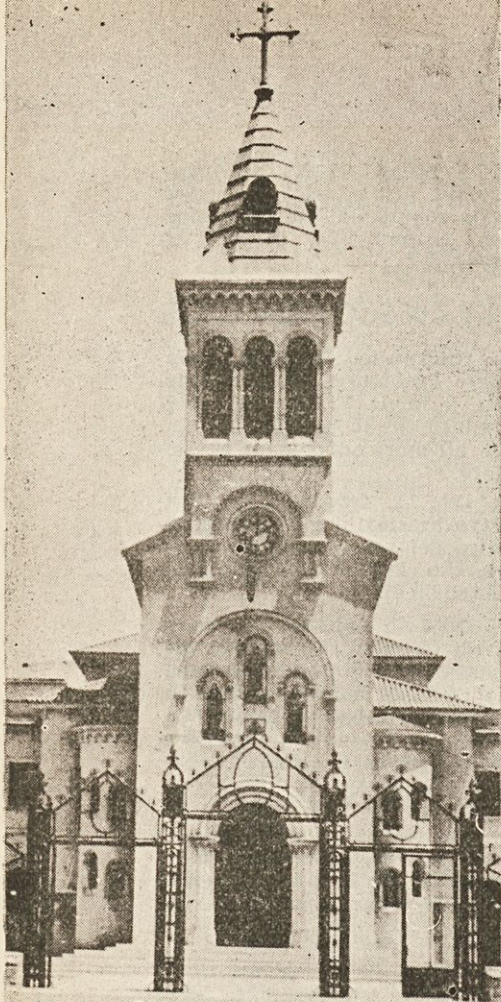

Umrli je v goriški bolnici na posledicah internacije v Dachau.

V Gorici žalujejo za njim žena, v Rihemberku bratje, sestri in sorodniki, in v Argentini brat, sestra in sorodniki.

Prosimo molitve za dušni pokoj nepozabnega rajnika.

Gorica, Rihemberk, Buenos Aires.

Ob tretji obletnici.

16. febr. 1947 je ugasnil v sanatoriju Santa María v korodopskih gorah idealni borec za slovensko dobro ime

Andrej Lah

rojen v Gerlincih l. 1903.

Za dve veliki slovenski stvari je živel in delal: za "Duhovno življenje", kateremu je bil dalje časa upravnik, ves čas pa pisatelj, in za "Slovensko Krajino", društvo, ki letos obhaja 10 letnico ustanovitve in je bil on eden najbolj delavnih in požrtvovalnih članov v društvenem delu, pri petju in na odru.

Za vse druge je delal in skrbel, svoje zdravje pa je zanevaril, in tako si je nakopal sušico, ki ga je prisilila, da je iskal zdravja, ko je bilo že pozno.

Med tem je pa ostal vedno neumorno delaven s peresom in z delom med Slovenci v Córdoba.

V tistem času se je lotil tudi pisanja slov.-kasteljanske slovnice, katere je izdelal 6 lekcij, nato mu je pa smr iztrgala pero iz rok.

16. februarja 1947 je vdan v voljo božjo zapustil solzno dolino in odpotoval v boljšo domovino.

Obletna sv. maša zanj bo na Avellanedi 19. febr. ob 9.30 uri.

Ob deseti obletnici

8. marca 1940 leta je omagal na potu na Akonkaguo

č. g. **Jože Kastelic**

slovenski izseljenski duhovnik in ustanovitelj "Duhovnega življenja". V prihodnji številki bomo njegovemu spominu posvetili več misli.

Za sedaj spomnimo, da bo 5. marca sveta maša zanj v Mendoza, 8. marca obisk na njegov

grob v Puente del Inca (če za to pot prijavljenih kaj rojakov), 12. marca pa zanj sv. maša v kapeli slovenske službe božje v ulici Bragano 3863.

Če bi ob tisti priliki utegnil pohiteti v Mendoza naj se javi na naslov: Juan Hladnik, Pasco 431.

Posebne verske prireditve Slovence po Božiču:

Slovenska služba božja one Slovence, ki živijo v tujih župnije Varstva Naše Gospe v Floridi, je bila 1. jan. ob 10 dop. Zbralo se nad 200 Slovencev, katerim se pridružili tamošnji Hrvatje in domačini Argentinci. Pri maši je Slovincem pridigal Avguštin, ki v tej župniji planuje in oskrbuje tamošnje skupino slovenskih rojakov. Take verske slovesnosti v sameznih zunanjih središčih kjer redne službe božje za slovence ni, priključijo k slovenski maši tiste novonaseljence, ki službi božji v mesto ne morejo, in privabijo tudi vedno več staronaseljencev. Vso mašo prepeval pevski zbor "Gallus" slovenske božične pesmi. Domačini niso mogli prehovati lepega petja in dovršenosti zboru ter posameznih pevcev. Po sv. maši so jim pripravili prigrizek, kjer sta jih pozdravila domači župnik in župnik, ki sta se z njimi slikala.

Romanje v San Antonio Padua je bilo 15. jan., kakor vsako leto. S pobožnostjo leta in leta Slovenci združijo izlet. Tako tudi to pot. Več rojakov se je nabralo že dopoldne za sv. mašo ob pol enajstih, ki jo je opravil g. Fidešček, pridigal pa je g. Hladnik. Med sv. mašo je bilo ljudski petje, ki je za take prilike primerno. Po sv. maši so mnogi zbrali v senci blizu cerkve, da počakajo popoldanski pobožnost, drugi pa so odšli domov. Ko se je bližala ura, ločena za litanije, so prihajale nove skupine, ki dopoldne niso mogle priti. Kratko je spregovoril g. Hladnik, nato so bile pete litanije. Tako smo bili poslovljeni od sv. Antona in njegovih sobratov frančiškanov.

Slovenske naseljence v Mar del Sur je za praznik sv. Trojice kraljev obiskal g. Orehar, ki so vsaj za en dan imeli mašo seboj slovenskega duhovnika. Zaradi velike zamude vlaka moralo odpasti na predvečer spovedovanje v Miramar, pa so imeli priliko naslednjega dan v Mar del Suru zlasti tistim, ki ob škofovem obisku

mogli opraviti spovedi oziroma ki ne morejo v oddaljeni Mar del Plata. Vsi iz Mar del Sura, kjer je zlasti veliko družin, nekateri iz Miramara, so prišli dopoldne k sv. maši, ki je bila v bližnji šoli, namenjena Slovincem in domačinom. Nad 100 se jih je zbralo obojih. Veliko je k temu pripomogla ga. Evfemija, ki živi v 8 km oddaljeni pristavi sv. Evfemija.

Mašniško posvečenje bo prejel v San Luisu g. **Janez Ogrin** v februarju ter imel novo mašo v Buenos Airesu na Belgrano.

Premeščen je kot kaplan g. **Štefan Novak** v nadškofiji La Plata na župnijo Adroque (Casa parroquial, Adroque F.C.N. G.R. Prov. Buenos Aires).

- Krščeni so bili:
1. Marija Milena Holozan, hčerka Franca in Vere roj. Učakar
 2. Helena Kalan, hčerka Jerneja in Terezije Jenko
 3. Estera Katarina Mekeš, hčerka Franca in Albine roj. Zrin
 4. Hčerka Rudolfa Rozine in Veronike roj. Mlinar

- Poročili so se:
1. Dušan Pip in Edita Makovec
 2. Anton Jakšič in Mimi Marolt
 3. Franc Uštar in Vera Klemenčič

- Umrli so:
1. Jožef Suban, iz Gorjanskega na Krasu
 2. Fani Tomšič v Sarandí
 3. Daniel Savnik na Paternalu
 4. Marija Skamlec v Mendoza

KANADA

Tukaj živi kakih 800 slovenskih naseljencev. Raztrekjeni od pristanišča Halifax, kjer se je ustavilo par naših ljudi, do British Columbia, kamor jih je tudi nekaj odšlo. Razdalja med tema dvema krajema je taka kakor Halifax —Berlin. Dušni pastir, ki hoče vso to množico raztresenih udov oskrbovati, ima dosti priponaseljencev je težko ugotoviti, naletiš pa na nje skoro v vsakem večjem kraju. Pred ljudi Ontario, za njim sledi provinca Quebec. Ker Slovenci niso imeli v Canadi svoje župnije, ki bi bila središče, se jih je mnogo izgubilo. Frančiškani

iz USA so hodili iskat ovčke in koštrune, pa so se jim mnogi razbežali v širne planjave, kjer niso mogli za njimi. Ista nevarnost grozi novonaseljencem, če bodo živeli v malih skupinicah ali celo posamezno, potopljeni v tuje morje, kjer bodo versko in narodno utonili.

Sedaj je največja skupina v Toronto, ki tvori središče slovenskega verskega življenja. Vsako nedeljo se zbirajo k slovenski službi božji s slovensko pridigo in petjem. Versko so povezani v Društvu Presvetega Imena Jezusovega (Holy Name) in v deklški Marijini kongregaciji. Oboje vodi dušni pastir za Slovence dr. Jakob Kolačič CM (Saint Mary's Mission House, Danforth ave-Birchmount Rd Toronto 13 Ont. Canada). Poleg njega živita med slovenskimi naseljeneci še duhovnika dr. **Pajk Janako** (St. Catharines 3 Lynan, Ont. Canada) ter **Vukšinič Anton** (626 Glenholme Ave Toronto 10, Ont. Canada).

Poleg verskih sestankov se vrše mesečni prosvetni večeri z vzgojnim predavanjem, petjem in deklamacijami.

Vsa dušnopastirska skrb je usmerjena na ohranitev zdrave tradicije (pogosti zakramenti, verski sestanki) in v poglobitev katoliške jasnosti o življenju, ki naj bi zabranila vdor vele-mestnega poganstva.

Toronto je milijonsko mesto, v katerem živi le 10% katoličanov. Katoličani so tu versko zavedni. Vzdržujejo svoje verske šole. Država je tukaj pravičnejša kakor v USA. Kdor plačuje davek za versko šolo, je oproščen davka za drž. šolo. Drž. šola ni protikatoliška, ampak liberalno protestantska. Vodstvo drž. šole pošilja otroke v nedeljsko farno šolo k verouku. Velja za slabega katolika, kdor pošilja otroke v drž. šolo. V tem velikem mestu je raztresenih okoli 350 novonaseljencev. Če bi bili blizu skupaj, bi šlo. Nimamo lastnih lokalov, ne lastne cerkve, ne župnije. Ustvaritev teh ustanov bo preizkusni kamen za novonaseljence.

Slovenci, ki so tako raztreseni, so prosili za pisane pridige, navodila in drugo. Tej želji ustreza "Božja beseda", razmnoževani mesečnik, ki je začel izhajati prvo adventno nedeljo 1949.

K slikam romanja in izleta v San Antonio pri Buenos Airesu. Vse, razen procesije, je posnel Foto Dž. Predstavljajo posamezne prizore in skupine rojakov. Kdor bi hotel katero teh ali še drugih tankaj posnetih fotografij, naj piše ali se javi v Dušnopastirski pisarni, Victor Martinez 50, Buenos Aires

USA—MOŠKA BESEDA STARONASELJENCA

Do nekaj let nazaj smo se Slovenci izkazovali vsemu svetu, da smo kulturni in napreden narod. Majhni po številu, veliki po duhu, smo se lahko uvrstili med velike in veljavne narode s tako naglico, da so ti občutili nekakšno zaostalost pred Slovenci. Še posebno, ker so vedeli, da si je ta mali narod pomagal sam, brez vsake tuje pomoči.

Starejši naseljenci v tujini, še posebno v Združenih državah ameriških, so prav dobro občutili, kakšno sodbo imajo veliki narodi o Slovencih in njih domovini Sloveniji. Vsak poštenjak v svojem srcu in ljubitelj svojega naroda je Slovence spoštoval, jim častital in se z njimi veselil napredka med narodi.

Nasprotno je pa vsak narodni kričač in prekucuh kričal, se repenčil in potvarjal resnico in z lažjo pobijal vse, kar je kdo hvale vrednega vedel povedati o Slovencih in Sloveniji.

Prišla je druga svetovna vojna. Mnogim, zlasti malim narodom ni prinesla svobode in življenja, prinesla jim pa je suženjstvo in poganstvo, in to kljub vsem zagotovitvam velikih mogočnjakov in njih laži-pererokov, ki so zagotavljali, da pri vsej tej moriji ne gre za nič drugega kakor za obstoj in svobodo malih narodov. Na koža se lahko zanesemo?

Za nas Slovence ni druge rešitve kakor samo v pravem krščanstvu in doslednosti, kot uči rimska katoliška Cerkev in njen poglavar sv. oče, kateri je danes edini resnični zagovornik vseh brezpravnih narodov. Naj bi ne bilo niti enega Slovenca, da ne bi kakor pastirji v prvi sveti noči rekel drug drugemu: Pojdimo v cerkev, pokleknimo pred tabernakelj, kjer biva On, ki je vsemogočni večni Bog! Njemu potozimo vse naše gorje in nesrečo, v katero nismo zabredli toliko po svoji krivdi, kakor po krivdi drugih. Jezus, vsemogočni večni Bog! Ti najbolje veš, kaj potrebujemo za zmago, da bomo vzdržali v boju, v katerem se borimo za obstanek. Ti najbolje veš, kako je z nami, saj si začel sam s svojo Materjo Marijo najrevnejše življenje v betlehemskih planjavah brez vseh pravih sredstev za življenje. Zato zaupamo v Tebe in in Te prosimo, pomagaj nam. Samo na Tebe in Tvojo Mater Marijo se še moremo zanašati, da preprečita tretjo svetovno vojno, na katero se veliki in močni politični mogočnjaki že pripravljajo. Obljubimo Ti, da bomo v bodoče z vse večjim zaupanjem po sv. maši z mašnikom molili cerkveno molitev: **Sveti nadangel Mihael**, brani nas v boju; bodi nam v pomoč zoper zlobnost in zalezovanje hudega duha. Ukroti naj ga Bog, ponižno za to prosimo. In ti, vodnik nebeške vojne, satana in druge hudobne duhove, ki hodijo po svetu v pogubo duš, z božjo pomočjo v peklu pahnj. Amen.

Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!

Slovenec, Slovenka ali kdorkoli si že, ki poznaš slovenski narod in si mogoče predstavljaš, da je danes možno reševati slovenski narod samo s konferencami, kompromisi in pogodbami, si v zmoti! In s tvojo zmoto se bodo tlačitelji in ubijalci slovenskega naroda okoristili in še uspešneje in hitreje določili, kdaj in kako imata izginiti slovenski narod in domovina Slovenija.

L. DEBELJAK

škof dr. Rožman se je svojim spremljevalcem v Julijem Slapšakom vrnil v četku decembra v Cleveland. Ob prihodu je pohvalil Slovence v Argentini in vsej Južni Ameriki kot pridne in iznajdljive. Severoamerikancem je obljubil, da bo popisal pot, po kateri je prehodil in kar je došel. Čez par dni je odšel v New York na misijon.

Radioodajo so imeli v Clevelandu za Božič, na praznik sv. Štefana. Na programu so bile pevne točke; zbor je vodil Miha Košnik. Lep je bil otroški prizorček "Pred jasi s čarobnimi čarobnicami", ki ga je pripravila Tončka Mravljetova, višek bil pa govor ljubljanskega škofa dr. Rožmana.

Lep sestanek v dvorani župnije sv. Vida so imeli v Clevelandu decembra novi slovenski naseljenci v USA. Razpravljali so o zadevah, ki tičejo nas, same, posebno so se zahvalili vsem dobrotnikom in obljubili pomoč pri božičnih in splošnih prireditvah katoliških organizacij.

Zbirko adventnih pesmi je izdal p. Odilo, dušni pastir Willardu. Med njimi Tomaz vo "Adventno mašo", Travno vo: "Vi oblaki ga rosite..."

Novonaseljenci popisujejo življenje v USA. "Ne moremo pozabiti naše skupnosti in mnogih slovenskih src, s katerimi smo bili toliko časa skupaj v taborišču. Mnogo sem hodil v svet, bil sem že prej v Združenih državah, pa najlepši sčček življenja se mi je zdel našem begunstvu. Mislim, da uhaajajo tja, kjer smo bili prej, v našo kapelo, kjer je bilo toliko lepih pridig, toliko bogov. Vse amerikansko begunstvo mi tega ne nadomestjeprav moram reči, da se mi slabo ne godi. Večjega pomena je dušna hrana kakor telesna. O praznikih je bilo tukaj le malo pogrešal sem le slovenske pridige in slovenske pesmi. Kar lepo je bilo v Tirolah. Božja Marija naj nas podpirata v daljni tujini, da bi naši ljudje ostali zvesti vseskozi, posebno pa mladina. Naročen sem za "Duhovno življenje", zaradi številka se mi je izgubila, bi rad videl, da bi jo dobil J. M.

Slika levo prikazuje Dom duhovnih vaj kveleandske škofije v USA, v katerem je škof Rožman lani vodil več evropskih duhovnih vaj za rojake. Fotografije iz USA nam pošilja g. L. Debeljak.

Novomašnik Bogdan Metlika

ČILE

Še k novi maši v Čile: Salezijanski novomašnik Anton Gril je na praznik Brezmadežno mašo v Talki ob navzočnem več Slovencev, ki so se, poleg množice domačinov, udeležili slovesnosti svojega rojaka. Bili so navzoči: Sobrat novomašnikov Jerala, obe slovenski usmiljenki tamkajšnje bolnice, katerih ena je nje prednica, in pa družina Marinčič, da ne omenimo č. g. Mirkota Faleta, ki je tamkaj nastavljen in bo v kratem celo za župnika postavljen. — Popoldne so se v bolnici, kjer je prednica Slovenka, zbrali spet vsi rojaki in je imel novomašnik blagoslov, nakar so se spravili k Mariji smi. Ni manjkalo kajpada tudi novomašnega prigrizka tako pri sestrah kakor pozneje pri slovenski družini Marinčič.

Slovinci v Santiagu, Čile — brez slovenskega duhovnika! - Lepa skupina je že rojakov v tem glavnem mestu sosednje države, a še sedaj ni tamkaj slovenskega duhovnika, ki bi se mogel duhovno brigati zanje, kajti novomašnik g. Gril, je bil šel pred kratkim posvečen in bo kmalu nastavljen kje izven Santiaga. Nujno bi potrebovali tudi kapelico in kak društveni prostor. Sestre usmi-

ljenke, na čelu č. s. Vincencija Kaplja, store veliko, a tega, kar duhovnik zmore, le ne morejo: spovedovati, pridigati, voditi. Če slovenskega duhovnika še dolgo ne bo, je slovenska kolonija v Santiagu v veliki duhovni nevarnosti.

Vsi Slovenci v Čile voščijo dragim rojakom po svetu prav blagoslovljeno novo leto 1950!

AVSTRILJA

Delegat msgr. dr. Jože Jagodic — petdesetletnik. Na sv. Lucije dan 1899 je bil rojen v šenkovi družini na Visokem nad Kranjem v župniji Šenčur. Ljudsko šolo je obiskoval v Marjanišču v Ljubljani, tam živel tekom gimnazijskih študij, katere je moral prekiniti in oditi na fronto v prvi svetovni vojni. Pa koncu vojne je stopil v semenišče ter poleg študija posebno gojil govorništvu ter tudi pisateljaval. Po novi maši, na kateri mu je pridigal takratni univ. prof., sedanjí ljubljanski škof dr. Rožman, je šel za tajnika k škofu dr. Jegliču, s katerim je ostal neločljivo povezan. Z njim je parkrat prehodil vso ljubljansko škofijo, ga spremljal v tujino, od blizu gledal njegovo uradno in zasebno življenje, ki ga je mogel edino on tudi popisati. Nekaj let je urejeval fantovsko glasilo "Mladost" ter sam tudi mnogo pisal. Postal je pod škofom dr. Rožmanom škofijski kancler in kot tak moral oditi v tujino, v begunstvo. Upravno sposoben je po imenovanju sv. Stolice za narodnega delegata organiziral in vodil dušno pastirstvo med begunci iz Jugoslavije v Avstriji in Nemčiji. Marsikaj se moramo slovenski begunci zahvaliti tudi delu, ki ga je opravil sam ali potom svoje Karitativne pisarne. Po svojem odhodu v Švico in Ameriko ga je škof dr. Rožman imenoval za svojega gen. vikarja. Daleč od doma, ki ga je ljubil, je obhajal svojo petdesetletnico. Tolažiti ga more zavest, da je mnogo naredil kot duhovnik v domovini in sedaj v begunstvu. Od Sv. Stolice je dobil naslov monsignorja, od ljublj. škofa naslov pravega konzistorialnega svetnika. Mi bomo pa zanj molili, da v svojem delu še vztraja ter se more še enkrat vrniti na tako drago mu Visoko.

V taborišču Spittal je postal župnik g. Miha Burja, ker se njegov prednik g. Jože Klopčič odpravlja v USA; za kap-

lana pa je imenovan Ciril Lavrič, ki opravlja tudi dušno pastirstvo v taborišču Trefling.

V Združene države so odšli iz Koroške p. Bertrand Blatnik, Vogrin Jože in Pečovnik Karel.

Na Koroškem je umrl starosta slovenskih duhovnikov 91 letni g. Katnik Franc ter župnik g. Oraš v Podljubelju.

Umril je g. Jože Gruber, znani dobrotnik slov. beguncev, zlasti duhovnikov, v Strassburgu na Koroškem. Njegov gost je bil tudi prevz. g. škof dr. Rožman in msgr. dr. J. Jagodic. Dva meseca pred smrtjo si je naročil mrtvačo krsto ter oznanila in, sam izdelovalec nagrobnih vencev, je za svoj pogreb odklonil vse cvetje. Pogreba se je udeležilo veliko ljudi in 15 duhovnikov. Molili bomo za blagega pokojnika.

FRANCIJA

Tam živi približno 12.000 Slovencev. Več ko polovica jih je zaposlenih v rudnikih in tovarnah, drugi pa kot kmetijski in gozdni delavci. Pred drugo svetovno vojno jih je bilo več, pa so se kasneje nekateri vrnili v domovino, pač radi želje po domačem kraju in ugodnih pogojev za vrnitev. Vedeli pa večinoma niso, kam pravzaprav gredo. — **Zasluzek** je dober po tovarnah, pa zlepa ni mogoče dobiti zaposlitve v njih, težje je na kmetijah. — V kulturnem oziru pa Slovenci kar lepo živijo, tako da dajejo zgled drugim narodnostnim skupinam. Kjerkoli

Novomašnik Anton Gril

V mašnika je bil posvečen na praznik Brezmadežne g. Anton Cvetko, salezijanec, ki je živel v taborišču v Servigliano med begunci nekaj mesecev. Novo mašo je imel pri g. Stuhecu v Dolini pri Trstu.

V Mengšu je umrl zadet od kapi č. g. Anton Plevnik, kurat v Zavetišču usmiljenih sester pred vojno. Po prihodu Nemcev je bil večkrat zaprt, nato so ga zaradi Zavetišča izpustili in je ves čas kot dušni pastir oskrboval 9 fara v kamniški dekaniji in ljubljanski okolici. Po rodu Belokranjec, po značaju dobričina, zmožen glasbenik in matematik je vedno rad pomagal sbratom in vernikom. Naj mu Gospod povrne vso dobroto!

Na mirenskem gradu je za Brezmadežno umrla s. Hieronima Buršič. V Ljubljani in Gorici je bila poznana kot požrtvovalna strežnica bolnikom.

Položaj Katoliške Cerkve v Jugoslaviji se ni prav nič spremenil. Amerikanec Hirshman je ob razgovoru s Titom vprašal, kaj misli vlada narediti z zagrebškim nadškofom dr. Stepincom, pa mu je Tito odgovoril, da mora oblast braniti vdove in sirote. Znamenje, da nikakor ne mislijo nadškofa dr. Stepinca spustiti. To je najboljši odgovor tistim, ki mislijo, da so ameriški dolarji spreobrnil Tita. Ponovno hoče vlada zanetiti razkol med duhovniki in so zlasti med Slovenci zelo na delu. V Ljubljani so duhovniki ustanovili posebno društvo Sv. Cirila in Metoda. Nekateri od duhovnikov so

se včlanili pod pritiskom, nekateri pa kot stari simpatizerji. — Vprašanje bogoslovnih semenišč je najtežje. Dijaki nimajo pravih študij za vstop, ker dolgo časa ni bilo klasičnih gimnazij. Kdor pokaže voljo, da gre v semenišče, mu v šoli ne dajo miru. Zaprli so tudi 20 bogoslovcev, da jih tako prisilijo za izstop

jih kaj več živi, prav gotovo ustanovijo kako kulturno društvo, kjer se zbirajo in glasujejo z veseljem prejemajo in prebirajo slovenske časopise, izhajajo v drugih izseljeniških središčih. — Tudi v verskem oziru gre na bolje, ker imamo sedaj več duhovnikov, saj delujejo med njimi msgr. Z. Pančič v Lievin-u, Stanko Grims v Merlebachu ter Cerkva pri Ign. v Parizu in še drugi. Jankovič, če se ne motim, ljudje so zlasti po grozah vojne in trpljenju rojakov te sveta sploh spoznali, da je edina na močna opora Bog in prava tolažba vera.

Vesel sestanek nekaterih Franciji bivajočih slovenskih slovenjebistriških sester usmiljenk, ki so iz Nice k nam tem prišle na obisk, vidimo na levo na sliki.

ležilo še več drugih cerkv. duhovnikov ter nad 50 duhovnikov.

Umrl je v št. Petru ob Soči župnik Angel Tanin.

Duhovniške namestitve v Jugoslaviji. Za župnika v Priljučinično je prišel Stanko Marjanec, za kaplana v Cerkno Matjaž Kozlin.

Novo mašo v Tupaličah

iz semenišča. — Ob sprejemu deputacije družbe sv. Cirila in Metoda je baje Tito izjavil, da želi urediti razmerje s Cerkvijo, a kdo mu bo verjel. Pouk verouka hočejo onemogočiti tako, da zapirajo katehete, jim preprečijo vstop v šolo. Pridobivajo starše za to, da ne priglasijo otrok za verouk. Na klasični gimnaziji niso sprejeli letos onih dijakov za 1. razred, ki so se priglasili za verouk. Iz višje gimnazije pa so izključili mnogo tistih učencev, ki režimu oz. komunistični stranki niso po volji.

Družba sv. Mohorja v Gorici je izdala Koledar za leto 1950, knjigo fr. Bazilija: Tonček iz potoka ter prevod francoskih povesti "Diamantni prstan" izpod peresa Fr. Erjavca.

Pogreb apost. administratorja msgr. Karla Jamnika v Trnovem je vodil škof msgr. Vovk, ki mu je tudi govoril v slovo. Poleg njega se je pogreba ude-

Preddvoru je imel Ajdovec gospod.

Stoletnico "Matere zdravlja" so praznovali v Trstu v spomin, kako so se l. 1849 ljudje zatekali ob koleri k Mariji Veliki.

Mladi duhovniki v Jugoslaviji morajo k vojakom, tako se jih vlada odkriža z delovanjem.

Spremembe pri kapucinih so izvršili tako, da je p. gvardijan iz Sv. Križa odšel kot svetnik mostanski vikar v škofjjo Ljubljano, na njegovo mesto je prišel p. Otokar iz škofje Ljubljane.

Društvo slovenskih kateheta učiteljev v Trstu po poročilih iz časopisov zelo lepo deluje.

Zaprl so s posebnim odlokom s 15. novembrom 22. redov slovenskih šol na svobodnem tržiščem zemljo.

Zaprl so župnika iz Šmihel pri Novem mestu g. Ambrožič. Ta velika fara je sedaj z mnogimi drugimi vred (Kranjski

gora, Rateče, Sv. Križ) brez duhovnika.

Novo mašo v Levpi nad Kandalom je imel g. Lojze Munih, ki je skončal svoje študije na ljubljanski bogoslovni fakulteti. Na tej novi maši so bili navzoči tudi ostali trije novomašniki iz Primorskega.

Tržaški škof msgr. Šantin je maševal slovenski šolski mladini v Rojanu ter tudi slovensko pridigal.

Umrli je v Brežicah frančiškan p. Alojzij Lupej.

Apostolski administratorji slov. ozemlja: Msgr. Toroš, ki je bil upravitelj poreško-puljske škofije, je postal upravitelj dela goriške nadškofije in bo rezidiral v Kostanjevici. Upravitelj poreško-pulj. škofije je postal upravitelj tržaške škofije msgr. Nežič, ki stoluje v Pazinu. Po smrti msgr. Jamnika je pa prevzel upravo reške škofije krški škof dr. Jos. Srebrnič.

Goriški nadškof msgr. Margotti je maševal v stolnici vsem slovensim srednješolcem ter jim slovensko pridigal. Vsi so to z veseljem pozdravili.

Spodnja slika nam kaže prvoobhajance in prvoobhajanke leta 1949 v Radovljici na Gorenjskem. Sredi med njimi njih katehet in župnik, otrokom tako priljubljeni p. Križostom Sekovanič OFM. — Molimo za te nedolžne otroke, da ostanejo zvesti Jezusu do smrti!

SPOMIN NA DOMOVINO

V tujini ptička pesem je zapela,
otožnost moja dušo je objela,
zbudila mi spomin na domovino,
še vedno potopljeno v bolečino.

V trpeči domovini venejo cvetice,
domovi so brez cvetja, prazne so gredice,
sekire sekajo zelene ji gozdove,
kovači kujejo le sužnosti okove.

Utihnile vse pesmi so na vasi,
le včasih ptica plaha se oglasi,
ki žalostinko narodu zapoje,
da lažje nosi križe in težave svoje.

Brezboštvo vabi ga na pot ledeno,
ponuja za odpad sramotno ceno,
na zemlji rajsko srečo mu obljublja,
mladino vara in z lažjo zastruplja.

Naš narod pa izbral si pot je novo,
edino Bog je upanje njegovo,
brezmadežnemu Srcu cvetja trosi,
na Brezje roma in rešitve prosi.

V Kraljico našo upajmo v tujini,
s trpečimi molimo v domovini,
naj v materinskem Srcu vse nas združi,
Boga jim vrne po brezbožni suši!

GREGOR MALI

VSEBINA FEBRUARSKE ŠTEVILKE

VSEBINA:	Stran:	VSEBINA:	Stran:
Južni križ (Slavko Srebrnič)	66	Na Janeža mislim (Miklavž Trpotec) ...	10
La espiritualidad del Gran Libertador ..	66	Moj prvi obisk v pagodi (Jerman)	10
Po potih božje previdnosti - Dr. Gregorij Rožman	67	Dve pismi iz Črne Afrike (Kerševan) ...	10
Zakopani mejniki (KAJ)	71	Ob 400 letnici rojstva Gallusa (—jus—)	10
Luč na znamenju (KAJ)	73	Molitev sv. Franč. A. za mir (Kalin) ..	10
Krščanska družina (Brumen)	74	Delo na božjem gruntu (KAJ)	10
Obisk mučencev (Gregor Mali)	75	Mali sv. Krištof (Duhamolet)	10
Moja srečanja — Oče (Miklavž Trpotec)	76	Zlato (Janko)	10
Ples — da ali ne...? (Slapar)	78	Berač Jež (Mernik)	10
Naša naloga (Gregor Mali)	81	Sveta Marija (Slavko Srebrnič)	10
Komunizem m ^a je ogoljufal (Matorras)	82	Ni sence (Slavko Srebrnič)	10
Ne beri vsega! (Odar)	85	Za naše male: V imenu Očeta (Mali) ..	10
Socialni obzornik ("Zren")	88	Marijin studenec (D. D.)	10
Za misijonsko cerkev v Khariju	89	Dedkovo pismo (Janko)	10
Razcepljenost krščanstva (Odar)	90	Starčkova smrt	10
Enajst let v Siamu (m. Hočevar)	92	Eno pesem čem zapeti (Narodna)	10
Da in ne (Sodja)	95	Petindvajset Ramonovih botrov (Kk) ..	10
Baragova himna	95	Po katoliškem svetu	10
Rentgen že deluje (Janež)	96	Med izseljenci	10
		V domovini	10
		Spomin na domovino (Gregor Mali) ...	10

Naslovno stran in ostale risbe ter napise je izdelal risar Stane Snaj (izvzemši na straneh 71, 91 in 115). Okvir naslovne strani ponazoruje vsebino "Duhovnega življenja": V slovensko cvetje ovito najdemo to, kar mora biti vsakemu rojaku najsvetejše in čemur posvečeno pisanje našega lista: Križ predstavlja Boga, Jezusa Kristusa, Marijin monogram, našo nebeško mater, papežev grb sveto Katoliško Cerkev, slovenski grb našo domovino, zibelka — slovensko družino. — Slika v okviru predstavlja blejski otok s svetiščem, katerega usodo vsi trepetamo. Vsak mesec bo druga slika, iz naše domovine povzeta.

T I S K A R N A

CORDOBA

TISKARSKO PODJETJE NAŠIH ROJAKOV ●

GUTENBERG 3360

BUENOS AIRES

T.E. 50 (Devoto) 3036

SLOVENSKO-KASTELJANSKI SLOVAR

STANE V USNJE VEZAN

15 PESOV SAMO DO 28. FEBRUARJA,

OD 1. MARCA DALJE PA 20 PESOV!

● **POHITITE Z NAROČILOM!**

"La Vida Espiritual" — "Duhovno življenje" je slovenski duhovni mesečnik, ki ga izdaja konzorcij. — Uredništvo in uprava: Victor Martínez 50, Buenos Aires, Argentina. Za izdajatelja, uredništvo in upravo: Ladislav Lenček CM. — Naročnina: za Argentino polletna 20 pesov; za inozemstvo letna: USA 7 dolarjev; Kanada 8 dolarjev; Anglija 5 USA dolarjev; Čile 500 čil. pesov; Italija 2000 lir; Francija 1000 frankov; Avstrija 50 šilingov.